

Giới thiệu Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!

Truyện Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi! của tác giả MingMing4011 là câu chuyện tình yêu của tuổi học trò đáng yêu.

Nữ chính là tiểu thư của gia tộc giàu có lại mang trong mình chỉ số IQ cao ngất ngưởng, nhưng lại vô cùng tin người đặc biệt là người mình tin nhiệm. Chính vì vậy mà bị người khác đâm sau lưng cũng không hay. Đại tỉ của bang ANGEL - một trong những bang đứng đầu hắc đạo.

Thật sự cuộc đời của cô có trải đầy hoa hồng không? Mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: ĐI HỌC

GTNV

*Hoàng An Nhiên(Nó - 21t): Là con gái trưởng, người thừa kế của tập đoàn Hoàng Gia - một tập đoàn thương mại đứng thứ hai thế giới. Cực kỳ yêu màu xanh sapphire, chính vì vậy, luôn đeo áp tròng mắt màu đó. IQ tuy cao nhưng lại là người cả tin, đặc biệt là luôn dành cho người thân niềm tin tuyệt đối. Chính vì vậy mà bị người khác đâm sau lưng cũng không hay. Đại tỉ của bang ANGEL - một trong những bang đứng đầu hắc đạo.

*Trần Ngọc Hân(Cô - 21t): Là người thừa kế duy nhất của Trần Gia, một trong những tập đoàn hùng mạnh của thế giới, đặc biệt là đứng đầu ở lĩnh vực vũ khí. Khác với nó, cô lại yêu thích sắc hồng chính vì vậy mà cái gì cũng hường ==)) Kê cả tóc hay mắt. Tuy tính tình hoạt bát, hay nói nhưng khi nổi giận thì nó cũng phải sợ T_T Hoạt bát thể nhưng lại hay nghi ngờ mọi thứ, chính vì vậy mà kiếm luôn bảo tiêu của nó. Nhị tỉ của ANGEL.

*Hoàng Thiên An(Nhỏ - 20t): Em gái An Nhiên, tính cách có phần giống Hân, thế nhưng ít nói hơn khá nhiều, tuy còn trẻ nhưng suy nghĩ khá sâu sắc. Khả năng phân tích và lập luận vô cùng tốt. Thế nhưng trước giờ nhỏ không thích vinh hoa phú quý, chỉ thích bình yên. Tuy nhiên, lại nghe lời chị gái mình, trở thành Tam tỉ của ANGEL.

*Vương Tuấn Anh(Hắn - 21t): Giống nó, cũng là người thừa kế chính của Vương Gia, tuy còn trẻ nhưng lại thông thạo việc kinh doanh, từ lâu đã sớm giúp cha điều hành tập đoàn. Đối thủ không đội trời chung của cả ANGEL và Hoàng Gia vì một vài lí do đến tận khoảng chạp 30 mới có thể nói. Mắt màu hổ phách, mọi người thường bảo là đeo áp tròng nhưng luôn thích tự nhận là màu tự nhiên == Vẻ ngoài lạnh lùng nhưng thực chất là người vô cùng tình cảm. Đứng đầu DEVIL.

*Nguyễn Thiên Hoàng(Anh - 21t): Người thừa kế của Nguyễn Gia. Khác với hắn, anh có vẻ ngoài khá thân thiện (mặc dù hơi đánh đá :v). Chỉ có điều khi ra tay thì sẽ trở nên vô cùng lạnh khốc. Nhị ca của DEVIL.

*Phạm Thần Dực(Cậu - 21t): Người thừa kế duy nhất của Phạm Gia. Tính cách thì giống anh như đúc (hai cha này thân nhau nè má :v). Nhưng hơn anh ở chỗ là vẻ ngoài có phần nam tính hơn rất nhiều. Là một trong những hacker cực kỳ nguy hiểm. Tam ca của DEVIL.

-Lời của Gen--

Nếu mà Gen có lỗi thì của comment nhé Gen hứa là sẽ sửa~~~ Mong m.n ủng hộ Gen~~~

~

~~~ Tại nhà nó. 6h45' ~~~

“Kính cong...kính cong...kính cong...”. Quản gia nhà nó ra mở cửa rồi cung kính chào:

- Chào buổi sáng tiểu thư Ngọc Hân. Chúc tiểu thư có một buổi sáng tốt lành!

- Được rồi, Nhiên đâu? -Cô hỏi ngay về nó.

- Dạ tiểu thư, cô chủ đang uống cà phê trong thư phòng ạ.

- Vậy được ông đi làm đi. Tôi lên thư phòng với Nhiên. -Cô ra hiệu cho ông quản gia rồi bước vào nhà luôn.

Mọi nơi trong nhà nó và nhỏ, cô đều đã quen thuộc và nhớ rõ như nhà cô vậy. Cầu thang của nhà nó chia làm 2 đường, đường bên trái là dẫn tới phòng của nhỏ, thư viện còn đường bên phải là đường dẫn tới phòng của của nó và thư phòng. Đến thư phòng, cô gõ cửa và bên trong vang ra tiếng của nó:

- Vào đi!

Trong lúc 3 người bọn hắn bị “bao vây” thì nó và cô đã lên phòng hiệu trưởng. Đến phòng hiệu trưởng, nó đập cho cái cửa bay ra không thương tiếc. Bước vào nó và cô thấy ông hiệu trưởng đang nằm “thoi thóp” trên ghế run run chào:

- Chào 2 tiểu thư ạ!

- Lớp? -nó hỏi với giọng lạnh khoảng -100 độ C.

- Dạ... là lớp 1 - Đại học năm 4 trên tầng 3 ạ.

- Còn lớp của An thì ở đâu??? -Cô nhí nhảnh hỏi.

- Tiểu thư Thiên An học lớp 1 - Đại học năm 3 trên tầng 2 ạ.

Nghe thấy vậy cô thấy không vui nữa vì nếu cô và nhỏ không cùng một lớp nữa thì vui gì. Nên cô bảo với ông hiệu trưởng:

-Chuyển Thiên An lên lớp chung với chúng tôi ngay và luôn.

- Vâng ạ. Cũng sắp đến giờ học vậy mời 2 tiểu thư lên lớp ạ. -ông hiệu trưởng rất muốn thoát khỏi nó.

Nó bước ra ngoài trước còn cô thì bước đến ngưỡng cửa quay lại hỏi:

- Bao nhiêu?

- Dạ cái gì bao nhiêu ạ? -ông hiệu trưởng ngu ngơ hỏi. (Gen: Hóa ra ngu cũng được làm hiệu trưởng)

- Cái cửa mà con An Nhiên đá.

- Dạ khoảng 30 triệu VNĐ ạ.

- Đi sửa cửa đi nếu không sẽ có người thấy ông ăn nhận hối lộ đấy. -cô ném cho ông ta một cục tiền khoảng 100 triệu rồi bỏ đi.

-10' sau-

Cuối cùng nó và cô cũng đã lên đến phòng học của lớp 12A2.

Vừa đến cửa lớp cô giáo dạy môn Địa lớp nó chuẩn bị vào học nhìn nó hỏi:

- Tại sao 2 em lại đến muộn???

- Chúng em là học sinh mới ạ. -cô đáp.

- Tôi tưởng chỉ có em Hoàng Thiên An chuyển vào thôi chứ? -bà cô nhưn mày hỏi.

- Chúng tôi không có CHUYỂN VÀO mà là HỌC SINH MỚI. -nó nhấn mạnh.

- Vậy được các em vào giới thiệu đi. -bà cô nói.

Khi nó và cô vừa đứng trên bục giảng xong thì ở dưới đã cả lớp đã xôn xao trừ 4 người:

- Là 2 con nhỏ sáng nay đây. -HS nữ 5.

- Chuẩn luôn người đầu mà sinh thế nhỉ? -HS nam 3 chảy nước dãi.

- .....

- Xin chào mình là Trần Ngọc Hân cứ gọi mình là Saria cũng được nha. Còn đây là Hoàng An Nhiên cứ gọi bạn ấy là Cherry cũng được. -cô giới thiệu làm tiếng bàn tán mất hết và ngoài ra còn làm cho một người tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đi Học(Part 2)~

~CHAPTER 1: ĐI HỌC(PART 2)~

- Vậy các em tự chọn chỗ ngồi nhé! -bà cô lên tiếng.

Sau đó cả nó chọn ngồi bàn cuối còn cô chọn bàn trên bàn nó vì thấy An đang ngồi đó cùng 1 vật thể không xác định (Gen: Em rẻ tương lai của 2 chị đó ạ =_!). Sau khi ngồi vào chỗ mình tự chọn thì bọn con gái trừ nhỏ nhìn 2 người với ánh mắt GATO level MAX bởi vì 2 cô được ngồi cùng bàn với 2 hot boy của trường này. Nó thì ngồi với hân còn cô thì ngồi với anh. Đây là sơ đồ lớp học:

Bàn giáo viên Bảng Cửa lớp

.....

.....

..... Cô và Anh

Bàn trống Cậu và nhỏ Nó và Hân

Thấy cả lớp xôn xao thì bà cô Địa (Gen: Gen sẽ gọi cô giáo hay thầy giáo theo tên môn học nhé!) đập chiếc thước kẻ bằng sắt xuống và nói:

– Chúng ta tiếp tục học.

– Nhưng thưa cô chúng ta đã học gì đâu mà tiếp tục học ạ. -1 HS nam phàn cho bà ta 1 câu nói khiến bà ta muối mặt và sửa lại:

– Vậy bây giờ chúng ta ... bắt đầu giờ học.

Cả lớp đều chăm chú vào học vì những môn học ở học viện Clover rất khó nhưng trừ 6 người ngồi bàn cuối thì đang xôn xao nói chuyện. Nhỏ với sang bàn của cô và nó hỏi:

– Sao 2 chị lại ở đây thế?

– Để quản mày!/Để phá với mày! -nó và cô cùng nói nhưng chỉ hướng đi về 2 phía khác nhau.

– À vậy sao? -nhỏ gật gù nói tiếp – Lần này em yêu chị Hân hơn chị Nhiên nha!

– Yêu thì dọn về nhà nó mà ở. Tôi đây không cần cô yêu. -nó “phán”.

– Em đùa thôi mà chị hai. Đừng giận em mà....tha lỗi cho em đi!!! -nhỏ năn nỉ i ới với nó.

Thấy nhỏ ồn ào nên 3 người bọn hân tỉnh dậy. Cậu quay sang nói với nhỏ:

– Cô im lặng chút đi không được à???

– Không tôi có quyền được nói mà. -nhỏ cãi

– .....

– .....

– Tôi trừ cho anh sau này không lấy được vợ.

– Cô...

– .....

– .....

Nhỏ và cậu cứ cãi nhau mãi khiến nó cho 1 câu:

– Cãi tiếp đi sau này cũng về ở với nhau mà thôi.

Sau câu nói đó thì nhỏ và cậu đứng hình. Nhỏ cố gắng hỏi nó:

– Chị hai...chị nói.....gì vậy???

– Nhắc lại tôi nghe cái coi. – cậu cũng hỏi.

– Hai người có hôn ước với nhau từ lúc còn đang trong trứng nước kia mà. Đúng là người xưa nói cấm có sai: Yêu nhau lắm cắn nhau đau. -cô trả lời họ nó.

“ẦM...ẦM...ẦM” sét đánh ngang tai của nhỏ và cậu. Nhỏ quay sang hỏi nó:

– Chị hai ơi, đây...có phải sự thật không?

– Phải. -chỉ 1 từ duy nhất nó đã khiến nhỏ mất hết hy vọng.

Còn cậu cũng không khá hơn nhỏ là bao nhiêu quay sang 2 thằng bạn nói:

– Chúng mày ơi tao sắp chết rồi!!!

– Kệ mẹ mày. Tao có vợ tao đây rồi. -anh phán một câu xanh rờn rồi quay sang ôm eo cô.

– Tôi là vợ anh lúc nào hả? -cô tức giận hỏi.

– Từ bây giờ nè. -anh giơ tay lên vuốt tóc nói.

– Vậy ck có biết vk tên gì không? -cô đổi giọng nhẹ nhàng.

– Không. -anh nói như đúng rồi.

– Vậy thì biến giùm chị nha cưng! -cô phán một câu xanh rờn.

Trong lúc đó thì nó ngủ vì thấy câu chuyện của mấy người này quá ư là nhạt nhẽo. Còn hần thì nhìn nó ngủ rồi cái mà giúp hần sống ý đã lỡ một nhịp (Gen: Tìm đó mấy người :D) vì lúc nó ngủ trông nó không khác gì một thiên thần cả.

Vậy là các bạn biết các Couple của Gen rồi nhé:

1, Nhiên và Tuấn Anh

2, Hân và Hoàng

3, An và Dục

Sau này Gen sẽ cho thêm 1 couple nữa!

Mong m.n ủng hộ Gen vì đây là lần đầu tiên Gen viết truyện~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Câu Chuyện Dưới Căng-Tin~

~CHAPTER 2: CÂU CHUYỆN DƯỚI CĂNG-TIN~

Chap này Gen sẽ cho xuất hiện thêm 3 con bánh bèo nhé!

3 con bánh bèo này sẽ là vật cản trở chuyện của 3 couple.

~~~~~Love~~~~~

“Reng...reng...reng...”. Cuối cùng thì giờ học cũng kết thúc vì nó ngủ nhiều quá cũng chán mà. Nhỏ và cậu thì ngồi với nhau không ai nói với nhau câu gì trong giờ học cả. Còn anh thì sau một hồi nắn nỉ i ôi thì cũng đã biết tên cô là Trần Ngọc Hân-Saria.Nhỏ rù:

– Chị hai với chị Hân ơi, 2 người xuống căng-tin ăn trưa với em nhé!

Cô đáp:

– Không rù thì bọn tôi cũng tự biết đường mà xuống ăn. Chẳng lẽ bọn tôi lại phải nhịn đói.

– Có thể mà cũng vạ em. Em hỏi cho có phép thôi mà. -nhỏ khoanh tay trước ngực trề môi nói.

– Lần đầu tiên chị biết mày có phép tắc đấy An. -nó gác tay lên vai nhỏ rồi hứa theo cô – Thôi mau dẫn tụi chị xuống ăn.

– Vâng ạ. -nhỏ trẻ môi.

Vì muốn lấy lòng cô nên anh quyết định:

– Hôm nay để tôi khao mấy người nhé!– Được đó anh Hoàng. -nhỏ hào hứng.

– Cũng được. -cô nói.

~~~~ Tại căng-tin của học viện ~~~~

Hiện tại tình cảnh ở dưới căng-tin rất nhộn nhạo vì hoàng tử Thiên Hoàng và hoàng tử Thần Dực của học đang vất vả đi mua đồ ăn trưa cho hoàng tử Tuấn Anh, công chúa Thiên Anh và 2 HS mới chuyển đến. Còn 4 người bạn học đang ngồi ở bàn V.I.P và mỗi người làm một việc: hân nghe nhạc, nó lướt web, cô đọc truyện trên Wattpad còn nhỏ đang ngồi đọc truyện.

– Đồ ăn của vk nè. – anh đưa khay thức ăn mà cô chọn cho cô.

– Còn của bọn em đâu? -nhỏ hỏi.

– Ck chưa cưới của em cầm đó. -anh nói.

– Em đã bảo là không. ...– Đồ ăn của mọi người đây nè. -nhỏ chưa nói xong thì cậu đã đưa đồ ăn cho mọi người.

Còn nhỏ thì sao? Nhỏ thực sự không thích bị anh trêu như vậy vì nhỏ thích anh, từ lâu lắm rồi. Đang ăn thì bỗng nhiên có 3 cô ả mặt trét cả tấn phấn, ăn mặc thì hở hang đến chỗ bọn hân nói với giọng chầy nước:

– Các anh cho bọn em ngồi cùng nhé!!!

– Không. -cả 3 thẳng cùng đáp.

– Anh Tuấn Anh tại sao anh lại đối xử với em như thế dù gì em cũng là bạn gái anh mà! -ả tóc màu nâu cà cà cái ngực silicon vào người hân nói.

– Ngứa mắt quá đi! -nó nhin hết nổi rồi, ăn mà cũng không yên.

– Cô ngứa mắt thì đi chỗ khác mà ăn. -ả tóc nâu lại lên tiếng.

– Nhi nói đúng đó. Cô ngứa mắt thì đi chỗ khác mà ăn. -hai ả kia cũng lên tiếng bênh “bạn thân”.

– NGÚA NAY CÀNG NGÚA. -3 bọn nó đồng thanh.

– Anh Hoàng ơi, bọn nó ăn hiếp em. -ả tóc tím lên tiếng, lắc lắc tay anh.

– Tôi tưởng chỉ có họ chỉ có ăn chứ đâu có hiếp. -cậu lên tiếng.

Ả tóc đỏ thấy tình hình của mình đang yếu thế bèn nghĩ ra một cách:

– Con nhỏ kia... *chỉ nhỏ*...ra đây tao bảo.

Không chịu thua kém, nhỏ bèn đứng dậy mà không ăn tiếp. Thấy thế ả tóc đỏ liền chớp lấy cơ hội tát nhỏ một cái. Vì ả đó nuôi móng tay nên khi tát đã làm cho nhỏ bị chảy máu. Xong ả đó nói:

– Cho mày chừa cái tội đi quyến rũ người khác.

Thấy nhỏ bị chảy máu thì nó và cô bèn đứng bật dậy đỡ nhỏ. Cô thì đỡ nhỏ vào phòng y tế trước còn nó thì ở lại. Thấy mình có vẻ đang thắng thì 3 ả kia liền cười phá lên và điều đó làm cho nó tức điên. Sau đó nó tát cho 3 ả mỗi người một cái tát rồi cảnh báo:

– Thứ nhất là bọn tao không mặt như chúng mày để đi quyến rũ người khác. Thứ hai đừng bao giờ động vào người em gái tao nếu không đừng có trách tao độc ác.

Nói xong nó đi về phòng y tế để xem nhỏ có sao không và để lại cho 3 ả kia tức đến bốc khói. Sau khi thấy nó đã đi thì hân cũng cảnh báo:

– Tôi sẽ xem như hôm nay không có chuyện gì cả nhưng nếu còn một lần như thế này nữa thì cũng đừng trách tôi độc ác. Với lại tôi không có người bạn gái như cô.

Sau đó thì hân, anh và cậu cũng lên phòng y tế xem nhỏ thế nào con 3 ả kia thì đang tức đến như muốn bóp nát cả thế giới này.

~~~~ Tại phòng y tế ~~~~

Lúc mà nó đến thì cũng là lúc mà cô sát trùng và băng bông cho nhỏ. Nó ân cần hỏi:

– Có sao không???

– Em không sao đâu mà. -nhỏ cố gắng gượng cười để cho nó yên tâm.

Biết nhỏ đang cố nói với nó là không đau nên cô đành phải bảo:

– Nhiên à, tao nghĩ nên đưa An về nhà thôi. Không thể để nó như thế này được.

– Vậy được. -nó cũng gật đầu đồng ý.

Lúc này thì hẳn, anh và cậu cũng tới phòng y tế. Thấy mặt nó bị băng bó, cậu hỏi:

– Cô có sao không?

– Nó không sao đâu. Phiên 3 anh nói với thầy cô rằng chiều nay chúng tôi nghỉ học nhé. -cô nói – Tôi muốn đưa An về nhà nghỉ ngơi.

– Vậy được. -Hoàng nói.

– Cảm ơn. -nó gật đầu.

—GTNV mới—

1, Kiều Tô Nhi-ả tóc nâu(21t): là con gái út của tập đoàn trang sức KN-1 trong những công ty con của gia đình nó và nhỏ. IQ:105/300 và thích hẳn.

2, Vũ Ngọc Lan-ả tóc tím(21t): là con gái duy nhất của tập đoàn thời trang VLN-1 trong những công ty con của gia đình cô. IQ:100/300 và thích anh.

3, Trịnh Khởi Ngọc-ả tóc đỏ(21t): là con gái của tập đoàn đá quý TKN-1 trong những công ty con của gia đình nhà cô. IQ:100/300 và thích cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đi Bar~

~CHAPTER 3: ĐI BAR~

~~~ Tại nhà nó. 9h45' ~~~

Hiện tại nó đang có 1 “cái đuôi” bám theo. Vâng đó chính là nhỏ. Lí do nhỏ “bám theo” nó chính là vì ở nhà lâu quá rồi nên muốn đi bar.

– An chị nói ở nhà là ở nhà mà. -nó hơi gắt lên.

– Nhưng mà chị hai ơi em ở nhà chán lắm rồi!!!

Thật ra nó, cô và nhỏ cũng mới từ Mỹ về VN. Nghỉ ngơi được 1 ngày thì nó bắt nhỏ đi học nhưng sau đó nó được nghe tên vệ sĩ nói rằng nhỏ hay bị các bạn trêu đùa nên mới rù cô đi học để bảo vệ nhỏ. Hôm nay nó muốn đi bar vì lâu ngày chưa “tái xuất giang hồ” mà chỉ để cho Ken quản lí thôi (Gen: Tỉ nữa Gen giới thiệu Ken là ai cho!) nhưng khổ nỗi là nhỏ cũng muốn đi.

– Chị hai không nói gì tức là đồng ý rồi nhá. Chị xuống nhà trước đi, em thay đồ xong rồi xuống liền. -nhỏ chớp ngay lấy cơ hội lúc nó suy nghĩ.

Nó nhìn nhỏ rồi chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Xuống nhà nó đã thấy cô ngồi ở đấy từ bao giờ. Cô hỏi:

– Đi luôn không?

– Đợi con An đã. -nó trả lời.

– Tao tưởng mày không cho nó đi cơ mà.

– Nó đòi. -nói xong nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô. Nó suy tư một lúc rồi nhìn đôi mắt xanh saphia của nó vào một khoảng không vô định. Nó hỏi cô:

– Tao sợ một lúc nào đó An cũng sẽ giống Thiên. Hy sinh vô nghĩa vì tao.

Thấy nó thế cô bèn an ủi:

– Sẽ không vì tao nghĩ Thiên...chưa chết.

– Máy nghĩ một chiếc xe đua lao xuống vực cao 2000m thì người lái xe có còn cơ hội sống sót không? -nó cười nhạt nói – Tao chỉ mong rằng An sẽ không như Thiên mà thôi.

– Thôi quên chuyện của 2 năm trước đi. Không nghĩ nữa mà bây giờ chỉ đợi An xuống là đi thôi. -cô an ủi.

Hai người nói chuyện dưới phòng khách nhưng trên góc khuất của cầu thang lại có một cô gái âm thầm khóc một mình vì nhớ người anh trai song sinh của mình.

—10h5'—

– Onee-chan ơi, chúng ta đi thôi. -nhỏ đã lau sạch nước mắt rồi xuống dưới nhà để đi bar.

– Vậy chúng ta đi thôi Nhiên. -cô lên tiếng.

Sau đó nó, cô và nhỏ tiến đến bar Night – bar dành cho các cậu ấm cô chiêu. Phục vụ ở đây rất đắt đỏ vì hệ thống âm thanh của bar là hệ thống âm thanh siêu hạng Enigma Veyron đẳng cấp chỉ có 8 cái của thế giới và phục vụ ở đây toàn là những người mẫu, diễn viên nổi tiếng ở Châu Á.

Bước vào bar thì 3 cô bị bảo vệ chặn lại bảo:

– Các cháu à, chỗ này chỉ dành cho các công tử tiểu thư con nhà giàu thôi. Còn các cháu thì không nên...

Chưa để ông ta nói hết thì cả 3 người đều giơ 3 chiếc thẻ V.I.P có nạm đá quý rất đẹp lên làm cho ông bảo vệ ngớ cả người ra. Ví sao ư??? Rất đơn giản vì những ai có chiếc thẻ V.I.P nạm đá quý kia dành cho 10 người có sức ảnh hưởng lớn với thế giới.

Hôm nay nó mặc một chiếc áo crop-top màu đen có in chữ Cherry màu trắng cùng chiếc quần đen bó sát ôm lấy đôi chân dài của nó. Cô thì chọn một chiếc áo phong dài ngang đùi màu trắng để che đi chiếc quần short màu đen và lộ ra đôi chân trắng không chút tí vết. Còn nhỏ thì chọn một chiếc áo phong màu đen đi đôi với cô nhưng lại mặc quần bó dài màu trắng. Cả 3 cô gái hôm nay đều đi một giày Adidas màu trắng có gắn thêm đôi cánh ở 2 bên, đây chính là 3 đôi giày độc nhất vô nhị trên thế giới dành cho 3 người đứng đầu bang ANGEL do chị họ nó và nhỏ thiết kế.

Chọn một gần sân khấu bọn nó ngồi nhâm nhi những ly rượu vừa được phục vụ đưa ra. Đang ngồi nói vài chuyện vặt thì có một tên công tử việt kiều lại gần cô gái gần nói:

– Cô em xinh đẹp, đêm nay muốn đi chơi với anh không?

Vì rất dị ứng và không muốn đụng tay đụng chân nên cô nói với hắn:

– Em rất sẵn lòng nếu anh thắng được em. OK không???

– OK em yêu. -tên sở khanh này có vẻ là người mới.

Thấy cô như vậy thì nó và nhỏ chỉ nhâm nhi rượu và xem kịch sắp diễn ra. Cô bảo:

– Em muốn thi võ với anh được không?

Tên sở khanh nhếch mép nói:

– Được với em yêu thì anh yêu sẽ nhẹ tay. (Gen: Ợe thằng này tởm quá)

Chỉ chờ có thế cô vùng đôi chân dài của mình lên đá thẳng vào mặt của tên đó và chưa dừng tay...à nhầm chân, cô tiếp tục vùng chân nhằm vào cằm của tên sở khanh và đá. Cuối cùng thì tên đó đập đầu quá mạnh vào tường nên chết.

Vừa lúc đó có một giọng âm trầm vang lên sau lưng 3 cô gái:

– Đừng tự tiện phá phách khi không có chủ của quán ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

GTNV QUAN TRỌNG TRONG BANG ANGEL VÀ DEVIL

BANG DEVIL:

1, Yuu(24t): Là hacker no.2 thế giới ngầm sau Ying. Có công việc buổi sáng là chủ của một quán trà sữa nhỏ mang tên cô. Rất xinh đẹp và sắc xảo. Cô chính là người quản lí bang DEVIL sau 3 người bọn hần.

2, Yun(24t): Là em gái sinh đôi của Yuu và là sát thủ trong top 10 thế giới đêm. Bình thường sẽ phụ giúp Yuu ở quán trà sữa. Nếu Yuu xinh đẹp và sắc xảo thì Yun lại đáng yêu, ngây thơ (Gen: sát thủ mà ngây thơ hử?)

Yun: Có vấn đề gì không? *cầm phi tiêu tẩm độc*.

Gen: Dạ...không ạ. Em đi...viết tiếp.)

BANG ANGEL:

1, Ken(26t): Là sát thủ kiêm quản lí bang ANGEL cho bọn nó lúc bọn nó sang Mỹ. Việc ban ngày của anh là thợ làm bánh còn ban đêm là sát thủ trong top 10 thế giới đêm(Gen: 2 cái nghề có một sự “liên quan” nhẹ). Cực kì thương bọn nó.

2, Ying(25t): Là em trai của Ken và là hacker no.1 thế giới ngầm. Ban ngày anh là kế toán cho tiệm bánh mà Ken làm. Anh cũng rất thương chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bang Chủ Bang Angel.~

~CHAPTER 4: BANG CHỦ BANG ANGEL~

3 cô quay lại và thấy hần cùng anh và cậu đang đứng đấy. Cuộc đấu trong 30s của cô đã được 3 người bọn hần trông thấy hết.

– Thích thì phá có việc gì không? -nó lên tiếng.

– Hóa ra cô cũng giỏi võ ghê nhỉ? -cậu nhìn cô hỏi.

– Phải có vấn đề gì không?

Hần ngoắc ngoắc ngón trỏ ý chỉ bảo bọn nó đi theo hần. Bọn nó bèn rời bàn rồi đi theo bọn hần. Bọn hần đưa bọn nó vào phòng V.I.P 4, sau khi cả 6 người đã yên vị trên ghế sofa thì hần lên tiếng:

– Rốt cuộc các cô là ai mà dám động đến cả bang chủ bang LIGHT?

– Là ai? Là người chứ còn là gì nữa hả? Hỏi ngu. -cô trả lời

– Vậy các cô trả lời đi: CÁC – CÔ – LÀ – AI? -hần gằn từng chữ

Nó không nhìn hần mà nhàn nhả nói:

– Muốn về đôi phương thì phải giới thiệu trước chứ nhỉ?– Kelvin. -hần phun ra một từ.

– Còn tôi là Ray và Hoàng là Jack. -cậu giới thiệu.

Cô và nhỏ thì mắt trái tim vì đây chính là 3 người trong số 4 người họ hâm mộ trong thế giới ngầm. Còn nó thì chỉ thả người vào chiếc ghế sofa rồi cười nhạt.

– Còn các cô? -hần hỏi.

– Saria và Lucia. -nhỏ giới thiệu.

– Còn An Nhiên? -Hoàng hỏi.

– Cherry-bang chủ bang ANGEL. Chắc đã nghe qua. -nó nhếch môi cười.

Còn 3 người bạn hẳn chỉ còn biết kinh ngạc vì 3 người con gái này quả là không đơn giản chút nào cả (Gen: Vì bây giờ mọi người vẫn chưa biết thân phận thật của nó, cô và nhỏ nhé!).

– Các cô quả không đơn giản chút nào. -cậu xét.

– Cậu sẽ biết nhiều điều hay hơn đó. -nhỏ nháy mắt nói và cái hành động nháy mắt nhí nhảnh của nhỏ đã khiến con tim cậu rung động.

– Ngồi trong này ngột ngạt quá. Hân, tao muốn ra R9. -nó nói với cô.

– OK, đi không An. -cô hỏi dù đã biết câu trả lời.

Nhỏ không nói gì mà chỉ cúi gằm mặt xuống lắc đầu. Thấy thế thì nó quay sang hỏi bạn hẳn:

– Các anh có ra R9 không?

– Có lâu lâu cũng muốn xem trò vui. -hắn cũng muốn đi.

– Chúng tôi cũng đi. -anh quay sang cậu rồi nói.

Thật ra cậu cũng muốn đưa nhỏ về lắm nhưng mà thấy tâm trạng nhỏ không tốt

Thấy thế nó quay sang nhỏ bảo:

– Em tự về được không An?

– Dạ được. -đôi mắt nhỏ rung rung nước.

– Vậy được không nên suy nghĩ quá nhiều về nó. Bây giờ thì em bắt taxi về đi. Xem xong tụ chị sẽ về ngay. -cô an ủi nhỏ.

– Anh chị đi cẩn thận nhé. -nhỏ vẫy vẫy tay.

~~~ Đường đua R9. 12h ~~~

Đường đua xe R9 chính là đường đua xe tử thần vì nơi đây chính là “Đường đua Địa ngục”. Đường đua này đã cướp đi rất nhiều sinh mạng của các tay đua trẻ. Còn khoảng 2 tuần nữa là đến cúp vô địch R9. Giải vô địch R9 gồm 3 phần:1, Đường đua E: gồm 100 tay đua và mức độ dễ. 50 tay đua về đích đầu tiên ở vòng này sẽ sang vòng 2.

2, Đường đua N: gồm 50 tay đua thắng ở vòng 1 và mức độ thường. 20 tay đua về đích đầu tiên sẽ sang vòng 3.

3, Đường đua tử thần: gồm 20 tay đua thắng ở vòng 2 và mức độ siêu khó. Tay đua đầu tiên về đích sẽ được thưởng số tiền 100.000 USD và danh hiệu nữ hoàng/ông chúa R9. Đêm nào ở đây cũng rất náo nhiệt và đó chính là thú vui của nó và cô nhưng mà hôm nay chưa chuẩn bị xe đua nên mới không đua. Khi đến đây, 5 người họ được đưa đến phòng quan sát đặc biệt. Đứng từ phòng quan sát này có thể nhìn thấy toàn bộ đường đua R9.

Đứng trên đài quan sát, nó chăm chú nhìn những chiếc xe đường đua và được một lát thì có một chiếc xe màu đỏ có chữ Jass màu đen nổi bật đập vào mắt nó. Từ đầu đến cuối chặng đua nó chỉ quan sát đúng có chiếc xe màu đỏ đó. Người lái chiếc xe đó có vẻ là người rất thạo đường đua R9.

Khi cuộc đua kết thúc thì nó thì thầm gì đó với cô điều gì đó rồi 2 người đi xuống đường đua làm cho 3 anh chàng ngơ ngác nhìn nhau rồi cũng kéo nhau xuống đường đua.

~~~ Dưới đường đua R9 ~~~

Bước xuống từ chiếc xe màu đỏ kia là một chàng trai cực kì tuấn tú với mái tóc với mái tóc màu nâu và đôi mắt màu xanh nước biển. Khi chàng trai đó bước ra hẳn khỏi xe thì có một giọng nói vang lên:

– Hoàng An Thiên.

Chàng trai tên Thiên đó quay lưng lại và sững sờ khoảng 10s thì đến ôm chầm lấy người kia làm cho mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Gen: – 2 nhân vật nữa sắp xuất hiện rồi nhé. 2 nhân vật mới này là “đồng bọn” của nó, hẳn, cô, anh, nhỏ và cậu đấy nhé. Cũng chính 2 nhân vật sẽ giải quyết chuyện tình cảm cho nhỏ và cậu.

– Sắp thi HKI rồi nên có thể tuần tới Gen sẽ không up nhé nhưng sau khi thi xong nhất định sẽ up bù.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Gặp Lại An Thiên~

~CHAPTER 5: GẶP LẠI AN THIÊN~

Chàng trai tên Thiên đó ôm thật chặt nó và nó cũng vậy. Nhìn thấy cảnh tượng đấy thì hắn nắm chặt bàn tay thành quyền. Bỗng nó khóc, từng giọt lệ rơi xuống và sau đó chàng trai đó bỏ nó ra và quay sang cô bảo:

– Cảm ơn chị vì đã chăm sóc chị Nhiên.

– Không có gì mà Thiên. -nói xong cô cũng ôm chầm lấy Thiên và khóc. Và lần này thì đến anh nắm tay thành quyền.

Một lúc sau cô cũng bỏ Thiên ra và bắt đầu hỏi chuyện:

– Tại sao em còn sống mà không quay về nhà?

– Thật ra... -Thiên bắt đầu kể lại.

—— Flash back ——

Ngày hôm đó, bang chủ bang KILLER thách đấu với nó trên đường đua R9 với điều kiện nếu ai thua thì bang hội do người ấy đứng đầu sẽ sụp đổ. Bên bang nó thì nó không chuẩn bị gì cả vì đã nắm chắc phần thắng còn bên bọn KILLER thì bọn chúng đang bày mưu tính kế để làm cho... nó rơi xuống vực sâu. Sau 1 hồi bày mưu tính kế thì bọn chúng quyết định sẽ cho người đổ dầu ở đoạn rẽ mà chúng đã làm hỏng thanh sắt để làm cho chiếc xe của nó lao thẳng xuống vực. Nhưng đáng tiếc rằng mưu kế của bọn chúng lại bị Thiên phát hiện ra và Thiên quyết định làm một điều đó là: Thay nó đua xe!!!. Thiên nói chuyện này cho nhỏ với ý định muốn nhỏ giúp mình. Ban đầu nhỏ hoàn toàn không đồng ý nhưng khi nghe Thiên nói rằng nếu mà để nó đua xe thì Hoàng Gia sẽ mất người thừa kế (Gen: chuyện thừa kế Gen sẽ kể sau nha!) nên nhỏ đành đồng ý với điều kiện là Thiên nhất định phải quay trở về.

Trước giờ đua xe thì Thiên và nhỏ nói với nó là muốn uống rượu chúc may mắn nó. Nó vui vẻ đồng ý ngay mà không biết trong ly rượu Swing đó có chứa một lượng thuốc ngủ cao. Sau khi uống ly rượu xong thì nó thiếp đi. Thiên giao nó cho nhỏ và trước khi Thiên đi nhỏ ôm chặt lấy Thiên và nói:

– Anh nhất định phải làm đúng điều kiện với em nhé Hoàng An Thiên! Thấy nhỏ thế Thiên bèn xoa đầu nhỏ rồi nói:

– Anh nhất định sẽ quay về với em và chị Nhiên được chưa? Cô bé kẹo mút của anh. (Gen: “cô bé kẹo mút” là tên ở nhà mà Thiên đặt cho nhỏ)

Vừa dứt lời thì Thiên đẩy người nhỏ ra, đội mũ bảo hiểm rồi đi luôn. Còn nhỏ thì dìu nó về nhà trên chiếc Ferrari Enzo màu đỏ.~~~ Sáng hôm sau ~~~

—— Phía nó, cô và nhỏ ——

Nó và nhỏ nhận được hung tin từ thuộc hạ rằng chiếc xe đua của Thiên bị lao xuống vực. Sau khi nghe tin ấy thì nhỏ sốc và ở trong phòng không ăn uống gì suốt 3 ngày. Sau một tháng được nó và cô an ủi thì nhỏ cũng đã vui vẻ trở lại những nỗi đau về cả thể xác lẫn tinh thần kia nhỏ nào có thể quên được và từ đó R9 chính là ác mộng của nhỏ.

Còn nó thì cũng khá hơn bao nhiêu kể từ ngày nhận được hung tin đó thì nó vốn lạnh lùng nay càng lạnh lùng thêm và nó, cô cùng nhỏ quyết định sang Mỹ để quên chuyện đi chuyện này.

—— Phía Thiên ——

Khi chiếc xe lao xuống vực thì người Thiên bị bay ra và hôn mê ở trước cửa một hang động.

Ngày hôm ấy có một cô gái đi chơi ở đấy (Gen: chỗ đó cũng đi chơi được hả????) và vô tình đi đến động. Ở đó cô thấy Thiên, xem qua thì Thiên có vẻ bị thương không quá nặng nên cô quyết định mang anh về căn riêng của cô và chăm sóc cho anh.

Sau ngày được cô gái kia chăm sóc thì Thiên cũng đã tỉnh lại. 2 người học nói chuyện thì Thiên biết cô gái kia tên Nguyễn Nhã Phương bỏ nhà đi được 3 năm vì bị bắt kết hôn với con trai của tập đoàn Hoàng Gia. Phương quyết định cho Thiên ở lại nhà vì Thiên bảo Thiên không có nhà.

Sau 2 năm sống chung thì Thiên và Phương nhận ra rằng họ có tình cảm với nhau và họ quyết định hẹn hò.

—— End flash back —— Bây giờ chúng ta gặp nhau là tốt rồi. -sau khi nghe Thiên kể chuyện thì cô quệt nước mắt đi nói.

– Từ từ cậu bảo cô gái cứu cậu tên Nguyễn Nhã Phương? -anh bỗng nhiên từ đâu chui ra.

– Phải. Thì sao? -Thiên nhìn Hoàng trả lời.

– Mau dẫn chúng tôi về căn hộ của cậu. -cậu lên tiếng.

Nó và cô thấy thế thì cũng bảo:

– Đưa bọn chị xem mặt em dâu tương lai luôn đi.

Thấy có cả nó và cô đi thì Thiên mới lên tiếng:

– Vậy được chúng ta đi.

Mong m.n ủng hộ Gen nha! nha! nha!

Yêu m.n nhiều nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp Lại Nhã Phương~

~CHAPTER 5 (PART 2): GẶP LẠI NHÃ PHƯƠNG~

~~~ Căn hộ mà Thiên và Phương đang ở ~~~

Thiên đưa nó, cô, hần, anh và cậu tới căn hộ của Phương. Trong đầu của 3 người bọn hần đều chung 1 suy nghĩ: “Liệu có phải là người đó không? Hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?”.

Vừa vào đến nhà, họ đã nghe thấy 1 giọng hát tuyệt đẹp. Vừa cởi giày cô vừa hỏi:

– Giọng hát ai vậy Thiên?

– Vk chưa cưới của em. -Thiên nhún vai trả lời.

– Thôi dẫn bọn chị đi xem mặt vk chưa cưới của em đi. -nó giục Thiên.

– Đi. Chắc là cô ấy đang trong bếp làm bữa khuya. -Thiên dẫn đường.

Đi vào phòng bếp, mọn người thấy một cô gái với mái tóc màu đen mượt mà đang vừa hát vừa nấu vài món ăn đơn giản. Thiên đang định giới thiệu “vk chưa cưới” của mình thì anh mặt đen hơn đất nổi tiến lại sau lưng Phương nói:

– Nguyễn Nhã Phương. Hóa ra 3 năm trước cô bỏ nhà đi là để đi theo trai hả?

Phương giật thót mình quay lưng lại và thấy mặt anh đang đen hơn đất nổi. Phương run rẩy hỏi:

– Onii-chan...anh...đang làm gì ở đây vậy???

– HẢ??? ONII-CHAN??? -Thiên há hốc mồm. (Gen: ngậm miệng khỏi ruồi bay vào mồm con oi!).

Thấy vậy, anh quay sang Thiên nói:

– Phải đứa trẻ ương bướng này là em gái của tôi.

Thấy thế thì cậu nhảy ra trước mặt Thiên giải thích:

– Thật ra con Phương là em gái của thằng Hoàng đó. 3 năm trước vì nghe ba mẹ và thằng Hoàng nói rằng phải đính hôn với con trai của tập đoàn Hoàng Gia nên nó bỏ nhà đi với số tiền “ít ỏi” 20.000 USD.

Sau khi nghe xong lời giải thích của cậu thì Thiên chỉ khoanh tay dựa vào cửa phòng bếp và nở một nụ cười hình bán nguyệt tuyệt đẹp. Còn anh và Phương thì:

– Bây giờ em về nhà ngay cho anh. Em có biết là gia đình nhà ta đã mất mặt thế nào với gia đình họ Hoàng không hả? -anh nói như ra lệnh.

- Không. Không. Em không về đâu. Em sẽ không đính hôn với cái tên công tử họ Hoàng đáng ghét đó đâu. -Phuong “khánh lệnh” anh.
- Tại sao? Anh nói rồi nếu như em không tự nguyện kết hôn với công tử họ Hoàng thì anh sẽ bắt em về bên Mĩ đấy. -anh ép buộc cô.
- Không em sẽ chỉ kết hôn với ck em thôi. – Phuong trả lời chắc nịch rồi đến chạy đến ôm lấy tay áo của Thiên rất chặt.

Thiên, nó và cô nhìn nhau rồi phì cười làm cho mọi người nhìn họ như sinh vật lạ đến từ Hòa Tinh.

- Ck sao thế? Thần kinh à?

Thiên không nói gì mà chỉ hôn chụt một cái lên đầu Phuong đỏ mặt rồi nói:

- Cái tên công tử họ Hoàng đáng ghét đó chính là ck của em đó!

Phuong, anh và cậu đang trong tình trạng chết lâm sàn còn hần thì nghĩ “Nếu Thiên là công tử của Hoàng Gia thì Nhiên sẽ là người thừa kế của Hoàng Gia và An sẽ là tiểu thư của tập đoàn Hoàng Gia. Nhưng mà An với Thiên bằng tuổi nhau mà. Vậy thì An và Thiên chắc là song sinh bá đạo của Hoàng Gia rồi.”

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! THẬT KHÔNG CK???? -Phuong lay lay người Thiên hỏi.

- Phải đúng thế đó. CHÚNG ta có duyên nhĩ? -Thiên trả lời.

Nó im lặng từ nãy cũng lên tiếng:

- Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ bàn về lễ đính hôn của Thiên và Phuong nhé!
- OK. Tao và An sẽ phụ trách phần trang trí. -cô hưởng ứng.
- Được, càng nhanh càng tốt. -anh cũng sốt ruột.

Tự nhiên mọi người lại thấy Thiên lấy tay đỡ trán. Phuong hỏi:

- Ck sao thế???
- Onee-chan em quên mất cô bé kẹo mút thế nào rồi???

Phuong nghe thấy Thiên nói tên “cô bé kẹo ngọt” tình cảm như thế thì lấy tay nhéo tai Thiên nói:

- Cô bé kẹo mút là ai hả??? Dám ngoại tình hả????
- Phuong ơi em bình tĩnh đi. Cô bé kẹo ngọt là Hoàng Thiên An – em gái bá đạo của tên Thiên này đó. -cô giải thích.

Phuong ngại ngừng đến đỏ cả mang tai luôn. Còn nó thì trả lời Thiên:

- Con nhỏ vẫn ổn nhưng nó vẫn nhớ em lắm đó Thiên. Mau mau về gặp nó đi.

Thiên nghe nó thấy thế thì đắm chiêu suy nghĩ một chút rồi nảy ra ý tưởng rồi bảo với mọi người:

- Em có một “món quà” này muốn tặng cho An này muốn mọi người giúp được không???
- OK. -cô, anh, cậu, Phuong đồng thành còn nó và hần chỉ lặng lẽ gật đầu.

Sau đó mọi người ngồi bàn nhau về món quà sẽ tặng cho nhỏ vào ngày mai.

Đêm đó, tại một căn biệt thự kiểu Á – Âu có một cô gái ngủ gật trên ghế sofa vì mệt mỏi không thấy bà chị quý giá của mình đâu. Còn tại một căn hộ gần đường đua R9 có 7 con người đang chuẩn bị một món quà tặng cho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thiên An Vs Khởi Ngọc~

~CHAPTER 6: THIÊN AN VS KHỎI NGỌC~

~~~ Học viện Clover. Lớp 1 – Đại học năm 4 ~~~

Hiện tại nhỏ đang ngồi không trong lớp học vì chả có ai để chơi cả. Nhắc đến nhỏ lại tức không hiểu hôm qua mấy người kia hú hí ở đâu mà chả chịu về nhà còn đến sáng nay cũng chả chịu đi học làm cho nhỏ bức muốn chết. Nhỏ tự hứa rằng nếu tí nữa gặp 5 người kia thì phải cho họ một trận toi bời.

Cô giáo đã vào lớp được 15' rồi mà 5 anh chị nhà ta vẫn chả thấy mặt đầu làm cho nhỏ lo muốn chết. Gọi điện thì không nghe máy, nhắn tin thì không trả lời. Đang ngồi lo vớ lo vẩn thì tiếng điện thoại trong túi áo đồng phục kêu lên làm nhỏ giật bắn cả mình:

It's been a long day without you my friend

And I'll tell you all about it when I see you again

We've come a long way from where we began

Oh I'll tell you all about it when I see you again

When I see you again

Damn who knew all the planes we flew

Good things we've been through

That I'll be standing right here

Talking to you about another path I

Know we loved to hit the road and laugh

But something told me that it wouldn't last

Had to switch up look at things different see the bigger picture

Those were the days hard work forever pays now I see you in a better place

How could we not talk about family when family's all that we got?

Everything I went through you were standing there by my side

And now you gonna be with me for the last ride

It's been a long day without you my friend

And I'll tell you all about it when I see you again

We've come a long way from where we began

Oh I'll tell you all about it when I see you again

when I see you again

First you both go out your way

And the vibe is feeling strong and what's

Small turn to a friendship a friendship

Turn into a bond and that bond will never

Be broke and the love will never get lost

And when brotherhood come first then the line

Will never be crossed established it on our own

When that line had to be drawn and that line is what

We reach so remember me when I'm gone
How could we not talk about family when family's all that we got?
Everything I went through you were standing there by my side
And now you gonna be with me for the last ride
So let the light guide your way hold every memory
As you go and every road you take will always lead you home
It's been a long day without you my friend
And I'll tell you all about it when I see you again
We've come a long way from where we began
Oh I'll tell you all about it when I see you again
When I see you again(See you again – Wiz Khalifa ft Charlie Puth)

Rút điện thoại ra, hóa ra là cô gọi cho nhỏ. rất vô tư và hồn nhiên nhỏ bắt máy luôn mà không quan tâm đến là đang trong lớp học:

– Anh chị đang hú hí ở đâu hả??? -giọng hằm hè.

‘- Hề hề... Xin lỗi nha!!!-cô cười trừ rồi nói – Rảnh không xuống phòng thể chất đi, có việc.’

– Đợi 20' em xuống liền. -nói xong nhỏ cúp máy.

Sau khi nói chuyện xong thì nhỏ mới để ý là ông thầy đang nhìn nhỏ với ánh mắt như thể giết người vậy. Đứng dậy nhỏ nói:

– Xin phép thầy. Em nghỉ học ngày hôm nay.

Ông thầy dạy Toán này nổi tiếng là nghiêm khắc nên khi thấy nhỏ nghe điện thoại trong giờ đã tức bốc khói, vậy mà bây giờ lại còn ngang nhiên bảo nghỉ học. Yeah! Và ông thầy đã chính thức bùng nổ:

– Em coi tôi là không khí trong lớp hay sao mà dám nghe điện thoại trong lớp và lại còn ngang nhiên nghỉ học nữa chứ.

Nhỏ thấy vậy thì chỉ mỉm cười nói:

– Xin lỗi thầy nhưng em đã có 3 cái bằng đại học ở Oxford rồi ạ vì vậy nên phiền thầy cho em nghỉ học.

Muốn đổ thêm dầu vào lửa nên con nhỏ Khởi Ngọc đứng lên nói:

– Bạn Thiên An à, dù thế nào thì bạn cũng phải tôn trọng thầy chứ. Dù bạn có mấy cái bằng Đại học đi nữa thì nếu bạn không có sự tôn trọng thì bạn cũng chả làm được gì.

Nhỏ nhếch môi nói:

– Tôi thiếu sự tôn trọng thì ảnh hưởng đến kinh tế nhà bạn à hay ảnh hưởng đến cái sắc đẹp kinh tởm của bạn. Với lại tôi nghĩ bạn mới là người thiếu tôn trọng đó, tôi và thầy giáo đang nói chuyện tại sao bạn lại chen chân vào?

– Cô...cô...cô -Khởi Ngọc cứng họng – Đợi đấy!!!

Nhỏ chỉ nhếch môi lấy cặp rồi ra ngoài bằng cửa sau, không quên nói vọng lại:

– OK. Tôi sẽ đợi xem cô làm được gì nhé Trịnh Khởi Ngọc “xinh đẹp, nét na” của tập đoàn đá quý TKN. Với lại thầy ơi, nếu muốn báo giám hiệu thì thưa báo nhé. Bye bye em đi đây.

Khởi Ngọc thấy thế thì giận tím mặt và à nghĩ: “Được, để xem ta trừng trị mi như thế nào. HOÀNG THIÊN AN”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp Lại Anh Là Món Quà Sinh Nhật Tuyệt Vời Nhất Đối Với Em~

~CHAPTER 7: GẶP LẠI ANH LÀ MÓN QUÀ SINH NHẬT TUYỆT VỜI NHẤT ĐỐI VỚI EM~

Nếu mà chap này được 60 lượt đọc/ 1 ngày thì Gen sẽ up thêm 1 chap nữa nha~~~

Vừa xách cái cặp màu hồng đi xuống phòng thể chất nhỏ vừa nghĩ : “Chuyện quan trọng là chuyện gì ta? Hay là pama đôi ý không bắt mình đính hôn với cái tên chó Bull (cậu đó) nhỉ? Tuyệt vời tuyệt vời.” Vừa nghĩ đến đó nhỏ nhảy cẫng lên làm cho vài lớp đang học tiết thể dục tưởng nhỏ bị điên chứ.

Đến phòng thể chất tầng 1 (Clover có 2 tầng thể chất nha) chả thấy ai cả làm nhỏ tưởng bị lừa rồi chứ. Sau đó nhỏ để ý kĩ thì thấy một tấm bảng có mũi tên màu đỏ chỉ lên phía trên thể chất tầng 2. Nhỏ chống nạnh, thở dài rồi lết cái thân châu báu ngọc ngà của nhỏ lên đó.

Mở cửa phòng thể chất tầng 2 ra, nhỏ thấy tối thui hà. Nhỏ quơ quơ cái tay để tìm đường rồi bỗng nhiên nắm được một thứ mềm mềm. Lúc này đèn sáng lên, bài hát mà nhỏ thích nhất cũng nổi lên:

You're the light, you're the night

You're the color of my blood

You're the cure, you're the pain

You're the only thing I wanna touch

Never knew that it could mean so much, so much

You're the feel, I don't care

Cause I've never been so high

Follow me to the dark

Let me take you past our satellites

You can see the world you brought to life, to life

So love me like you do, love me like you do

Love me like you do, love me like you do

Touch me like you do, touch me like you do

What are you waiting for?

Fading in, fading out

On the edge of paradise

Every inch of your skin is a holy gray I've got to find

Only you can set my heart on fire, on fire

Yeah, I'll let you set the pace

Cause I'm not thinking straight

My head spinning around I can't see clear no more

What are you waiting for?

Love me like you do, love me like you do

Love me like you do, love me like you do

Touch me like you do, touch me like you do

What are you waiting for?

Love me like you do, love me like you do

Love me like you do, love me like you do

Touch me like you do, touch me like you do

What are you waiting for?(Love me like you do – Ellie Goulding).

Thật sự phòng thể chất này đã biến thành vườn hoa hồng mất rồi! Ở đâu cũng thấy hoa hồng-loài hoa nhỏ thích nhất. Bỗng từ đâu nhỏ thấy nó, cô, hân, anh và cậu đang đứng đó và trên tay mỗi người đều cầm những món quà rất đẹp.

– HAPPY BIRTHDAY LUCIA!!!

Nhỏ thật sự rất bất ngờ nha! Đúng rồi hôm nay là ngày 06/12 (Gen: 1 ngày đặc biệt đối với Gen!!!) mà, phải là ngày sinh nhật của nhỏ và Thiên. Kể từ 2 năm trước nhỏ đã không biết đến sinh nhật là cái ngày gì nữa đơn giản vì không có Thiên. Tại sao hôm nay lại...???

– Này sao vậy??? -cậu hơ hơ tay trước mặt nhỏ.

– Ô...Tôi không sao đâu. -nhỏ chợt bị cậu kéo ra khỏi dòng suy nghĩ.

Lúc đó, mọi người mới bắt đầu tặng quà nhỏ. Tất cả quà đều được bọc bằng giấy gói quà màu đỏ-màu yêu thích của nhỏ. Nó tặng cho nhỏ một chiếc vòng cổ được nạm bằng những viên LUJA (Gen: mấy viên kim cương trong này Gen sẽ chém hết nha!) màu đỏ cực kì tinh xảo.

– Thích không? -nó hỏi.

– Có thanks onee-chan nhiều. -nhỏ gật đầu lia lịa.

Đến lượt cô tặng quà. Món quà cô tặng cho nhỏ chính là một chiếc đồng hồ làm bằng bạc nguyên chất cũng được gắn một viên LUJA ở giữa. Nhỏ rất thích và đeo ngay vào tay. Thấy nhỏ vui như vậy thì cô cũng hài lòng về món quà cô đặt từ Pháp.

Hân tặng nhỏ một đôi giày cao gót 7 phân màu trắng có gắn một vài viên Huyết Lệ. Trông có vẻ rất đơn giản nhưng đó là đơn hàng đặc biệt của nhà thiết kế giày nổi tiếng ở Anh-Maria. Nhỏ rất thích và quay sang hân nói:

– Cảm ơn anh nha Tuấn Anh.

– Không có gì. -hân đáp.

Tiếp đến là món quà của anh. Nhỏ rất mong chờ món quà của anh vì nhỏ thích anh mà. Món quà của anh chính là một chiếc mắt kính của thương hiệu Miu Miu. Chiếc mắt kính được làm rất tinh xảo nên nhỏ rất thích. Nhỏ cười tươi hơn cả lúc được nó tặng quà. Viên của chiếc kính được gắn thêm vài viên Huyết Lệ. Nhỏ cực kì cảm kích nha!

Đến lượt cậu tặng quà. Cậu chỉ đưa món quà đỏ ra trước mặt nhỏ rồi nói:

– Tặng cậu đó mèo Mull.

– Cảm ơn nha chó Bull. -nhỏ lè lưỡi nói lại.

Nhỏ mở quà của cậu ra. Cậu tặng cho nhỏ 1 chiếc nhẫn bạc gắn viên LUCIA-viên đá quý thứ 6 thế giới được chạm trổ cực kì tinh xảo. Nhỏ cực kì cảm kích luôn vì nhỏ muốn có viên đá này từ lâu lắm rồi nhưng mãi không tìm được.

Bỗng nhỏ bật khóc. Thấy thế nó đến bên nhỏ và ôm nhỏ vào lòng, giả vờ an ủi:

– Sao thế An???

– Em...nhớ...anh Thiên quá 2 chị ơi. -nhỏ vừa nói vừa sà vào lòng nhỏ khóc nức nở.

Bỗng nhỏ nghe thấy:

Ồ, ai vừa nói nhớ tôi thế???

Nghe thấy giọng nói ấm áp thân quen, nhỏ quay đầu lại. Đây không phải là mơ, Thiên đang đứng cùng một cô gái nào đó. Nhỏ lấy tay lau lau mắt để xem đây có phải sự thật không??? Sau khi chắc chắn lại rằng mình không mơ thì nhỏ chạy sà vào lòng Thiên vừa khóc vừa trách móc Thiên.

– Tại sao bây giờ anh mới thực hiện lời hứa với em chứ? Tại sao anh lại....blo bla....

Thiên nhẹ nhàng dùng tay lau những giọt nước mắt của nhỏ rồi lấy ra trong túi áo một hộp quà màu đỏ và nói:

– Happy birthday Hoàng Thiên An của anh!!! 20 tuổi đầu rồi còn khóc lóc mè nheo gì chứ.

– Thực ra em cũng không cần quà cáp từ anh đâu vì được gặp lại anh chính là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất! -nhỏ híp mắt cười trong hạnh phúc.

Thiên quay ra nhìn Phuong rồi dùng tay ngoắc Phuong lại. Nhỏ nhìn Phuong chớp mắt liên tục, Thiên giới thiệu:

– Hoàng Thiên An, đây là chị dâu của em đó. Tên là Nguyễn Nhã Phuong, mau chào hỏi đi.

Nhỏ nhìn Phuong rồi đưa tay ra bắt, cười tươi và nói:

– Em chào chị ạ.

Phuong bật cười rồi cũng giơ tay ra bắt lấy tay nhỏ nói:

– Chúng ta cùng tuổi mà không cần phải xưng hô chị em đâu. Cứ xưng tớ gọi cậu là được.

– OK. -nhỏ cười tươi.

Riêng Phuong, khi thấy nhỏ được anh tặng quà thì Phuong đã hiểu: Nhỏ thích Anh!!! Tuyệt đối không được vì anh là anh trai của chị dâu nhỏ. Nhất định Phuong phải giải quyết chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Sự Trả Thù Của Khởi Ngọc~

~CHAPTER 8: SỰ TRẢ THÙ CỦA KHỞI NGỌC~

“Rầm”. Khởi Ngọc dùng chiếc giày cao gót 10 phân đập thẳng chiếc cửa của phòng họp của bang Lens – bang hội đứng thứ 4 trong thế giới ngầm Châu Á. Á ồ ồ đến gần gần Trịnh Minh Tuấn nói:

– Anh hai ơi, hôm nay em bị bắt nạt.

Trịnh Minh Tuấn là bang chủ của Lens, Minh Tuấn nghe thấy Khởi Ngọc bị bắt nạt đập bàn hỏi:

– AI DÁM BẮT NẠT BẢO BỐI CỦA NHÀ HỌ TRỊNH??? ĐỂ ANH XỬ LÍ!!!

Lúc này Tổ Nhi với Ngọc Lan mới bước vào. Ngọc Lan nói:

– Là con nhỏ Hoàng Thiên An đó anh. Con nhỏ đó dám nói Khởi Ngọc không có sự tôn trọng đó ạ.

– Được, ngay ngày mai anh sẽ cho xử lí nó. -Minh Tuấn an ủi (Gen: Gớm!!!) Khởi Ngọc rồi ra ngoài gọi điện thoại.

Sau khi thấy Minh Tuấn đi khỏi, 3 ả kia mới nở một nụ cười nham hiểm đúng với bản chất của 3 ả.

~ Sáng hôm sau, tại học viện Clover ~

Hôm nay nhỏ đeo chiếc đồng hồ mà hôm qua cô tặng đi học. Nhỏ đang đi bộ vào trường bằng cửa phụ (cửa này rất ít người biết nha~) thì bị một tên mặc đồ đen từ đầu đến chân có gài một huy hiệu hình chữ Lens bịt mồm bằng thuốc gây mê. Nhỏ thiếp đi, còn tên mặc đồ đen thì bế nhỏ lên một chiếc xe ô tô đậu gần đó và nhỏ được đưa đến căn nhà kho xx đường yy nơi mà Minh Tuấn và 3 ả kia đang đợi.

Đưa nhỏ đến nhà kho thì Minh Tuấn sai thuộc hạ trói nhỏ vào một chiếc ghế gỗ rồi dùng nước lạnh làm cho nhỏ tỉnh. Vì bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào người nên nhỏ tỉnh dậy. Nhỏ nghĩ: “Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy??? Hôm qua vừa sinh nhật mà hôm nay lại bị bắt cóc!!!”. Nhỏ nhìn xung quanh thì thấy nhỏ đang ở trong một căn phòng rất nhiều bụi bặm và ẩm ướt.

– Tỉnh rồi à??? -Khởi Ngọc lên tiếng.

Nhỏ mặt không cảm xúc nói:

– Rồi sao?

Tiến lại gần nhỏ, Khởi Ngọc nói:

– Tránh xa anh Dục của tao ra không thì đừng có trách tao độc ác.

– Nếu tôi trả lời KHÔNG thì sao? -nhỏ nhếch môi.

“Bốp”. Khởi Ngọc tát nhỏ, bây giờ khuôn mặt trắng không tí vết của nhỏ in hẳn rõ 5 ngón tay của cô ả.

– MÀY MẶT DÀY VỪA THÔI CHÚ!!! TAO CẢNH BÁO RỒI ĐÂY ĐỪNG CÓ MÀ ĐỘNG ĐẾN CHỒNG CHƯA CƯỚI CỦA TAO!!! - Khởi Ngọc hét vào mặt nhỏ.

Thấy vậy Minh Tuấn nói:

– Bảo bối em cùng Tổ Nhi và Ngọc Lan về trường trước đi. Con nhỏ này để anh xử lí.

– Vậy được chúng em đưa Ngọc về trước. -Tổ Nhi lên tiếng.

Thấy cả 3 cô ả đã về, Minh Tuấn lại gần nhỏ lên tiếng:

– Cô em cũng xinh ra phết nhỉ? Chỉ tiếc rằng động vào Trịnh Khởi Ngọc – em gái của Trịnh Minh Tuấn – Kick bang chủ bang Lens của thế giới ngầm nên anh “chơi đùa” với em một chút rồi giết em cũng chả sao nhỉ?

– Tránh xa tôi ra nếu không đừng trách tôi độc ác. -nhỏ mặt vẫn lạnh te sau lời cảnh báo của Minh Tuấn.

– Hahahahahaha... Tôi – Kick này không sợ trời không sợ đất chỉ sợ có 11 Bá Vương (nó, hấn, cô, anh, nhỏ, cậu, Thiên, Yuu, Yun, Ken, Ying) mà thôi nên em đừng có hù dọa anh như thế. -Minh Tuấn cười mà không biết trước mặt là Saria – Bá Vương thứ 6.

Nở một nụ cười tuyệt đẹp làm say mê lòng cười rồi nhỏ đá vào hạ bộ của tên Minh Tuấn khiến cho tên Minh Tuấn ôm “chỗ đó” mà không ngừng kêu la oai oái. Minh Tuấn sau khi đã đỡ đau thì sai thuộc hạ lấy chiếc roi có tẩm qua nước muối. Tên Minh Tuấn đang rất tức giận vì bị người đẹp từ chối nên mỗi phát roi tên Minh Tuấn đánh vào người nhỏ đều khiến người nhỏ chảy máu. Sau 15’ bị đánh bằng roi thì nhỏ ngất đi. Nói cho cùng thì sát thủ hàng đầu Thế giới cũng là con người.

~ Học viện Clover lúc này ~

Hiện tại có 6 người đang đi vòng vòng xung quanh hấn vì thắc mắc không biết nhỏ ở đâu. Cuối cùng vì khó chịu nên hấn lên tiếng:

– Thôi con xin các pama. Đứng yên một chỗ đi.

– NHƯNG CHÚNG TÔI LO CHO AN!!! -cả bọn cùng hét.

Hết xong cả bọn lại tiếp tục đi vòng quanh hấn làm cho hấn chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

– Có trời mới biết con nhỏ đó ở đâu. – giọng nói chua chát của Tổ Nhi lên tiếng.

Lao thẳng vào người Tổ Nhi, nó gần giọng:

– EM – GÁI – TAO – Ở – ĐÂU???

– Chắc sắp chết rồi! -Khởi Ngọc nhún vai vẻ như vô số tội.

– Mặt dày đi quyến rũ bạn trai của Khởi Ngọc thì phải chịu hậu quả thế thôi! -Ngọc Lan “thêm dầu vào lửa”.

Lần này thì nó thực sự tức giận rồi nha! Tát cho 3 ả mỗi người một cái tát rồi cảnh cáo:

– Nếu em gái tao mà có mệnh hệ gì thì chúng mày chết với tao.

-Được bọn tao sẽ xem. -Tổ Nhi tuy ôm bên má bị nhỏ tát nhưng vẫn lên giọng.

Thấy vậy nó quay phắt lưng đi ra khỏi lớp làm cho 6 người kia cũng phải lết xác theo.

Nó đi đến bãi cỏ sau trường – nơi mà ngày đầu tiên vào trường nó “khám phá” ra. Ở đây khá yên tĩnh và có nhiều bò công anh. Nó ngồi phịch xuống rồi lấy con Iphone 6s ra mở phần mềm GPS ra tìm nhỏ vì chiếc đồng hồ hôm trước cô tặng nhỏ, nó có lên cài thiết bị định vị lên đó. Phần mềm GPS cho biết hiện nhỏ đang ở một căn nhà kho ở đường yy, thấy thế nó quay lại nói với bọn kia:

– Đi thôi An nó đang ở nhà kho bỏ hoang ở đường yy.

Nói xong nó gọi điện cho người mang 6 chiếc mô tô Dodge Tomahawk rồi cả 6 người trừ Phương cùng đi đến đó.

Gen đã thi xong rồi. Cảm giác thật thoải mái quá đi!!!!

Vote với Comment cho Gen nha m.n~~~~

Yêu m.n nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tìm Thấy Và Giải Quyết~

~CHAPTER 9: TÌM THẤY VÀ GIẢI QUYẾT~

~ 30' sau. Tại nhà kho bỏ hoang đường yy ~

“Rầm”. Chiếc cửa nhà kho bị đá vỡ ra từng mảnh vụn nhỏ. Lần này không phải là nó đá mà là cậu, cậu cực kì lo lắng cho nhỏ vì trong trái tim cậu nhỏ ở một vị trí rất quan trọng.

– HOÀNG THIÊN AN!!! CÔ Ở ĐÂU??? -cậu hét ầm lên rồi xông thẳng vào tìm từng phòng còn mấy người kia chỉ có việc đợi cậu thôi đó (Gen: Rảnh góm!).

2'19" sau mọi người nghe thấy tiếng đánh nhau ở căn phòng trong cùng thì xông vào xem có chuyện gì vừa xảy ra. Mọi người sững người ra, khung cảnh lúc này chính là cậu đang đánh khoảng 40 tên mặc đồ đen và ở góc phòng, nhỏ đang nằm thoi thóp ở đó và trên người đầy vết roi đánh. Thấy vậy nó hét lên:

– THIÊN!!! GỌI XE CẤP CỨU!!! NHANH LÊN!!!

Thiên nghe nó nói vậy thì vội lấy máy điện thoại ra gọi xe cấp cứu:

– Làm ơn cho xe cứu thương đến. .... Làm ơn nhanh lên với.

Lúc này cậu đã “chăm sóc” xong mấy tên kia và nói:

– Mau gọi người đến đây mang mấy tên này nhốt vào “Địa ngục” của DEVIL. – nói xong cậu đến bế nhỏ rồi nói -Tôi mang con mèo này ra trước.

Sau đó thì mấy người kia cũng ra ngoài và phóng mô tô đến bệnh viện. 5' sau thì có người của DEVIL đến theo lệnh của cậu còn tên Minh Tuấn thấy biến thì đã kịp thời trốn thoát.

~ Tại bệnh viện CJL thuộc tập đoàn Hoàng Gia ~

Hiện tại nhỏ đang được cấp cứu trong phòng cấp cứu, suốt 3 tiếng qua mà vẫn chưa thấy màu đèn đỏ biến thành màu đen thì cậu cứ đi đi lại lại làm mọi người chóng mặt trừ Phương vì Phương đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ. Phương khi nghe Thiên gọi cho mình rằng nhỏ đang cấp cứu ở bệnh viện CJL thì chạy vội đến.

Phương nghĩ: “Chắc chắn là anh Dục thích An nhưng hiện tại An lại đang thích anh Hoàng. Vậy bây giờ phải làm sao???..... Phải rồi mình sẽ khuyên anh Thiên nói với An xem sao. Nếu không thì chỉ còn cách đó thôi!!!”.

Lúc này đèn tín hiệu đã chuyển sang màu đen và bác sĩ phẫu thuật đi ra. Cậu chạy vội đến và hỏi:

– Cô ấy sao rồi???– Cô ấy hiện tại đã qua cơn nguy kịch nhưng có thể để lại sẹo trên da. Hiện tại cô ấy đã được đưa về phòng V.I.P. Các vị muốn phẫu thuật thay da không??? -Bác sĩ ôn tồn nói.

– Được. 1 giờ nữa sẽ phẫu thuật thay da cho nó. -nó nói.

Sau đó, mọi người đến phòng nhỏ. Hiện tại nhỏ vẫn đang ngủ nên mọi người thật sự nhẹ nhàng vào phòng nhỏ. Ngay lập tức nó cầm điện thoại lên gọi cho chị họ nó với giọng đều đều:

– Chị Phương Anh ơi! Chị bay về Việt Nam ngay đi. Con An cần phẫu thuật thay da gấp có gì em sẽ nói cụ thể sau nha! Bây giờ em phải đi giải quyết 1 số việc quan trọng.

.....

– Được vậy sẽ có 1 người ở lại cùng An. Vậy nhé! Bye chị!

Nó tắt máy rồi quay ra bảo với mọi người:

– Phạm Phương Anh – bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu Thế giới sẽ đến phẫu thuật cho con An vậy nên Phương ở lại bệnh viện nhé còn bọn chị phải đi xử lí bọn kia đây.

– VẮNG./ĐUỢC. -tất cả đồng thanh.

Sau đó thì 6 người gồm nó, hấn, cô, anh, cậu và Thiên lên 6 chiếc mô tô phóng thẳng đến bar D&A – trụ sở chính của bang DEVIL và ANGEL.

~ Bar D&A. 30' sau ~

“Rầm”. Một phút mặc niệm cho cánh cửa.– Kè nào dám phá bar của bang DEVIL với bang ANGEL hả???? -nghe thấy động tĩnh Ken, Ying, Yuu, Yun bèn ra xem.

Thật ra bang DEVIL với bang ANGEL rất thân thiết với nhau nhưng vì 6 vị bang chủ cứ thoát ần thoát hiện nên mới không biết mặt nhau.

Nó nói:

– Là tụi này. Có vấn đề gì không anh trai???

– Aiguuuuuuu... Sao bây giờ các em mới chịu thò mặt đến đây hả? -Ken nhìn tụi nó rồi nói.

– Quản cái bang cho em tụi anh mệt muốn chết. -Ying than thở.

Yuu và Yun cũng giơ tay ra nói:

– Rất hân hạnh được làm quen với các cô.

– À, Yuu và Yun của DEVIL đây mà. -nó cũng lịch sự bắt tay.

Ken nhìn rồi nói:

– Jass về rồi hả??? Mà Lucia đâu???

– Em về rồi còn An thì bị bọn Lens bắt cóc nên bây giờ đang ở trong viện. -Thiên nhếch mép.

Ken và Ying siết tay thành quyền vì nhỏ được 2 người rất yêu quý mà lại bị bọn nhãi đó bắt cóc nên rất tức. Ying nói:

– Máy đưa đi về đi. Việc này để anh chị giải quyết cho.

– Được nhưng anh nên nhớ cách “làm việc” của em.

Nói xong nó bỏ đi. Sáng hôm sau trong Thế giới ngầm không còn tên Lens nữa còn tất cả các gia tộc trong top 100 Thế giới đều nhận được thiệp mời của Hoàng Gia và Trần Gia về 1 bữa tiệc mừng năm mới vào ngày 1/1/2016.

_____

Thật ra cái chap này hơi nhầm nên Gen sẽ cố gắng viết chap 10 hay hơn nha~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giải Quyết Thật Sự~

~CHAPTER 10: GIẢI QUYẾT THẬT SỰ~

~Ngày 31/12/2015. Tại bar D&A~

– Anh có làm đúng làm theo đúng theo lời em không hả Ken, Ying??? -nó lạnh giọng.

Ken và Ying tuy rất có tiếng trong Thế giới ngầm nhưng vẫn sợ 7 Bá Vương. Ken trả lời:

– Đã làm theo đúng lời em rằng: làm cho bang Lens bị xóa sổ, bang chủ không đụng đến và con bọn thuộc hạ rẻ rách kia thì để Lucia xử lí.

– Thank you very much! -nhỏ tinh nghịch trả lời.

Bây giờ trước mặt nó, cô, nhỏ và Thiên đang có một bàn toàn là vũ khí, người khác nhìn vào thật sự là ớn lạnh. Nó, cô, nhỏ và Thiên đang ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với cái bàn đầy vũ khí đó, còn Ken và Yuu đứng bên phải ghế sofa còn Ying và Yun thì đang đứng bên trái ghế sofa (Gen: Tội nghiệp quá!). – Mang bọn chúng ra đi! -nó ra lệnh.

– Được. -Ying nói xong thì sai thuộc hạ đem mấy tên kia lên đây.

Chưa đầy 1’ sau thì toàn bộ mấy tên thuộc hạ hôm ấy lên và được bịt mắt. Bỗng:

– Định “đi chơi” mà không rủ bọn này hả???

– Vương Tuấn Anh sao anh lại ở đây??? -nó nhú mày nhìn hấn, anh và cậu.

Chưa nói gì mà bọn hấn chỉ tiến đến ngồi phịch xuống cái ghế sofa cùng bọn nó rồi nói:

– Thích thì đến. -hấn trả lời.

– Đến với vợ. -anh trả lời.

– Rảnh quá đến kiếm chuyện. -câu trả lời bá đạo của cậu.

Không quan tâm lắm mà nó chỉ búng tay một cái và lập tức tất cả bọn thuộc hạ kia được bỏ khăn bịt mắt. Bọn chúng không nói gì vì sợ 7 Bá Vương (hấn, anh, cậu, Ken, Ying, Yuu, Yun) còn 3 người bọn nó thì không biết là ai. Ờ, mà hình như kia là con nhỏ hôm trước bang chủ (Minh Tuấn) bảo bắt cóc. mà sao nó lại ở đây nh???

– Rảnh rồi sinh ra nông nổi hả con??? -Ying cầm dao có chuôi bằng bạc đến cạnh 1 tên thuộc hạ hỏi.

– Dạ...Ying Bá Vương...nói gì...em không hiểu ạ??? -tên đó run run.

Nó nhếch mép rồi búng tay ra hiệu cho cô và ngay lập tức cô cầm thanh kiếm làm từ đá SJ màu xanh lục tuyệt đẹp đến bên bọn chúng nói:

– Các người biết Hoàng Thiên An là ai không mà dám đụng vào?

Bọn chúng nhìn nhau ngơ ngác rồi đồng thanh:

– Không.

– Là Lucia – tam tử của ANGEL. -bây giờ giọng nói của cô chứa sự khinh bỉ.

Bọn thuộc hạ khi nghe đến từ “Lucia” thì mặt mày tái mét. Ôi trời ơi, bọn chúng đã đụng vào tổ kiến lửa rồi (Gen: cho chừa!!!

Thuộc hạ: sao cô độc ác với chúng tôi thế hả??? *chỉ Gen*

Gen: ai bảo mấy người động vào An bảo bố! *nhún vai*

Cậu: làm tốt lắm Gen.).

– Saria. -nhỏ gọi.

Lần này bọn thuộc hạ kia mặt mày còn tái xanh hơn. Cô bỏ thanh kiếm ra khỏi mặt bọn chúng rồi quay ra hỏi nhỏ:

– Chuyện gì???

– Chị hiểu cách xử lí của em từ xưa đến nay mà: Tự giải quyết. Với lại em chưa muốn nhì tì bang ANGEL bản tay với lúc tép riu này.

Cô tiến đến bàn vũ khí đặt cây kiếm SJ xuống rồi ra sofa ngồi. Thấy cô đã ngồi vào ghế thì nhỏ tiến đến bàn vũ khí lấy thanh kiếm làm từ đá LR màu đỏ như máu tiến đến một tên đứng trước 1 tên thuộc hạ vài giây rồi không ngần ngại mà chém bay đầu tên đó. Máu của tên đó văng ra tứ tung, bắn lên chiếc áo sơ mi trắng và mặt nhỏ. Mấy tên còn lại nhìn nhau sợ hãi.

Cậu hiện giờ đang rất shock vì cậu không còn thấy một Thiên An vui vẻ tinh nghịch nữa mà là Lucia tàn nhẫn đang ngự trị trong trái tim của nhỏ. Phải

Lucia chính là con người khác của nhỏ hay nói cách khác chính là NHÂN CÁCH THỨ 2.

– Bây giờ ta cho các ngươi 1 cơ hội chính là: Nếu các ngươi có thể thắng được ta thì ta sẽ thả các ngươi ra còn nếu không thì biết rồi đó. CHẾT.

Nhỏ búng tay một cái, bọn thuộc hạ kia được thả ra. Ngay lập tức bọn chúng xông lên, nhưng chỉ sau 3' tất cả xác bọn thuộc hạ kia đều nằm ngổn ngang trên sàn.

– Đã tìm được kẻ đầu sỏ chưa Lucia??? -nó hỏi vì biết nhỏ không còn là Hoàng Thiên An nữa.

– Rồi, là Trịnh Minh Tuấn – người thừa kế của tập đoàn đá quý TKN của tập đoàn nhà Saria.

Nói đến đây cô bật cười nói:

– Hóa ra là bảo vệ em gái hả??? Phạm Thần Dực cậu thấy chuyện này thế nào???

Cậu không nói gì mà chỉ hỏi:

– Hừm...Hóa ra bữa tiệc ngày mai là để trả thù hả?

Cô nói:

– Đúng thế. Có vấn đề gì?

– Trẻ con. -hắn phun ra 2 tiếng.

Nó ngã người vào sofa rồi nói:

– Trẻ con cũng chả sao. Ken, Ying, Yuu, Yun ngày mai 4 người cũng phải đến chung vui đấy!

– Được. -Ken và Ying đồng ý ngay.

Yuu quay sang hỏi Ken:

– Tại sao Cherry lại bắt cả tụi em đến nữa hả Ken???

– Xem trò vui thôi mà. -Ken trả lời Yuu mà trong lời nói có chút sùng nịnh.

Yuu gật gật cái đầu trông rất đáng yêu làm cho Ken véo má cô một cái.

– Này đau đấy! -Yuu phồng má.

Nó, hắn, cô, anh, nhỏ và cậu đều bật cười rồi cô quay sang hỏi Ying:

– Anh Ying, 2 người họ ...*chỉ Ken và Yuu*... là 1 cặp à???

– Cả anh và Yun nữa chứ! -Ying kéo Yun vào lòng rồi trả lời.

– Hahahahahahaha... -cả bọn bật cười vui vẻ.

_____

Gen up sớm 1 hôm nha vì điểm thi HKI cao nên tinh thần đang rất phờ~~~

2 chap sau sẽ là buổi tiệc mừng năm mới nên Gen sẽ miêu tả cực kì kĩ càng nha~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chuẩn Bị Dự Tiệc~

~CHAPTER 11: CHUẨN BỊ DỰ TIỆC~

~ Biệt thự ANGEL (biệt thự chung của Hoàng Gia và Trần Gia). 7h30' ~

Hôm nay tại biệt thự ANGEL rất náo nhiệt, khách mời toàn là những người có tai tiếng trên Thế giới và ai cũng mặc đồ sắc sỡ. Quản gia của ANGEL rất đặc biệt vì ông ấy chỉ cúi chào trước chủ nhân và khách V.I.P của họ còn những người khác thì chỉ sai những người giúp việc tiếp đãi họ. Quản gia của ANGEL là ông Lý Lâm hay còn được gọi là quản gia Lâm.

Hôm nay Kiều Gia, Vũ Gia và Trịnh Gia cũng được mời đến. Hôm nay, Tổ Nhi mặc một bộ váy màu đen bó sát thân hình của ả ta, Ngọc Lan và Khôi Ngọc cũng mặc hai bộ váy bó sát cơ thể của 2 ả. Ngọc Lan mặc váy màu tím còn Khôi Ngọc thì mặc màu đỏ. Cả 3 ả ta đều đi những đôi guốc cao 10 phân để tăng chiều cao từ 1m60 lên 1m70 và mặt thì trét cả tấn phấn. Còn tên Minh Tuấn thì mặc 1 bộ vest màu đen đang đứng nói chuyện cùng 3 ả kia và 1 vài “người bạn” của 3 ả.

– Kia là quản gia của ANGEL kia. -1 tiểu thư đứng cùng tụi Tổ Nhi chỉ về phía quản gia Lâm.

– Ông ấy sẽ phải cúi chào chúng tôi thôi vì chúng tôi là khách V.I.P mà. -Tổ Nhi cao giọng.

– Woa thật ngưỡng mộ quá đi!!! blo bla. ....-mấy cô tiểu thư ngây thơ kia tin vào lời nói của ả.

Nhưng sự thật thì vẫn là sự thật. Quản gia Lâm đi qua đó 3 không thèm cúi chào chút nào cả. Tổ Nhi kéo áo quản gia Lâm lại và hỏi:

– Sao ông không chào tôi???

– Sao tôi phải chào tiểu thư? -quản gia Lâm lịch sự.

– Tôi là Kiều Tổ Nhi đó! -Tổ Nhi vẫn không muốn bị mất mặt.

Quản gia Lâm hừ nhẹ một cái rồi nói:

– Xin lỗi Tổ Nhi tiểu thư nhưng tiểu thư KHÔNG CÓ trong danh sách khách V.I.P. Còn bây giờ tôi xin phép.

Quản gia Lâm vô tư đi qua chỗ bọn Tổ Nhi còn Tổ Nhi tức đến nổi mà lớp trang điểm của cô ta sắp rơi xuống hết.~ Trên phòng thay đồ ~

– Woa.... chị Yuu với chị Yun xinh quá đi!!! -nhỏ nói với mắt trái tim khi thấy Yuu và Yun thay đồ xong.

Hôm nay Yuu mặc một chiếc váy đuôi cá màu trắng có viền bằng ren đen còn Yun thì mặc một chiếc đầm xòe chấm đất màu tím mộng mơ có đính vài viên đá quý. Vì đã xinh đẹp sẵn nên Yuu và Yun chỉ trang điểm nhẹ và đánh một chút son môi. Hôm nay Yuu và Yun thật sự rất xinh đẹp làm cho nhỏ phải ngưỡng mộ.

– Em cũng rất đẹp mà Lucia. -Yun khen nhỏ.

Nhỏ lấy tay gỡ đầu rồi nói:

– Em cảm ơn chị nha!

Hôm nay nhỏ cũng rất xinh đẹp nha! Nhỏ mặc một chiếc váy dài ngang đầu gối màu đỏ có một dải nơ màu trắng buộc ngang eo. Nhỏ đi thêm đôi guốc cao 7 phân màu đỏ và mái tóc màu nâu được uốn nhẹ tự do xõa ra. Hôm nay nhìn nhỏ như một con búp bê vậy.

– WOAAAAAAAAAAAAA....

Nó bước từ phòng thay ra làm cho nhỏ, Yuu và Yun phải kêu lên vì hôm nay nó quá đẹp đi. Nó mặc một bộ váy cúp ngực màu xanh lam có đính những viên kim cương nhỏ như những hạt sương sớm. Bộ váy tôn lên toàn bộ đường cong của nó. Nó đi 1 đôi guốc màu xanh lam và khuôn mặt nó được trang điểm theo phong cách sắc xảo, quyến rũ. Mái tóc của nó cũng được xõa tự do.

– Bộ em là người ngoài hành tinh hả??? -nó lạnh giọng hỏi.

– Không em thực sự thực sự rất đẹp đó nha! -Yuu cảm thán.

– Đúng đó chị hai! -nhỏ cũng đồng tình.

Còn Yun thì chỉ biết gật đầu lia lịa.

Đúng lúc này cô bước ra và làm cho nhỏ, Yuu và Yun rớt cả hàm luôn. Cô mặc một bộ váy đôi với nó nhưng màu xanh lục có điểm khác là có thêm 2 cánh tay làm bằng lụa cũng màu xanh lục. Cô đi một đôi guốc màu xanh lục 7 phân giống mấy người kia và cách trang điểm cũng chả khác nó. Nó búng tay một cái và có 5 người hầu nữ mang vào 5 chiếc hộp màu đỏ bằng nhung rất đẹp.

Nó nói:

– Các cô đặt chúng trên bàn trang điểm rồi xuống nhà trước đi.

– Vâng ạ thưa đại tiểu thư! -cả 5 cô hầu đều cung kính.

5 cô hầu lần lượt đặt những chiếc hộp xuống bàn rồi đi xuống dưới nhà. Nó bảo:

– Theo thứ tự từ trái sang phải là: Yun, Yuu, An, Hân còn cái cuối cùng của em

– Còn của Phương thì sao??? -nhỏ hỏi.

– Chị đưa cho Thiên trước rồi. -nó trả lời.

Mọi người lần lượt đến trước chiếc hộp nhưng của mình và mở ra. Bên trong những chiếc hộp chính là những bộ trang sức của ANGEL. Của Yun là màu trắng, Yuu là màu đen, nhỏ là màu đen, cô là màu xanh lục còn nó là màu xanh lam. Bộ mà nó đưa cho Thiên mang màu tím – màu yêu thích của Phương.

– Woa, onee-chan mỗi bộ trang sức đều có kí hiệu đôi cánh thiên thần này! -nhỏ kêu lên khi xem kĩ lưỡng bộ trang sức.

– Đương nhiên đây là những bộ trang sức gia truyền của Hoàng Gia và Trần Gia. -nó nói.

Yuu và Yun nhìn nhau rồi nói:

– Nhưng Cherry này, bọn chị làm sao có thể nhận???

– Vì Ken và Ying là con nuôi của ba Cherry nên về sau các chị cũng sẽ là thành viên của Hoàng Gia thôi! -cô nói.

– Nhưng... -Yuu và Yun vẫn thật sự ngại.

– Không sao, đã có sự đồng ý của papa rồi. -nó nói.

Nghe vậy thì Yuu và Yun cũng đã yên tâm phần nào. Các cô gái cùng đeo hộ nhau những bộ trang sức quý giá này. Thật sự những bộ trang sức này được làm riêng cho họ vậy, họ đeo vào thật sự rất đẹp!!! Lúc này cô, nhỏ, Yun nói chuyện vui về còn nó và Yuu thì ra một chỗ nói chuyện:

– Yuu, chị đã tìm được được hacker Mía chưa???

– Rồi, chính là ..... nhưng mà 3 năm trước cô ấy đã ngừng hoạt động. Thông tin này chị mất rất nhiều công sức để tìm ra đó nên em phải trả công xứng đáng cho chị đây! -Yuu nói.

– Tặng cho Ken rồi còn đòi hỏi chi. -nó trêu.

– Ô... -Yuu mặt thộn ra.

Nó đứng lên và bảo:

– Chúng ta xuống nhà để bắt đầu bữa tiệc năm mới nào!4 cô gái còn lại cũng đứng dậy đi cùng nhỏ. Trò vui của bữa tiệc năm mới sắp bắt đầu rồi!!!

Viết cái chap này mới tay quá a~~~~Mọi người nhớ phải ủng hộ Gen nha~~~~

Yêu m.n~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Năm Mới #8220;vui Vẻ#8221;~

~CHAPTER 12: NĂM MỚI “VUI VẺ”~

Đèn trong phòng tiệc tắt hết và có một ánh đèn rọi lên sân khấu. Papa của nó và papa của cô đứng lên sân khấu và papa nó đại diện phát biểu:

– Rất cảm ơn mọi người vì đã dành chút thời gian đến dự tiệc năm mới do Hoàng Gia và Trần Gia chúng tôi tổ chức. Buổi tiệc này còn có một ý nghĩa khác đó là: công bố người thừa kế của 2 tập đoàn.

Sau lời nói đó của thì mọi người vỗ tay rần rần vì họ rất tò mò xem ai sẽ là người thừa thừa kế của 2 tập đoàn trong top 5 những tập đoàn giàu có và phát triển nhất Thế giới. Papa cô nói tiếp:

– Bây giờ mọi người hãy hướng mắt lên cầu thang để chiêm ngưỡng 2 nữ nhân thừa kế của chúng tôi.

Một ánh đèn khác được rọi lên chiếc cầu thang nơi mà nó và cô đang từ từ bước xuống. Ai cũng ngỡ ngàng trước vẻ đẹp mà Ông Trời đã ban tạo cho nó và nhỏ còn Tố Nhi, Ngọc lan, Khởi Ngọc thì há hốc mồm hết ra. Chiếc đầm và bộ trang sức giúp tôn lên vẻ đẹp tự nhiên không dao kéo của nó và cô. Nó và cô tiến đến sân khấu và nói:

– Xin chào tôi là Hoàng An Nhiên – người thừa kế của tập đoàn Hoàng Gia.

– Xin chào tôi là Trần Ngọc Hân – người thừa kế của tập đoàn Trần Gia. Sau đó mọi người vỗ tay rần rần trừ 3 ả kia. Nó nói tiếp:

– Ngoài ra hôm nay tôi muốn giới thiệu với tất cả mọi người em trai, em dâu, em gái, anh trai nuôi và chị dâu nuôi của tôi. Nào!

Nó ra hiệu. Từ trên cầu thang nhỏ, Yuu và Yun bước xuống và từ dưới sân khấu Thiên cùng Phương tay trong tay bước lên sân khấu còn Ken và Ying đi đằng sau Thiên. Bây giờ thì mặt Minh Tuấn với 3 ả kia tái mét.

– Xin giới thiệu: Đây là em trai tôi – Hoàng An Thiên cùng hôn thê của nó là Nguyễn Nhã Phương. Đây là em gái tôi cũng là em gái song sinh của Thiên – Hoàng Thiên An. Ngoài ra anh trai nuôi và chị dâu nuôi của tôi hôm nay cũng có mặt.

Nó giới thiệu xong thì tất cả mọi người vẫn trừ 4 người nào đó vỗ tay rần rần vì cả gia tộc họ Hoàng toàn trai tài gái sắc. Cô nói tiếp kèm theo một nụ cười rục rịch:

– Mọi người hôm nay hãy đón giao thừa vui vẻ nhé!!!

Sau đó thì đèn của của phòng tiệc được bật trở lại và mọi người lại hòa vào bữa tiệc. Nó, cô, nhỏ, Thiên, Phương, Ken, Yuu, Ying, Yun bước đến một chiếc ghế sofa rộng rãi để ngồi. Tại đó, hân cùng anh và cậu đang nhâm nhi những ly rượu. Hôm nay, mái tóc màu đen tuyền của hân được vuốt ngược lên để lộ khuôn mặt hoàn hảo của hân, trên người hân khoác một bộ đồ vest hàng hiệu màu xanh lục cùng màu với váy của nó và hân đeo chiếc đồng hồ màu xanh lục gia truyền của Vương Gia. Hôm nay nhìn hân thực sự rất đẹp trai và quyến rũ, khi nó nhìn hân thì trái tim nó đã lỡ một nhịp và khuôn mặt của nó hơi đỏ lên.

Anh và cậu hôm nay cũng rất đẹp trai. Anh khoác lên một bộ vest màu trắng lịch lãm và đeo chiếc đồng hồ màu xanh lục gia truyền của Nguyễn Gia. Còn cậu thì mặc vest màu nâu và đeo chiếc đồng hồ màu đỏ. Anh và cậu hôm nay rất lịch lãm.

– Sau bữa tiệc tất cả chúng ta sẽ đến bar D&A. Chúng ta có việc cần nói. -nó nói.

– Được nhưng có việc gì? -anh hỏi.

– Big surprise!!! -nó cười nửa miệng nói.

– Em có phải đi không ạ??? -Phương hỏi.

– Đương nhiên rồi. -nó nói.

Hân nhìn nó rồi đứng lên nói:

– Tiểu thư An Nhiên. Tôi có thể mời cô một điệu không???

– Được. -nó đáp.

Sau đó nó và hân bước ra sàn nhảy nhảy một vũ điệu nhẹ nhàng, từng động tác đều làm mê lòng người. Còn tại sofa thì nhỏ và cô há hốc mồm ra làm cho cậu thấy thối mặt:

– Có vấn đề gì à???

– Nó...*chỉ nó*... chưa từng khiêu vũ một lần nào cả. -cô nói.

Bọn kia đã hiểu và bắt đầu bàn tán xôn xao:

– Nghi vấn tình cảm nha! -Yun.

– Chuẩn chuẩn chuẩn! -nhỏ cũng tham gia.

– Aiguuuuu... sao em gái tôi lại bị cướp thế này??? -Ying.

– Blo bla.....blo bla.....

Lúc này nó và hấn đã khiêu vũ xong, về sofa thấy mấy kẻ kia bàn tán xôn xao thì nó lên tiếng hỏi:

– Có chuyện gì???

– KHÔNG!!! -mấy kẻ kia chối bay chối biến.

– Không có thì thôi, tôi chưa muốn bị thùng màng nhĩ. -nó nói.

Lúc này thì Tổ Nhi, Ngọc Lan, Khởi Ngọc và Minh Tuấn tiến đến chỗ bọn nó. Khởi Ngọc vì không muốn bị gây khó dễ nên mới đến đây để xin nhỏ tha thứ.

– Xin lỗi cô, tiểu thư Thiên An. Rất mong cô bỏ qua chuyện hôm trước.

Nhỏ nhếch môi nói:

– Xin lỗi là xong ư? Không đơn giản vậy đâu Trịnh Khởi Ngọc và Trịnh Minh Tuấn ạ.

Tổ Nhi tức lên:

– Cô thật quá đáng! Khởi Ngọc đã hạ mình đến xin lỗi thì phải biết đường mà chấp nhận chứ. Dù cô có là tiểu thư của Hoàng Gia thì chúng tôi cũng không nung tay đâu.

Trong lời nói của ả ta có phần đe dọa nhưng như vậy mà làm nhỏ sợ ư? Không đâu.

– Diên. Chỉ với mấy tên sát thủ giẻ rách của bang Lens mà hạ được Lucia này ư?

Minh Tuấn đã sợ đến chân tay rã rời rồi. Gì chứ thân phận không chỉ là tiểu thư của Hoàng Gia à còn là Lucia – tam tì của ANGEL ư? Tên Minh Tuấn chết chắc rồi.

– Chúng tôi không rảnh để tiếp hạng người như các cô vậy nên mời các cô về cho. -cô nói.

– Cô...cô...dám đuổi chúng tôi về? -Ngọc Lan tức giận.

– Chẳng lẽ không?– Mày không cần đôi co với hạng người này. -nó ngăn cô.

– Đứng đây vk yêu! -anh cũng thêm vào.

Nghe anh nói thế thì cô quay ra đánh anh túi bụi. Còn Tổ Nhi, Ngọc Lan, Khởi Ngọc và Minh Tuấn thì quay lưng bỏ về.

– Với lại chúng 4 người năm mới “vui vẻ”. -nó nói với giọng giễu cợt.

Còn 4 kẻ kia thì vẫn không biết rằng năm 2016 của họ sẽ gặp rất nhiều sóng gió nên vẫn kiêu ngạo. Sau bữa tiệc này thì 12 người (nó, hấn, cô, anh, nhỏ, cậu, Thiên, Phương, Yuu, Ken, Yun, Ying) thay đồ rồi đến bar D&A.

Merry Christmas m.n nha~~~

Up chap này để mừng Giáng Sinh m.n đó~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngộ Nhận~

~CHAPTER 13: NGỘ NHẬN~

~ Bar D&A. 1h đêm ~Không khí hiện nay của bar D&A đang rất căng thẳng. Đương nhiên là người tỏa ra sát khí đó là nó. Ken khó chịu lên tiếng:

– Cherry, rốt cuộc em gọi tất cả mọi người đến đây làm gì?

Nó nhếch môi hừ nhẹ rồi quay sang bảo Yuu:

– Yuu, chị mau nói cho mọi người biết việc gì đi chứ?

Yuu ngồi xuống chiếc bàn để laptop và máy chiếu rồi từ từ mở máy lên. Lấy ra từ chiếc túi xách màu đen, Yuu cắm chiếc USB vào rồi mở file dữ liệu được đặt tên là “MIA”. Hiện lên trên màn hình máy chiếu là toàn bộ dữ liệu về Hacker Mia. Hacker Mia chính là hacker hàng đầu của Thế Giới. Vì 3 năm trước ngưng hoạt động nên Ying được coi là hacker số 1 Thế Giới. Mia chính là 1 cô gái bí ẩn trong Thế giới ngầm. Cô ta hoàn toàn không tham gia một bang phái nào cả mà hoạt động riêng lẻ.

– Tại sao hôm nay cô lại đã động đến chuyện này An Nhiên? -hắn hỏi.

– Chẳng lẽ anh lại không muốn biết người đã khuynh đảo 2 bang phái chúng ta sao? -nó trả lời.

Thật ra hắn cũng muốn biết cô hacker tên Mia đây là ai chứ? Ngày trước cô ta đã lấy được một vài đơn đặt hàng về “vũ khí nóng” của DEVIL và ANGEL và giao nộp cho cảnh sát. May mắn mà DEVIL và ANGEL đã thoát được.

– Anh chị, em không nghĩ mình nên ở đây đâu vì thế em. ...xin phép ra ngoài trước nha! -Phuong nói.

– Đừng tỏ vẻ như không biết thế chứ? MIA? -nó nói.

Mọi người đều sững sờ còn Phuong thì cúi gằm mặt xuống đất, không nói nên lời. Anh đứng phắt dậy, nắm chặt lấy vai Phuong hét lớn:

– TẠI SAO EM LẠI LÀM THẾ HẢ??? NGUYỄN NHÃ PHƯƠNG??? TẠI SAO???

Những giọt nước mắt nóng hổi chảy trên khuôn mặt xinh đẹp của Phuong. Phuong vùng ra rồi nói:

– EM LÀM THẾ CŨNG VÌ ANH MÀ THÔI!!! EM KHÔNG MUỐN CÁC ANH THAM GIA THẾ GIỚI NGẦM!!!

Anh ngồi thụp xuống và nói:

– Em có biết không? Cái ngày đó, anh đã mất Yến Lan, anh đã mất cô ấy đó. Tại sao người đó lại là em chứ hả?

Nói rồi anh đứng lên rồi chạy ra ngoài làm mọi người cùng đồng thanh:

– NGUYỄN THIÊN HOÀNG!!!

Tất cả mọi người trừ nhỏ và Phuong lao ra ngoài tìm kiếm anh. Nhỏ lại gần Phuong, ôm lấy Phuong và an ủi:

– Không sao đâu mà!

Phuong nói trong làn nước mắt:

– Híc...Tất cả là...tại...mình mà...anh ấy...mới phải đau khổ...híc...híc....

Nhỏ dìu Phuong lên ghế sofa rồi lau những giọt nước mắt rồi hỏi:

– Không sao chứ?

– Không sao nữa. -Phuong nở một nụ cười gượng để nhỏ yên tâm.

Phuong chợt nhớ ra một câu hỏi mà Phuong muốn biết từ lâu:

– Cậu thích anh Hoàng đúng không?

– Phải đúng thế!

Lúc này cậu đứng ngái nghe được câu trả lời của nhỏ thì dõn dĩ.

– Cậu cảm thấy anh ấy như thế nào? -Phuong hỏi.

– Tổ thấy anh ấy đẹp trai, học giỏi,.....

Phuong ngẩng đầu lên trần ra thở dài rồi quay ra bảo với nhỏ một câu:

– Cậu nhầm rồi An ạ!

– Mình nhầm cái gì??? -nhỏ ngây ngô hỏi.

Phuong gõ lên đầu nhỏ một cái rồ đầu làm nhỏ ôm đầu rồi nói:

– Tình cảm cậu đối với anh Hoàng không được gọi là tình yêu mà là hâm mộ giữa một người fan và thần tượng của người ấy.– A! -nhỏ thốt lên.

Nhỏ ngẫm nghĩ lại một hồi rồi quay sang nói với Phuong:

– Đúng là như vậy nhưng yêu là như thế nào hả Phuong???

Phuong nghe câu hỏi thì bật cười rồi nói:

– Yêu là.....

Nhỏ ngồi tiêu hóa hết những gì Phuong vừa nói rồi ậm ừ vài câu.

~ Bar Scor ~

Hiện tại do thất tình nên cậu vào bar Scor ngồi uống rượu chứ không kiếm anh tiếp. Cầm ly rượu trên tay lắc lắc một chút rồi uống hết một hơi. Rồi cứ thế cứ thế, cậu đã uống hết 5 chai rượu mà vẫn lăm bằm:

– Đúng là mình yêu đơn phương mà! Sao ông trời lại bất công như thế!

Sao đó cậu đứng lên thanh toán tiền trong tình trạng lảo đảo. Ra ngoài bar cậu bắt taxi đi về nơi cậu gọi là “nhà”. Trên taxi, cậu đã khóc trong thâm lặng vì nhỏ – người đã ăn cắp trái tim cậu.

_____

Chap này ngắn vì mình phải onl trộm *cười*, mong m.n thông cảm~~~

Chap sau sẽ nói rõ về anh Hoàng nhà ta đi đâu và về hoàn cảnh nhà Dục nha~~~

Có lẽ Gen sẽ up muộn nên mong m.n thông cảm~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quá Khứ~

~CHAPTER 14: QUÁ KHỨ~

Ra rồi nè~~~

Mãi mới xong~~~

Gen yêu m.n lắm ạ~~~

_____

~ Tại một nghĩa trang trong TP Hà Nội ~

Anh quỳ trước một ngôi mộ mang tên Ngô Yến Lan rồi khóc. Đúng lúc này thì cô tìm được anh, chạy lại bên cạnh anh cô hỏi:

– Sao....cậu lại....chạy....ra đây....vậy???

Anh ngược lên nhìn cô với đôi mắt đẫm lệ rồi kéo tay cô xuống. Vì đang rất mệt mà bị anh kéo xuống nên cô ngã vào người anh. Khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ ửng lên, cô ấn người anh ra nhưng sức cô làm sao bằng lực siết của anh lúc này:

– Đây...Buông tôi ra!

– Một lúc thôi. Làm ơn, để thế này một lúc thôi. -anh vẫn ôm cô và khóc.

Cô nghe thế thì yên phận trong vòng tay anh, bây giờ áo cô đã ướt đẫm nước mắt anh.

Khóc ngon lành xong thì anh nhẹ nhàng đẩy người cô ra rồi nói:

– Nếu cậu rảnh thì có thể.....

Chưa để anh nói hết thì cô đã chen vào:

– Cậu cứ nói đi. Tôi sẽ nghe!

Anh nhìn cô ngạc nhiên rồi bắt đầu kể chuyện. Kể câu chuyện đã dẫn vật anh 3 năm qua.

~ Flash back ~

2 năm trước, anh có hẹn hò với Ngô Yến Lan – một sát thủ xinh đẹp của DEVIL. Anh và Yến Lan gặp mặt nhau trong một lần anh tập súng, lúc đó anh không để ý thì va phải Yến Lan. Sau một vài lần gặp mặt tại nơi tập súng thì anh có cảm tình với Yến Lan và anh quyết định tỏ tình với Yến Lan. Yến Lan đồng ý hẹn hò với anh vì bảo rằng cũng có tình cảm với anh.

Một ngày kia, anh quyết định chọn ngày để ra mắt Yến Lan với gia đình. Anh có kể chuyện này cho Phương trước và Phương bảo anh cứ cố gắng lên nhưng thật ra Phương lại không hưởng ứng chuyện này vì Yến Lan có gia cảnh không tương xứng với Nguyễn Gia.

Hôm ấy, Phương đã quyết định lấy cắp toàn bộ những dữ liệu làm ăn “vũ khí nóng” của cả DEVIL và ANGEL có liên quan trực tiếp đến Yến Lan để nộp cho cảnh sát. Cảnh sát biết và đã quyết định mời Yến Lan lên nhưng khi đến nơi ở của Yến Lan thì thấy Yến Lan đã bị sát hại một cách thảm khốc.

Nhận được tin Yến Lan đã chết thì anh như điên loạn, cứ nhốt mình trong phòng suốt ngày. Đến khi tỉnh tâm lại thì anh mới biết Phương đã bỏ nhà đi. Anh cảm thấy thật hụt hẫng. Người yêu chết, đứa em gái yêu quý bỏ nhà ra đi. Cuộc đời thật tàn nhẫn quá đi!

~ End flash back ~

– Cậu vừa bảo cô gái đó tên Ngô...Yến Lan phải không? -cô hơi chột dạ.

Anh quay ra nhìn cô rồi mỉm cười nói:

– Phải! Cô ấy vừa xinh đẹp, nét na lại tốt bụng dịu hiền. Hơn nữa còn rất chung thủy với tôi.

“Bộp”, cô tát anh một cái rồi đứng lên bỏ đi. Anh thì không hiểu gì cả. Định bụng mai sẽ hỏi nó và nhỏ.

Cô chạy mãi cũng về đến nhà cô. Bước vào nhà cứ cúi gầm mặt, không nói một câu với bất cứ ai rồi lên phòng. Khóa chặt cửa phòng, rồi cô ngồi thụp xuống đất mà khóc. Vừa khóc cô vừa nói ra tất cả những điều trong lòng bấy lâu nay:

– Tại sao.....tôi...lại...đi yêu...một kẻ.....như....cậu chứ.....NGUYỄN THIÊN HOÀNG!!! Cái gì mà.....xinh đẹp.....nét na.....tốt bụng.....dịu hiền...cái gì mà.....chung thủy chứ!!! Con nhỏ....Yến Lan đó....chỉ là.....một kẻ phản bội.....cậu.....mà thôi!!!! Cậu có biết.....sau lưng cậu.....cô ta.....cặp kè với....bao nhiêu....tên không??? Chính tôi.....Trần Ngọc Hân.....nay.....vì cậu.....mà đã.....ám sát.....cô ta!!! Tôi yêu cậu.....từ cái ngày.....3 năm trước.....cái ngày mà.....chúng ta bị mất dữ liệu đó....

3 năm trước, cô đã cho người điều tra về thân thế của hắn, anh và cậu. Đọc tập hồ sơ của anh, thì cô đã trúng tiếng sét ái tình với hình ảnh của anh (Gen: Woa, nhìn ảnh mà cũng yêu được!!! Bối phục đó nha~). Cô đã biết được bộ mặt thật của Yến Lan và ra tay sát hại Yến Lan.

~ Tại nhà cậu ~

Bước vào nhà cậu thấy papa cậu đang ngồi với mama...à nhầm di ghê của cậu. Để coi là không bị thiếu tôn trọng thì cậu chào hỏi:

– Chào papa...mama kè.

Papa cậu lập tức gọi cậu ngồi xuống:

– Dục, mau ngồi xuống kia...*chỉ chiếc ghế đối diện*....chúng ta có chuyện muốn nói với con.

Cậu gượng ép ngồi xuống rồi hỏi:

– Có chuyện gì không ạ? Con mệt!

– Ta muốn con chia đôi số tài sản của con với Ngọc Thảo. -mama kè của cậu lên tiếng.

Cậu hừ nhẹ một cái. Phạm Ngọc Thảo – đứa em gái cùng cha khác mẹ của cậu, nghĩ gì mà cậu sẽ trao gia sản của Phạm Gia cho người ngoài. Cậu nói:

– Con không thích!

– Tại sao? -papa cậu hỏi.

– Con sẽ không giao tài sản của Phạm Gia lại cho người ngoài đâu! Đơn giản là vậy!

Mama kể tức giận nhưng vẫn cố kìm nén nói:

– Dù gì thì Thảo nó cũng là con gái của mẹ với ba con, vậy nên nó cũng là em gái của con. Sao lại có thể nói là người ngoài!

Papa cậu cũng gật đầu.

– Được. Nếu như thế thì papa cứ giao cả công ty lẫn tài sản cho nó đi! Nhưng papa nên nhớ bang DEVIL sẽ không chống lưng giúp papa nữa đâu! Còn nếu vẫn muốn bang DEVIL chống lưng thì toàn bộ tài sản lẫn công ty Phạm Gia về sau đều là của con và Phạm Ngọc Thảo sẽ không được một đồng nào cả.

Papa của cậu vốn được chống lưng bởi DEVIL, nếu bây giờ DEVIL mà không chống lưng cho nữa thì chẳng khác nào giết chết ông. Bất đắc dĩ, ông nói:

– Toàn bộ tài sản lẫn công ty về sau sẽ thuộc về con!

Còn mama kể của cậu thì không thể nói được gì nữa. Mối cậu tạo thành một hình bán nguyệt tuyệt đẹp rồi bước lên phòng, không quên để lại một câu lộ ra cảm xúc thật về bà mẹ kế:

– Bà nên nhớ bà chỉ mãi là dì ghê của tôi thôi! Tôi chỉ có một người mẹ duy nhất và người mẹ ấy đã mất từ lâu rồi. Hơn nữa bà vào được cái gia đình này là nhờ đứa con hoang đốn của bà! Bà nên nhớ lấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ra Là Yêu~

~CHAPTER 15: RA LÀ YÊU~

~ Học viện Clover. 7h ~

Hôm nay chỉ có nó, hấn, anh, nhỏ, Thiên và Phương đi học thôi còn cô và cậu thì cứ ở mãi trong nhà không chịu ra ngoài. Nhưng mà vì hôm nay là ngày đầu năm mà cái học viện dờ dờ ương ương này vẫn bắt phải đi học nên 6 bạn nhỏ của chúng ta rất tức. Tối ngày hôm qua anh và Phương cũng đã làm hòa vì dù sao thì 2 người cũng là anh em. Thiên và Phương hôm nay còn rất ư là bá đạo, ngồi thẳng vào lớp mà không cần giới thiệu (Gen: toàn Thế Giới biết đến 2 đứa rồi ạ -_-).

Anh đi đến chỗ mà nó và nhỏ đang tám hoi:

– Cho tôi hỏi cái!

– Chuyện gì??? -nó ngược mắt lên.

– Hân bị làm sao vậy? -anh hỏi.

Nó và nhỏ nhìn nhau rồi nói:

– Tự nhốt mình trong phòng rồi không ra ngoài nữa! -nó trả lời.

– Tại sao??? -anh thắc mắc.

Nhỏ nhún vai rồi nói:

– Tại em cũng không có biết nữa nhưng nghe pama nuôi (pama cô) nói rằng chị Hân cứ ở trong phòng từ đêm hôm qua!!!

– Chuyện hôm qua thì liên quan gì nhi??? -anh gãi đầu.

Cả một lũ (nó, hấn, nhỏ, Thiên và Phương) bu vào vì tò mò rồi đồng thanh:

– CHUYỆN GÌ???

Anh muốn thủng cả màng nhĩ luôn, cái bọn này ăn gì mà hét to vậy. Anh bịt tai rồi nói:

– Tao chưa có điếc với lại bây giờ xuống ” chỗ đấy” rồi tao nói cho!

– ĐƯỢC!!! -cả bọn nói rồi cùng quay ngoắt đến “chỗ đấy”.

Anh thì chỉ còn một cách đó là lẻo đẻo đi theo cái bọn kia. Cái “chỗ đó” của bọn nó chính là phòng của ông hiệu trưởng. Hấn cực kì bá đạo: đá cửa xông vào thẳng phòng hiệu trưởng rồi nói:

– Ra ngoài. Có việc.

– Dạ vâng ạ. -ông hiệu trưởng khép nép.

Xong việc đuổi ông hiệu trưởng thì cả bọn bắt đầu ngồi xuống để lại mình anh đứng rồi bắt đầu “hỏi cung” anh. Không ai để ý rằng nhỏ đã lòi Phuong ra ngoài.

– Đầu tiên, xin mời anh hãy trình bày lại toàn bộ sự việc ngày hôm qua của và Hân. -nó ra vẻ điều tra.

– Mọi chuyện là như thế này:..... -anh kể lại toàn bộ sự việc.

” Rầm. ...Rầm. ....Rầm”. Cái bàn uống nước phòng hiệu trưởng đã vỡ thành 2 mảnh do bị nó đập. Trông nó bây giờ rất đáng sợ, hấn hỏi:

– Rốt cuộc là cô đã biết được gì rồi hả Nhiên???

Nó liếc nhìn hấn, anh, Thiên một cái rồi ngồi phịch xuống ghế sofa rồi nói:

– Ngô Yến Lan. ....Tôi khinh bỉ con súc vật đó!!!

– AI CHO CÔ NÓI YẾN LAN NHƯ VẬY??? -anh tức giận.

– Cậu sẽ phải suy nghĩ lại sau khi tôi nói điều này đó Hoàng. -nó nhắm nghiền mắt nói.

Anh bình tĩnh ngồi xuống nghe nó nói.

– 2 năm trước, ANGEL có nội gián. Sau khi bắt được tên nội gián đó thì đã cho anh Ying điều tra về sơ yếu lí lịch của tên đó. Ying biết được rằng kẻ đó đang cung cấp nguồn tin cho một kẻ đang làm nội gián cho DEVIL. Sau khi điều tra ra thì biết rằng kẻ nội gián đó tên Ngô Yến Lan và hơn nữa còn điều tra ra cô ả còn đang hẹn hò với hơn 10 người trong đó có cả Jack nữa để moi thông tin của các bang phái.

– Cô ta làm thế để làm gì hả chị??? -Thiên hỏi.

– Tổng tiền. May mắn rằng Hân có tình cảm với tên nào đó tên Hoàng ở đây nên đã đích thân ra tay giết chết cô ả. -giọng nó pha chút buồn buồn.

Anh nắm tay chặt thành quyền rồi khó nhọc hỏi:

– Điều cô nói là. ....sự thật hả Nhiên???

– Đùa anh tôi cũng chẳng được tiền. -nó nói.

Anh như ngộ ra được một điều gì đó rồi nói:

– Cô nói Hân có tình cảm với tôi sao?

– Đúng thế. -nó gật đầu.

– Tôi. ...cũng thích Hân nhưng. ...

Nó như đã biết được anh định nói:

– ....chỉ coi Hân như người thay thế. Đúng chứ???

– Phải. -anh khó nhọc trả lời.

– Nếu vậy xin cậu đừng làm tổn thương Hân. Nó là một người rất mỏng manh.

Lúc này anh chỉ gật đầu không nói. Bây giờ Thiên mới để ý:

– Có ai thấy con nhỏ An với Phuong đâu không???

– Ừ nhii!!! -lúc này mọi người mới để ý.

~~~~ Chỗ nhỏ và Phương ~~~~

– Cậu dẫn tớ ra sau trường làm gì??? -Phương hỏi nhỏ.

– Tớ muốn hỏi cậu cái này. -nhỏ nghiêm túc.

Phương nhìn nhỏ ngán ngẩm rồi nói:

– Cậu lại định bày trò gì vậy????

Nhỏ nhìn Phương rồi nói một lèo:

– Có phải tối qua cậu nói với tớ là yêu một người có thể không phải thể hiện theo kiểu sến rện nhưng nếu không thấy người ấy thì sẽ rất hụt hẫng và lo lắng phải không???? Hôm nay tớ đã tìm được người đó rồi, cậu mau tư vấn tình cảm cho tớ.

– Cậu phải nói cho tớ là ai đã chứ!!! -Phương khá vui mừng.

– Đó là....Dực. Aiguuu! Xấu hổ quá! -mặt nhỏ đỏ lên.

Phương phải phì cười trước biểu cảm đáng yêu của nhỏ rồi nói:

– Như thế này đi.....

Nhỏ chăm chú nghe rồi nói:

– Cảm ơn cậu nha Phương!!! Tớ yêu cậu vô cùng luôn ý!!!!

– Vậy được nhớ nhé 9h tối nay tại công viên RP nha!!! Tớ sẽ gọi anh Dực cho!!!

Nhỏ gật đầu rồi chạy mất để lại Phương với nụ cười đắc ý. Còn Phương thì mở điện thoại ra nhắn tin cho nó, hân, anh, Thiên và đương nhiên có cậu để bàn về kế hoạch đặc biệt tại công viên RP.

Hôm nay Gen phải up chap 15 đây cho các bạn đỡ hổng~~~~

Vậy nên Gen sẽ up chap 16 muộn đó~~~~

Yêu m.n~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kế Hoạch Tỏ Tình Siêu Đáng Yêu (Lên Kế Hoạch)~

~ CHAPTER 16: KẾ HOẠCH TỎ TÌNH SIÊU ĐÁNG YÊU (LÊN KẾ HOẠCH)~

~ Quán cafe Sunshine ~

Sau khi nhắn tin cho bọn nó xong thì Phương đến quán cafe Sunshine – nơi hẹn trước. Quán cafe Sunshine là một quán cafe gần căn hộ của Phương và Thiên đang ở, đến đây nhiều nên Phương cũng trở thành khách quen. Phương thích cách trang trí và đồ ăn ở đây, màu chủ đạo của quán là nâu và trắng. Bên trong quán luôn có một mùi cà phê thơm phức khiến Phương luôn yêu thích nơi này. Chọn một bàn 6 người ngồi xuống, Phương lấy ra một quyển tiểu thuyết có tựa đề “Em và Anh và Anh” ra đọc.

– Phương em uống gì??? -chị phục vụ nở một nụ cười.

– Cho em Bourbon Coffee nha chị!!! -Phương bỏ quyển sách nói.

Chị phục vụ ghi ghi vào sổ tay rồi hỏi:

– Hôm nay em đi với bạn à???

Phuong gấp quyển sách lại rồi mỉm cười thân thiện nói:

– Vâng!!!

Đúng lúc này thì nó, hấn, anh, cậu cùng Thiên bước vào cửa. Nhìn xung quanh một lúc, Thiên thấy Phuong đang ngồi ở một chiếc bàn 6 người và nói chuyện với người phục vụ thì quay lại nói:

– Ô kia!

Sau đó thì mọi người ngồi vào bàn gọi đồ ăn rồi cùng nhau hướng mắt về phía Phuong hỏi:

– Có chuyện gì mà lại phải hẹn ở ngoài??? -nó hỏi.

– Em muốn mọi người giúp em một chuyện! -Phuong nghiêm túc nói.

– Chuyện gì??? -hấn hỏi.

Phuong đảo mắt một lượt rồi nói:

– Mọi người giúp em thuê trọn với trang trí công viên RP nha!!!

– KHÔNG RANH!!! -nó, hấn, cậu và Thiên đồng thanh.

– Đi mà!!! -Phuong năn nỉ.

Anh từ lúc đến đây hoàn toàn không để ý đến chuyện của phuong mà chỉ tập trung suy nghĩ về chuyện của anh và cô. Lúc này chị phục vụ bê cà phê ra nói:

– Cà phê của mọi người đây. Chúc mọi người ngon miệng!

– Cảm ơn. -nó lịch sự.

Mọi người đưa cà phê lên miệng uống rồi Thiên hỏi sau đó lại tiếp tục uống cà phê:

– Rốt cuộc là chuyện gì???

Hít một hơi thật sâu rồi Phuong nói:

– Em muốn giúp anh Dục tỏ tình với An!!!

“Phụt”. Toàn bộ cà phê trong miệng của nó, hấn, anh, cậu và Thiên được an tọa sủi sần nhà. Cậu vỗ ngực hỏi:

– Em mới nói cái gì cơ???

– Em muốn giúp anh tỏ tình với An. -Phuong ngây thơ.

Cậu bình tĩnh lại nói:

– Nhưng người An thích không phải là anh! -trong nói thể hiện sự chua chát.

– Hahahahahaha..... -Phuong cười như một con điên.

Bọn nó nhìn Phuong như kiểu: Chúng ta không quen biết nhau!!!. Còn mấy người trong quán thì nhìn Phuong như sinh vật lạ.– Phuong, em bình tĩnh lại rồi giải thích đi! -Thiên nhỏ giọng nói.

Phuong thôi cười rồi nói:

– Thật ra là lúc nãy An nó nói với em là nó thích anh Dục rồi nhờ em tư vấn. Em nói với nó là chỉ cần chọn địa điểm rồi hẹn anh ra đấy thôi, không cần quá cầu kì. Nhưng! Em muốn con An là đứa bất ngờ nên đã hẹn mọi người đến đây để giúp.

– Chẳng phải là An thích thằng Hoàng sao??? -cậu ngạc nhiên.

Còn anh lúc này thì trở mặt rồi lấy tay chỉ vào mình như kiểu: Là tôi sao???

– Nó nhầm lẫn thôi. Vậy bây giờ mọi người có chịu giúp em không???

– ĐƯỢC!!! -bọn nó đồng thanh.

Phuong cười hải lòng. Nó hỏi:

– Vậy bây giờ kế hoạch tác chiến là gì???

– Chưa nghĩ ra! -Phuong phán một câu xanh rờn khiến bọn nó té ghế.

Hắn nhìn Phuong rồi nói:

– Em rảnh quá ha! Cho anh hỏi: Máy giờ kế hoạch bắt đầu???

– 9h tối.

– Vậy bây giờ là mấy giờ??? -hắn lại hỏi.

– 12h trưa.

Lúc này hắn mới bắt đầu bùng nổ:

– Vui quá nhỉ? Còn mỗi 9 tiếng để cho các công việc: lên kế hoạch, mua đồ và trang trí công viện RP. Em nghĩ có đủ không???

Lúc này Phuong mới gãi đầu rồi nói lí nhí:

– Dạ không...

Lúc này nó với anh mới chữa cháy:

– Thôi mà. Dù gì thì cũng có 6 người cùng chuẩn bị mà, không cần phải cuống lên thế đâu!!! -nó nói.

– Đúng thế với lại nhất định sẽ hoàn thành mà. Chẳng lẽ 6 cái đầu thiên tài mà không làm được???

Hắn cũng đã nguôi giận lúc này cậu mới nói:

– Hay là bây giờ mọi người làm theo kế hoạch này đi.....

Bọn nó cũng gật đầu rồi nó nói:

– Như thế rất hay. Vậy bây giờ: Phuong sẽ giữ chân An không cho An đi đến công viện RP đến 9h tối còn bọn chị sẽ đi mua đồ và cử người đi trang trí nhé!!!

– Vâng, được ạ!!! -Phuong đồng ý.

Sau đó thì cả bọn lấy sổ tay ra rồi hí hoáy viết những thứ mà phần việc của mình cần làm. Sau một hồi đầu đá nhau thì: nó và Thiên đến cửa hàng hoa, hắn đến cửa hàng đồ handmade còn cậu và anh thì đi mua những món đồ trang trí lát vệt. Sau khi phân công xong thì cả bọn tiến hành ngay và lập tức.

Gen đã trở lại~~~

Gen thấy cái chap 16 này hơi nhầm nhưng yên tâm Gen sẽ viết chap 17 và 18 hay hơn~~~

Mãi Gen mới viết xong cái này đó~~~

Mong m.n ủng hộ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Kế Hoạch Tổ Tình Siêu Đáng Yêu (Mua Đồ) ~

~ CHAPTER 17: KẾ HOẠCH TỔ TÌNH SIÊU ĐÁNG YÊU (MUA ĐỒ) ~

~ Chỗ nó và Thiên ~

Việc của nó và Thiên rất đơn giản: chỉ có việc đến cửa hàng hoa và mua 9999 bông hoa hồng đỏ (Gen: dễ quá cơ -_-). Nó với Thiên đến cửa hàng hoa Flower nhưng số phận để để nó với Thiên hóng gió tiếp tục. Chủ cửa hàng hoa bảo với nó và Thiên rằng bây giờ chỉ còn có 150 bông hoa hồng đỏ và thế là nó với Thiên lại tiếp tục đi mua thêm 9849 bông nữa. Sau khi đến thêm 3 cửa hàng nữa, bọn nó chỉ tìm được thêm 1000 bông và thế là không biết phải tìm 8849 bông nữa. Quả là một cuộc hành trình gian nan khó khăn.

– Chị ơi, em nản quá. Nếu mà cứ tình hình này thì chả biết đến 9h tối nay hay là 9h sáng mai nữa! Thiên than vãn.

– Chị cũng vậy để gọi cho tên Dực xem thế nào!

– Vâng, -vẫn cái giọng chán nản.

Nó lấy điện thoại ra gọi cho cậu. Đợi mãi mà không ai bắt máy, đang định tắt máy thì cậu bắt máy.

‘- Alo, ai vậy??? -cậu nói.’

– Chị vợ tương lai của mày. -nó giọng hầm hè.

‘- À vâng vâng. Chị vợ gọi em có chuyện gì quan trọng không ạ?’

– Chị với thằng Thiên đi đến a cửa hàng mà chỉ mua được có 1150 bông hoa thôi. Cứ kiểu này thì đến 9h sáng mai mới đủ 9999 bông hoa hồng đỏ đó. - nó than.

‘- Hay bây giờ chị đến địa chỉ này đi: số 68, đường zz, vùng ngoại ô. Chắc chắn sẽ mua được đủ số hoa còn lại!’

– Vậy được.

Nó tắt máy rồi phóng ô tô đi đến địa chỉ được cậu cho. Đến nơi, nó và cậu mặt nổi đầy hắc tuyến vì địa chỉ đó là một cửa hàng hoa đã cũ lắm rồi không biết có mua đủ không nữa. Chán nản, nó với Thiên bước vào cửa hàng hoa, nó và Thiên khá ngạc nhiên vì trong cửa hàng này có rất nhiều các loại hoa và các loại hoa đều được sắp xếp ngay ngắn. Lúc đó, có một cặp vợ chồng già cầm chổi đi ra hét:

– CÁC NGƯỜI LÀ NGƯỜI CỦA TÊN PHẠM THẦN HOÀNH KIA PHẢI KHÔNG???? MAU CÚT ĐI!!!!

Thiên lúc này xua xua tay nói:

– Dạ không phải. Bọn con đến đây theo chỉ dẫn của Phạm Thần Dực để mua hoa ạ.

Cặp vợ chồng già kia nhìn nó và Thiên rồi cười hiền nói:

– Nếu là cháu ngoại của ta thì được. Mau vào đây.

– Vậy 2 người là ông bà ngoại của anh Dực sao? -Thiên tò mò.

– Đúng thế. -bà lão cười hiền.

Sau đó thì nó và Thiên đi theo ông bà ngoại của cậu. Trong khoảng thời gian lấy hoa ở khu vườn thì nó và Thiên đã kể toàn bộ sự việc cho ông bà ngoại của cậu nghe. Khoảng 1 tiếng sau thì họ đã có đủ tất cả 9999 bông hoa hồng đỏ.

– Cảm ơn ông bà ạ. -nó lễ phép.

– Không có gì cả. -ông lão cười

– Hãy chăm sóc cho cháu trai và cháu dâu của ta thay ta nhé! -bà lão căn dặn nó và Thiên.Sau đó thì nó và Thiên phóng thẳng đến công viên RP để kịp chuẩn bị.

~ Chỗ hân ~

Hắn một mình phóng mô tô đi một mình đến QN shop để mua một đồng đồ handmade cho màn tỏ tình siêu hoành tráng siêu đáng yêu của cậu. QN shop cũng chính là nơi mà hắn, anh và cậu hồi nhỏ đến để mua đồ làm cho mẹ hắn, mẹ anh và mẹ cậu. Bước xuống mô tô, hắn nhanh chóng bước vào cửa hàng và chọn những món đồ cần thiết cho tối nay. Ở đây, phải gọi là có tất tần tật những đồ làm handmade.

– Xem nào.....75 tờ giấy bìa màu đỏ, 10 bộ bút nước, 10 cái kéo, 15 lọ keo sữa, 25 cuộn ruy băng các loại, blo bla....blo bla. Ở đây có đủ những thứ đó không chị? -hắn hỏi chị chủ cửa hàng.

– Chắc là còn đủ. Đợi chị một tí. -chị chủ cửa hàng nói.

Còn hắn trong lúc chị chủ cửa hàng đi thì hắn lấy điện thoại ra nghịch giết thời gian. Nghịch điện thoại được 20’ thì hắn thấy chị chủ cửa hàng khệ nệ mang đồ ra, đặt đồ lên bàn rồi nói:

– Đây là tất cả đồ mà em cần này! Em làm gì mà cần lắm thế Tuấn Anh?

Vì từ nhỏ đã ra chỗ này rất nhiều nên chị ấy đã thuộc và nhớ tên của cả 3 đứa bọn hần.

– Cho thằng Dục chị ạ! Nó có việc.

– Việc gì mà cần nhiều đồ vậy? Sinh nhật ai à?

– Không ạ là thằng Dục nó tỏ tình đó chị.

“Râm”. Chị chủ cửa hàng đập tay xuống bàn rồi hét to:

– CÁI GÌ???

Lúc này hần mới để ý đồng hồ trên điện thoại rồi nói:

– Thôi em đi đây sắp muộn rồi!

Sau đó thì xách toàn bộ đồ chạy ra mà hoàn toàn không để ý trên môi chị chủ cửa hàng nở một nụ cười hiểm ác.

~ Tại chỗ anh và cậu ~

Anh và cậu chỉ có việc đi mua 200 quả bóng bay hình trái tim và 50 quả pháo hoa nên rất đơn giản. Anh và cậu đến siêu thị gần nhà mua cho nhanh nhưng sao mà cuộc đời hôm nay trong siêu thị lại chỉ có 2 người con trai còn lại toàn là phụ nữ. Sau 2 tiếng quay vòng vòng trong siêu thị thì hai chàng nhà ta đã mua được đủ đồ. Đến quầy thanh toán thì thấy rất nhiều người cũng đang xếp hàng đợi thanh toán. Cậu lên tiếng:

– Mọi người có thể cho chúng tôi thanh toán trước được không???

Mọi người quay lại nhìn rồi...người thì mắt trái tim, người thì chảy nước dãi, người thì hú hét ầm ầm...blo bla...blo bla.... Sau đó thì cùng hét ầm lên:

– ĐƯỢC!!!!

Mọi người đứng dẹp sang 2 bên tạo thành lối đi cho anh và cậu đến quầy thanh toán. Bà chị ở quầy thanh toán mấy cái món đồ của anh và cậu đến tận 30' chưa xong vì còn bận uốn a uốn ẹo để xin được....số điện thoại của anh và cậu. Anh và cậu nhìn nhau rồi cười cười. Anh nói:

– Nay Dục, hình như mày mua đồ này để có việc tới nay thì phải???

– Đúng thế. -cậu trả lời.

– Việc gì vậy??? -anh tỏ vẻ không biết gì.

– Tỏ tình đó. -cậu ngây thơ đáp.

“Àm...Àm...Àm”. Sét đánh ngang tai mấy người phụ nữ trong đó có cả bà chị thu ngân. Lúc này cậu mới nói:

– Cô đã thanh toán xong cho tôi chưa???

Bà chị đó không nói gì mà chỉ biết đưa đồ cho cậu, cậu trả tiền sau đó anh với cậu ra ngoài. Ra ngoài siêu thị anh với cậu nhìn nhau rồi cười phá lên làm cho những người đi đường tưởng là mấy thằng điên. Sau khi đã cười đủ, anh và cậu lấy ô tô đến công viên RP ngay.

Chap 17 nè mọi người~~~

Viết mãi mới xong đó~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Kế Hoạch Tỏ Tình Siêu Đáng Yêu (Trang Trì) ~

~ CHAPTER 18: KẾ HOẠCH TỎ TÌNH SIÊU ĐÁNG YÊU (TRANG TRÍ) ~

~ Công viên RP ~

Đến tận 3h30' chiều tất cả bọn nó mới lết xác được đến công viên RP vì công viên RP thuộc vùng ngoại ô của Hà Nội, khá xa với thành phố. Lúc nó với Thiên đến nơi thì đã thấy 3 tên kia đứng chờ rồi. Nó bước đến chỗ 3 tên kia rồi nói:

– Đến rồi cơ à?

– Việc của bọn tôi đơn giản hơn mà. -hắn vẫn dán mắt vào điện thoại.

Cậu nhìn nó rồi hỏi:

– Thiên đâu chị?

Nó chỉ chỉ tay về phía sau lưng, cậu nhìn về phía sau lưng nó thì thấy Thiên đang chậ vật bê 9999 bông hoa hồng đỏ. Cậu nói với anh:

– Hoàng, Mày gọi cho 4 người kia chưa???

– Chưa. -anh đáp 1 câu xanh rờn.

Nó nhìn cậu rồi hỏi:

– 4 người nào vậy????

– Ken, Yuu, Ying, Yun đó.

Nó gật đầu rồi quay sang bảo anh:

– Gọi đi nhớ bật cả loa để tôi cũng nghe được. Bây giờ gọi cho cặp Ying – Yun trước đi.

Anh gật đầu rồi bấm máy gọi cho cái đôi ngọt hơn đường kia.

‘- Alo. Hoàng à, gọi có chuyện gì? -Yun bắt máy.’

– Anh chị đến công viên RP giúp bọn em việc này tí. -Hoàng nói.

‘- Không được rồi. Các em phải tự thân vận động thôi mà muốn biết thêm chi tiết thì gọi ck chị ý! -Yun trả lời rồi dập máy.’

Cả bọn cùng quay ra nhìn nhau và cùng đặt một dấu hỏi chấm to đùng trên đầu. Hắn phẩy phẩy tay rồi nói:

– Rách việc. Gọi cho chị Yuu đi.

Anh lại tiếp tục gọi cho Yuu.

‘- Chuyện gì thế? -Yuu bắt máy.’

– Chị ra công viên RP giúp bọn em đi. -cậu nói.

‘- Không được đâu. Muốn biết thêm thông tin thì gọi cho Ken nhớ. -nói xong Yuu cũng dập máy luôn.’

Cả 5 người chả hiểu cái mô tê gì cả. Trên đầu đều có 1 cái dấu hỏi chấm to đùng. Nó lặng lẽ đi ra một gốc cây của công viên rồi rút điện thoại ra rồi gọi cho Ken.

‘- Alo. Cherry à, em gọi anh có việc gì không? -Ken hỏi.’

– Anh ra công viên RP đi. Bọn em nhờ chút việc.

‘- Xin lỗi nha nhưng mà không được. -Ken trả lời.’

– Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao gọi cho chị Yun, chị Yuu và anh đều nói là không được? -nó hơi gắt.

Ken bên đầu máy bên kia không nói gì cả thế là hét lên:

– RỐT CUỘC LÀ SAO???

‘- Thật ra là bọn anh không còn ở Việt Nam nữa. -Ken khó nhọc trả lời.’

– Vậy...anh đang ở đâu??? -nó hơi ngạc nhiên.

‘- Bên Mĩ.’

Nó hơi shock rồi khó nhọc hỏi:

– Em...tưởng hôm qua anh chị vẫn còn...ở đây???

Khoảng 10s sau Ken mới trả lời:

‘ – Anh đã nhờ papa sắp xếp để không cho bọn em biết rằng bọn anh chuẩn bị sang Mĩ.’

– Tại sao anh chị phải sang gấp thế???

‘- Anh chị sẽ sang bên Mĩ để tự lập nghiệp, anh chị không muốn dựa dẫm vào các em nữa. -Ken trả lời.’

Nó khóc vì nó chưa bao giờ nghĩ rằng Ken và Ying dựa dẫm vào nó cả.– Em biết rồi. Em cúp máy đây! -nó quệt nước mắt.

‘- Với lại 2 tuần nữa tức ngày 15/1/2016 bọn anh sẽ tổ chức hôn lễ bên Mĩ. Các em nhớ đến nhé!’

–Vâng.

Trả lời xong nó tắt máy rồi đi đến chỗ 4 tên kia. Thiên chạy lại bên nó rồi hỏi:

– Sao hả chị???

Nó cúi gầm mặt xuống rồi chậm rãi trả lời:

– Họ sang Mĩ để lập nghiệp rồi.

– WHAT???????????????? -cả bọn hét lên.

– Bây giờ mau chuẩn bị thôi tối đến bar D&A tôi sẽ nói rõ.

Sau đó thì không ai có ý kiến mà bắt tay vào trang trí luôn. Nó phụ trách phần gắn bóng bay lên cây nên cần leo thang, lúc nó đang rướn người treo một quả bóng lên cao thì bị trượt chân ngã. Nó hét to và nhắm mắt lại nhưng...nó lại thấy mình ngồi lên cái gì mềm mềm ý. Mờ mắt ra thì thấy nó đang ngã trong lòng hắn. Mặt nó tự nhiên hơi hồng hồng.

– Có sao không??? -hắn hỏi.

– A...Không sao. -nó ngượng ngùng bỏ phất dậy.

Sau đó thì bọn nó lại tiếp tục chuẩn bị để hoàn thành nhưng mà lần này thì nó hết sức cẩn thận để không bị ngã kéo lại làm phiền ai đó thì chết.

Đến 8h thì cuối cùng cũng chuẩn bị xong, bây giờ bọn nó nhờ bác bảo vệ khóa cửa công viên lại rồi kéo nhau về nhà chuẩn bị quần áo để 9h chuẩn bị cho màn tỏ tình có một không hai.

Xong rồi đó~~~~

Nhưng mà hơi ngắn~~~~

Yêu m.n~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kế Hoạch Tỏ Tình Siêu Đáng Yêu (Tỏ Tình) ~

~ CHAPTER 19: KẾ HOẠCH TỎ TÌNH SIÊU ĐÁNG YÊU (TỎ TÌNH) ~

~ Công viên RP 8h45' ~

“KÉTTTTTTTTTTTTTTTTT”.

– Cô không thể đi ô tô sao??? -hắn nhú mồm vì tiếng ồn.

Vừa bỏ mũ bảo hiểm nó vừa nói:

– Nếu không đi mô tô thì anh nghĩ tôi có cắt đuôi cái đám phiền phức kia không?

– Đám nào thế chị? -Thiên hỏi.

Nó không nói gì cả mà chỉ nhếch môi chỉ ném tờ áp phích cất ở trong túi áo ném thẳng xuống đất rồi chỉ tay vào đó. Áp phích có tiêu đề: LỘ DIỆN NGƯỜI THỪA KẾ CỦA TẬP ĐOÀN HOÀNG GIA và cái mặt nó trong buổi tiệc năm mới được dán lên đấy.

– Ra vậy. -Thiên nói- Nhưng có gì là lạ đâu? Về sao toàn Thế giới cũng sẽ biết thôi!

Nó lấy tay đỡ trán nói:

– Vậy em định để mồm tỏ tình hôm nay được toàn bộ Thế giới biết hả? Ngu!

Thiên phui phui tay nói:

– Dù sao thì hôm nay em cũng sẽ up được một đồng ảnh lên face mà! Nó sẽ trở thành tin HOT, các nhà báo sẽ tìm đến em để tìm kiếm thông tin và đương nhiên rằng em sẽ bán thông tin về cô gái mà công tử tập đoàn Phạm Gia tỏ tình với giá rất rất rất rất cao.

“Bốp”. Nó đánh một cái rồ đầu lên đầu Thiên rồi nói:

– Hóa ra là cung chưa đủ giàu phải không? Được vậy cung cứ việc bán thông tin mà làm giàu đi nhé để ta còn đuổi cung ra khỏi Hoàng Gia.

– Onee-chan, em xin lỗi nha!!! -Thiên dề mặt cún con.

Nó không nói gì nữa mà quay sang hắn hỏi:

– Dục với Hoàng đâu???

– Chưa đến. -hắn đáp cụt lùn.

Đúng lúc này thì từ ngoài cổng cậu với anh chạy hót ha hót hải vào nói gấp:

– Nhanh lên.An với.Phuong.sắp đến....đây rồi!!!

Cả bọn ta hòa vào vị trí. Nó, hắn, anh và Thiên thì chui tạm vào lùm cây gần đấy còn cậu thì đi thay đồ.

~ 4' sau ~

Nhỏ và Phuong cũng đã đến nơi.

– Cậu nghĩ có được không??? -nhỏ lo lắng.

– Chắc chắn là được mà!!! -Phuong trả lời chắc nịch (Gen: biết trước rồi còn gì -_-).

Đúng lúc này thì đèn của công viên bị tắt đi và trùm lên công viên RP là một tấm rèm đen. Nhân lúc này, phuong lên đi còn nhỏ thì:

– Phuong. ...Phuong ơi. ...cậu ở đây vậy. ...

Nhỏ quá sợ nên ngồi thụp xuống rồi khóc...bỗng có một vòng tay ấm áp ôm lấy nhỏ và đúng lúc đó thì đèn của công viên cũng được bật lại. Nhỏ quay lại thì thấy người ôm nhỏ là một con gấu Pooh khổng lồ.— Cậu là ai??? -nhỏ hỏi.

Con gấu Pooh không nói gì mà chỉ lấy 1 bó hoa và một tấm thiệp đưa cho nhỏ. Trong tấm thiệp đó viết: Cậu là người yêu Pooh đi!Nhỏ mặt hắc tuyến rồi cô nặn ra một nụ cười nói:

– Xin lỗi cậu nha....Tôi có người....để thích rồi.

Con gấu Pooh lấy một quyển sổ ra hí hoáy viết rồi lại đưa cho nhỏ: Đó là ai???

– Sao cậu cần biết vậy??? -nhỏ hỏi.

Con gấu Pooh lại tiếp tục hí hoáy, tờ giấy lần này có nội dung: Nói đi, Pooh sẽ giúp cậu!

Nhỏ nghĩ “Nói cho con Pooh này thì cũng có sao đâu. Nó cũng có biết cậu ta là ai đâu với cả nó còn bảo với mình rằng nó sẽ giúp mình. Khỏi lo cứ nói cho nó biết vậy cho nó đỡ làm phiền!”.

– Ừm... Đó là một người tên Phạm Thần Dực... Người đó rất đáng yêu tuy hay cáu gắt nhưng thật sự rất dễ thương và đáng yêu.

Lúc này con gấu Pooh mới bỏ chiếc mũ hóa trang ra. Sau chiếc mũ hóa trang là khuôn mặt tuấn tú của cậu và cậu đang cười toe toét. Lúc này nhỏ không còn biết nói gì hơn mà chỉ biết cúi đầu đỏ mặt. bất chợt cậu kéo tay nhỏ chạy đến đường hầm mà cả chiều nay đã cất công, vất vả làm

Đến đường hầm nhỏ ngỡ ngàng nhìn sao chỗ này đẹp thế! Toàn bộ hầm được treo bóng bay và hai bên có rất nhiều hoa hồng đỏ tỏa mùi thơm. Lúc này thì nhạc mới nổi lên:

Hình như em có điều muốn nói

Cứ ngập ngừng rồi thôi

Và có lẽ em không biết rằng anh cũng đang chờ đợi

Ở cạnh bên em bình yên lắm

Em hiền lành ấm áp

Cứ tiếp tục ngại ngùng thì ai sẽ là người đầu tiên nói ra

Chorus1

Hay là mình cứ bắt cháp hết yêu nhau đi

Hay để chắc chắn em cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho anh nghe

một câu thôi

1, 2, 3, 5 em có đánh rơi nhịp nào không?

Nếu câu trả lời là có em hãy đến ôm anh ngay đi

Anh đã chờ đợi từ em giây phút ấy cũng lâu lắm rồi

Và đầu cho mai sau có ra sao

Thì anh vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu

Chorus2

Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau

Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,

Và muốn quan tâm nhau, phải không em?

Và anh xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình em

Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu

Anh chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau

Có em bên anh là anh yên lòng

Kể từ hôm nay anh sẽ chính thức được gọi anh: Em yêu. (Mình yêu nhau đi – Bích Phương).

Lúc này thì mặt nhỏ đỏ như quả cà chua, cậu tiến đến gần rồi nói:

– Này hôn phu, làm người yêu anh đi!

Nhỏ ngẩng mặt lên rồi chủ động hôn lên môi cậu, cậu có hơi bất ngờ nhưng rồi cũng ôm nhỏ và thưởng thức nụ hôn tuyệt vời ấy. Tại chỗ nhỏ và cậu thì rất ư là hường phấn còn tại chỗ bọn nó thì máy ảnh, điện thoại chụp ảnh lia lịa. Thế nào ngày mai cũng sẽ có tin HOT rằng: Cậu chủ nhỏ tập đoàn Phạm Gia tỏ tình với một cô gái lạ mặt và thế nào con nhỏ Khôi Ngọc cũng sẽ diễn lên cho mà xem. Hắc hắc sắp được xem kịch vui rồi.

Xong rồi đó nha~~~

Chap này hưởng phần rồi nên chap sau Gen sẽ cho máu me be bét một chút~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đám Cưới#8230;à Nhầm#8230;chiến Trường Đầu Tiên ~

~ CHAPTER 20 : ĐÁM CƯỚI...À NHẦM...CHIẾN TRƯỜNG ĐẦU TIÊN ~

Chap này tương đối sẽ dài nha~~~

Yêu m.n~~~

~ Bar D&A ~

Sau khi màn tỏ tình của cậu thành công thì cả lũ lủi nhau đến bar D&A để hỏi chuyện nó. Còn về phía nó thì thật ra cũng chẳng muốn nhắc lại chuyện này lắm đâu nhưng mà vì đã nói với bọn kia là tối sẽ nói nên phải miễn cưỡng đến. Tối nay bar D&A đối với bọn nó thật nhảm chán, không phải DJ chơi nhạc không hay và cũng không phải tiếp viên phục vụ tồi mà vì không có 4 vị huynh tì kia. Thật sự rất nhảm chán. 7 người (trừ cô) lại bước vào căn phòng V.I.P 4 nghỉ ngơi.

– Nhiên, rốt cuộc có chuyện gì vậy??? -anh hỏi.

Nó thở dài rồi trả lời:

– Họ đã sang Mĩ rồi!!

– TẠI SAO???? -cả bọn hét lên.

Nó ngả người vào sofa rồi nói:

– Anh Ken bảo với tôi 4 người ấy sang Mĩ để tự lập nghiệp rồi chỉ vì họ không muốn.dựa dẫm vào.....tôi.

Lời nói của nó thật nặng nề như thể một vật gì đó đè nặng lên trái tim nó. Tại sao?

– Không sao đâu nhất định họ sẽ ổn thôi! -cậu nói.

– Em cũng mong thế. -nhỏ nói.

Sau đó là một màn tình cảm sụt sướt của cậu với nhỏ, tim hồng bay tung tóe luôn nhưng còn nó thì chỉ nhắm nghiền mắt. Hôm nay nó thật sự rất mệt mỏi vì quá nhiều việc rồi.

– 2 tuần nữa họ sẽ làm đám cưới bên Mĩ. Có mời chúng ta! -nó nói tiếp.

Cả bọn nhìn nó đều hiểu rằng nó đang rất mệt mỏi không dám hỏi nữa. Hắn được giao nhiệm vụ đưa nó về biệt thự Hoàng Gia bởi vì xe của cậu đang có một...à nhầm...hai đôi trẻ bản tính loạn xạ.~ 2 tuần sau ~

Hôm nay chính là ngày diễn ra đám cưới của 2 cặp đại huynh và đại tì kia. Sau mấy ngày nấn nì dài cổ thì cả bọn đã kéo được cô ra ngoài nhưng tâm trạng của cũng không khá là bao nhiêu nên trên máy bay cô ngồi cùng nhỏ. Và cái điều này làm hắn không được vui cho lắm vì sao??? Xem flash back dưới đây thì rõ

~ Flash back ~

Ngày 1/1/2016, lúc mà hắn đưa nó về nhà thì khi đến nơi nó đã ngủ say mất rồi. Chắc là do hôm nay nhiều áp lực quá!

– An Nhiên...cô dậy đi! Đến nhà rồi!

Nhưng bên kia vẫn không có dấu hiệu tỉnh giấc. Hấn vừa lay lay vai nó vừa gọi nó dậy:

– Dậy...dậy mau...

Và một điều đương nhiên là nó vẫn say ngủ. Đang lay lay người nó thì nó ngã vào chân hấn tìm một tư thế ngủ thoải mái rồi ngủ tiếp. Lúc này nó hoàn toàn không còn cái mác lạnh lùng nữa mà giống như một chú mèo con đáng thương vậy. Và điều ai cũng biết rồi đó: hấn bề ngoài đồ mặt, bên trong là một nhịp tim.

~ End flash back ~

Hấn đành cam lòng ngồi với anh còn anh thì dạo này cứ trầm tư suy nghĩ mãi thỉnh thoảng còn tưởng là hồn bay đi đâu rồi chứ. Vì đi máy bay riêng nên chỉ mất 10 tiếng thay vì 15 tiếng. Thiên và Phương thì đã tựa đầu lên vai nhau ngủ say rồi.

~ Sân bay LAX, Mĩ ~

Vì bay từ 9h45' tới qua nên lúc đặt chân lên đất Mĩ cũng rất sớm tầm 7h50'. – Oa...ck oi em buồn ngủ!!! -nhỏ nhõng nhẽo với cậu.

– Vk đừng ngủ nữa, mau về nhà chuẩn bị rồi còn đến nhà thờ nữa chứ.

Hôn lễ sẽ được tổ chức vào lúc 9h sáng nên tất cả quyết định sẽ về biệt thự nhà cậu để cất đồ rồi đến nhà thờ nơi tổ chức hôn lễ.

~ Biệt thự Phạm Gia ~

Khi đến biệt thự Phạm Gia thì đã có bác quản gia đón tiếp rất chu đáo. Lúc bước vào nhỏ không cẩn thận mà dẫm vào một mảnh vỡ thủy tinh trên sàn:

– A! Đau quá!!! -nhỏ kêu lên.

Mọi người nhất là cậu cuống quýt lên xem nhỏ bị làm sao.

– Không sao đâu chỉ là em vô ý dẫm lên mảnh thủy tinh ý mà!

Cậu thực sự tức giận, tại sao trong biệt thự Phạm Gia lại có thể có mảnh vỡ thủy tinh được chứ bởi vốn dĩ quản gia và người hầu ở đây rất cẩn thận trong khâu lau dọn, vệ sinh nhà cửa.

– Quản gia tại sao lại có mảnh vỡ thủy tinh ở đâu??? -cậu quay sang hỏi quản gia.

– Là do...hôm qua ở đây có...tiệc ạ!

Cậu hơi nhíu mày hỏi tiếp:

– Cháu đâu có nghe nói?

– Dạ là tiệc của...tiểu thư Ngọc Thảo tổ chức tiệc cùng bạn tại đây ạ. Phu nhân nói không cần báo với cậu!

Cậu nắm tay thành quyền rồi chậm rãi nói:

– Con nhỏ đó còn ở đây không???

– Dạ còn ạ nhưng mà tiểu thư đã đi với bạn trai từ sáng sớm.

Hấn nói với cậu bây giờ đến dự hôn lễ của mấy vị đại huynh, đại tì kia rồi tối về xử lý nó sau còn rất chu đáo dặn quản gia không được báo với Ngọc Thảo rằng bọn hấn đã sang đây. Sau đó mới yên tâm đi đến nhà thờ, vết cắt ở bàn chân nhỏ đã được Phương xử lý qua.

~ Nhà thờ nơi tổ chức hôn lễ ~

Lúc tụi nó đến thì vừa kịp giờ tổ chức nên chưa nói chuyện được với mấy người kia. Hôn lễ tổ chức không hề lớn và long trọng: khách mời chỉ khoảng 50, 60 người; những món ăn hay trang trí cũng rất đơn giản; vest và váy của cô dâu chú rể cũng chỉ là 2 màu trắng và đen. Ngồi dự buổi lễ, nó có cảm giác rất bất an. Nhưng không chỉ mình nó cảm thấy như vậy mà hấn cũng thế. Sau khi cha sứ tuyên bố:

– Ta tuyên bố: Các con từ này đã là vợ chồng.

từ cửa ra vào xuất hiện một đám người mặc đồ đen không biết từ đâu xuất hiện. Đám khách hoảng loạn chạy ra ngoài bằng cửa sau chỉ còn lại đúng 12 người (nó, hấn, cô, anh, nhỏ, cậu, Thiên, Phương, Ken, Yuu, Ying, Yun).

Tên đứng đầu cầm súng chĩa vào Ken và Yuu nói:

– Yuu à, nếu em ngoan ngoãn theo anh thì có phải sung sướng không???

Cô và nhỏ hỏi cậu:

– Ai đó Dục???

– Đó là tên cầm đầu bang hội HMA trong TG ngầm cũng có chút tiếng tăm. Vốn đã ý chị Yuu từ lâu mà bây giờ lại nghe nói chị ấy kết hôn làm sao mà không đập chấu cướp hoa.

Tên đó vốn nghe được bèn nói:

– Đúng vậy ta đang chuẩn bị đập chấu cướp hoa đây!!! Anh em đâu? LÊN CHO TAO

Sau đấy thì toàn bộ lực lượng mà hắn mang theo khoảng bộ 10000 người nào là cầm dao, cầm súng xông lên. Bên phía 12 người bọn nó có chút lo lắng vì hiện tại bên phe bọn nó có 12 người nhưng 6 nam, 6 nữ. Nam thì không thành vấn đề nhưng mà còn nữ thì trừ nó và cô thì toàn mặc váy. Đành liều vậy, nó nói:

– Bây giờ, tôi cùng con Hân với toàn bộ nam bên phía chúng ta xông lên còn lại thì cố gắng giữ an toàn.

– Không thể được!!! -Yun nói.

– ĐỪNG CẢI LỜI EM NỮA!!! EM ĐÃ TỰ HỨA VỚI BẢN THÂN RẰNG SẼ KHÔNG THỂ THA THỨ CHO BẢN THÂN MÌNH NẾU NHƯ ĐÁM CUỐI CỦA ANH CHỊ XẢY RA CHUYỆN GÌ!!!

Sau đó thì 8 con người xông lên, tuy tuyệt kỹ của họ đều rất tuyệt nhưng mà do quần áo hôm nay mặc nên việc di chuyển có phần khó khăn hơn. Nhưng tuy như vậy sau 1 tiếng thì họ đã xử lý sạch 10000 người kia tuy có hơi lâu một chút. Hiện giờ nhà thờ đã trở thành một chiến trường đầm máu: máu bắn tung tóe lên các bức tường, xác người nằm ngổn ngang trên sàn cùng những dòng máu tươi đang chảy ra.

Bỗng,.....

Gen cắt đúng đoạn này cho nó hay ý mà!!!

Tuy đăng hơi muộn nhưng mong m.n hiểu cho Gen nha~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sống Thực Vật ~

~ CHAPTER 21: SỐNG THỰC VẬT ~

Bỗng,...

“Đoàng”. Một viên đạn bắn về phía Ken nhưng...người trúng đạn không phải là Ken mà là nó! Nó đã đỡ cho Ken một viên đạn. Ken chạy ra đỡ nó còn hắn thì xông vào người tên bang chủ HMA – người đã bắn viên đạn kia.– MÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ GIÁ!!! -hắn gào lên.

Hắn dùng chân đá bay khẩu súng của tên kia rồi cho hắn mấy cú đấm vào bụng rồi nói:

– Mày sẽ không chết dễ dàng như thế đâu!!! Mày phải được ném mùi cảm giác đau đớn tột cùng!!!

Sau đó thì hắn quay ra chỗ anh nói:

– Hoàng, mày cho người giam thằng chó này vào tầng hầm nhà thằng Dục cho tao.

– Được! -anh nhanh chóng trả lời.

Lúc này hắn mới chạy vội đến chỗ nó. Viên đạn găm thẳng vào bụng của nó, máu ứa ra chiếc áo trắng nhiều như một đóa hoa mầu đơn nở rộ (Gen: so sánh thông minh ghê!!!). Nó cố gắng nói một câu:

– Cố gắng....sống....vui vẻ....nhé!!!

Nói xong nó ngắt trong vòng tay Ken. Cô và nhỏ thì ngã khụy xuống rồi những giọt nước mắt lăn dài trên má:

– AN NHIÊN....MÀY TỈNH LẠI CHO TAO....TAO KHÔNG CHO PHÉP MÀY...ĐI...hức hức....

Tất cả mọi người lúc này đều rất sock, họ không thể mất nó vì nó là mọi người bạn, là mọi người em tuy hơi lạnh lùng nhưng rất tốt! Tại sao??? Lúc này hấn mới nhú mày nhắc bông cơ thể nó lên rồi hét to:

– Cô ấy vẫn còn thở!!! MAU LÊN ĐẾN BỆNH VIỆN!!!

Lúc này tất cả mới hoàn hồn rồi chạy như bay đến bệnh viện gần nhất. Hấn bế nó, miệng không ngừng thì thầm với nó:

– Nhiên...Cô nhất định phải sống...Cô không thể bỏ rơi tôi như vậy được....

Đưa nó đến bệnh viện, hấn thấy một cô bác sĩ thì vội kêu:

– HURRY UP!!!

– Ye.....Yes Sir. -cô bác sĩ nhanh chóng cho nó vào phòng phẫu thuật.

Vì bệnh viện này thuộc tập đoàn Vương Gia của nhà hấn nên hấn không cần đặt lịch phẫu thuật hay gọi điện gì cả. Bên trong nó phẫu thuật, bên ngoài không khí thật sự nặng nề: đám con gái thì khóc, đám con trai thì đi qua đi lại đến chóng cả mặt.

~ 6 tiếng sau ~

Cuối cùng chiếc đèn đỏ của phòng phẫu thuật đã tắt, khi cánh cửa bật mở các cô y tá đẩy chiếc giường bệnh của nó ra. Mọi người định chạy theo nhưng vị bác sĩ phẫu thuật lại nói:

– Xin mọi người hãy bình tĩnh nghe tôi nói!

Vị bác sĩ này là người Việt nhưng trong một đợt luân chuyển đã được điều động sang bên Mĩ. Nhỏ nắm lấy tay của vị bác sĩ rồi nói:

– Xin bác sĩ hãy nói cho chúng tôi biết chị tôi bị làm sao? Làm ơn!

Thấy nhỏ như vậy, cậu bèn tiến tới nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn của nhỏ rồi an ủi:

– An, bình tĩnh đi nào! Để cho bác sĩ nói!

Vị bác sĩ già ái ngại nhìn cả bọn rồi từ từ tháo chiếc khẩu trang ra rồi chậm rãi nói:

– Tôi không biết nói thế nào cho tất cả mọi người cùng hiểu nữa!!!

– ÔNG MAU NÓI!!! -Ken hét ầm lên rồi túm cổ áo vị bác sĩ.

Lúc này Thiên với Phuong mới nói:

– Anh bỏ ông ấy ra đi anh Ken!!!Phuong nói rồi ngắt lẹm đi trong vòng tay Thiên.

– PHƯƠNG, EM LÀM SAO THẾ NÀY???? -Thiên lay lay người Phuong.

Lúc này anh khấn trương đến chỗ Phuong và Thiên rồi bảo:

– Không sao đâu! Nó chỉ bị ngắt đi vì mệt quá thôi!!!

– Vậy em đưa cô ấy lên phòng nghỉ!!! -Thiên nói rồi bế Phuong đi.

Lúc này hấn mới hỏi tiếp:

– Vậy An Nhiên bị làm sao???

Không khí ở đây thực sự nặng nề. Vị bác sĩ chậm rãi, từ tốn nói:

– Vì viên đạn đi quá sâu nên gây ra tổn thương nặng ở các cơ quan bên trong cơ thể và chính vì vậy hiện tại cô An Nhiên có thể sẽ phải sống một cuộc sống của.....người thực vật!!!

Câu nói của vị bác sĩ như một con dao găm thẳng vào trái tim của tất cả mọi người. Nhỏ, Yuu và Yun thì khụy xuống vì quá sock làm cho cậu, Ken và

Ying phải chờ nếu không thì họ đã ngã ra sàn rồi. Hấn cảm vai vị bác sĩ rồi hét to:

– HÃY NÓI VỚI TÔI ĐÂY CHỈ LÀ MỘT LỜI NÓI DỐI PHẢI KHÔNG??? HẢ???

– Tôi...rất tiếc.....nhưng đó là.....sự thật!!! -vị bác sĩ nặng nề nói.

Hấn không tin vào sự thật rồi ngã khụy xuống sàn. Đau? Không đối với hấn còn hơn cả thế nữa chứ!!! Hấn xoa xoa tay bảo ông bác sĩ đi đi. Nhưng khi ông bác sĩ vừa đi được 3 bước thì hấn nói:

– Làm thủ tục cho cô ấy được chuyển về bệnh viện của tập đoàn tại Việt Nam – quê hương của cô ấy!!!

–Vâng! -ông bác sĩ nặng nhọc nói.

Sau đó thì Yui kéo kéo áo Ken nói:

– Mau! Mau đưa em đến phòng bệnh của Cherry đi!!!

Nhìn cô gái trong vòng tay của mình, Ken đành trả lời:

– Được! Anh dẫn em đi.

– BỌN EM CÙNG MUỐN ĐI!!!! -cô, anh, nhỏ, cậu, Yun và Ying đồng thanh.

Ken quay ra nhìn hấn rồi lắc đầu. Sau đó cả bọn trừ hấn cùng đi đến phòng bệnh của nó còn hấn, hấn không dám đi vì sợ khi nhìn thấy nó hấn sẽ không cầm lòng được mà khóc mất.

~ Phòng bệnh của nó ~

Cả bọn đến phòng bệnh của nó thì không khỏi bật khóc, Ken quỳ xuống đất và khóc rồi hét to:

– TẠI SAO....TẠI SAO.....Lại đỡ cho anh một viên đạn chí mạng vậy??? Đáng nhẽ người nằm trong đó phải là anh chứ không phải là em!!!

Yui đến bên cạnh Ken rồi ôm Ken vừa khóc vừa nói:

– Em...xin anh...em xin...anh đừng...nói như...vậy!!!

Lúc này, hấn mới bước đến phòng bệnh của nó, sau một hồi suy nghĩ đắn đo thì hấn vẫn quyết định đến phòng bệnh của nó. Nó nằm trong phòng bệnh với hàng loạt những máy móc vào người, nhìn cảnh này không ai có thể không xót xa. Nhìn nó như vậy hấn càng có quyết tâm giết chết tên bang chủ HMA kia, 2 ngày nữa thôi! Khi đã xử lý xong tên bang chủ HMA kia, hấn sẽ đưa nó về Việt Nam chữa trị bằng những phương pháp tiên tiến và tốt nhất!!!

Gen đã trở lại rồi này!!!

Có lẽ chương này sẽ không hay lắm đâu vì Gen viết trong tình trạng bị ốm trầm trọng.

Mong m.n ủng hộ nha~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chấp Nhận ~

~ CHAPTER 22: CHẤP NHẬN ~

“Rầm”... cánh cửa phòng bác sĩ phẫu thuật cho nó được đá tung ra. Sau đó là 11 người(hấn, cô, anh, nhỏ, cậu, Ken, Yui, Ying, Yun). Hấn hét ầm lên:

– BÁC SĨ ÔNG MAU GIẢI THÍCH CHUYỆN NÀY CHO CHÚNG TÔI!!!

– Có chuyện...gì ạ!!! -ông bác sĩ run run.

Nếu đề ý kĩ thì trong số 11 người có một con gấu trúc(tí nữa sẽ biết à). Cô cực kì vì diệu tiến đến gần ông bác sĩ rồi hỏi:

– Tại sao cả đêm qua chúng tôi... tìm trong bệnh viện không thấy???

– Thấy gì ạ??? -ông bác sĩ hỏi ngu.

Con gấu trúc kia yếu ớt lên tiếng sau đám đông đó:

– Cái thứ...hôm qua tôi...hỏi ông đó!!!

Ông bác sĩ có gắng đẩy chiếc mắt kính lên để xem giọng nói...phát ra từ đâu, liếc mắt khoảng 1, 2 phút vị bác sĩ đã biết giọng nói đó phát ra từ đâu và kêu lên:

– AAAAAA...Anh có phải là anh chàng tên Ying hôm qua đến hỏi tôi lấy...Xyanua ở đâu phải không???

– Chính...xác!!! -Ying mặt nhọc lên tiếng – Chỉ vì cái thứ chất độc vớ vẩn đó mà tôi bị bọn người xã hội “trắng” này bắt thức cả đêm để bôi tung phòng để thuốc của bệnh viện này đây!!! Ông mau bắt đền tôi đi!!!

Trong lúc Ying đang gào rú thì cô ghé vào tay nhỏ điều gì đó rồi ra ngoài .Sau một màn gào rú ầm ĩ của Ying thì ông bác sĩ mới bắt đầu lên tiếng:

– Nhưng...nhưng...tại bệnh viện này không được phép sử dụng xyanua ạ!!!

– AI ĐƯA RA CÁI QUY ĐỊNH VỚ VẦN THẾ HẢ????? -đến lượt nhỏ gào rú.

Ông bác sĩ không biết nói gì hơn ngoài suy nghĩ “Đây là quy định chung do chính...cậu chủ Kelvin đặt ra chứ còn do ai? Thật muốn đâm đầu xuống đất quá đi!!! Tell me why????”. Ông bác sĩ tuy trong lòng gào thét nhưng bề ngoài vẫn chỉ còn cách im lặng + cúi đầu vuông góc với mặt đất + tái xanh mặt. Ông bác sĩ hoàn toàn không dám mở miệng nói ra nhưng may mắn cho ông bác sĩ rằng anh cùng cậu đã lên tiếng:

– Nào mà bây giờ chứa cái gì vậy hả Toanh??? -cậu nói.

– Cái điều quy định vớ vẩn đó là do mà nghĩ ra chứ ai!!! Bây giờ còn đổ thừa cho ai hả??? -anh tiếp lời.

Bây giờ hẳn mới nhớ ra là hình như đầu năm 2015 hẳn đã yêu cầu tất cả các bệnh viện không được sử dụng xyanua vì lúc đó trên thế giới xảy ra khá nhiều vụ án mạng. Nhưng không vì thế mà hẳn mất đi sự lạnh lùng:

– Vậy...ông mau đi tìm xyanua về đây cho tôi. Trong vòng 3 tiếng nữa phải tìm được và không được cho ai biết về việc này!!!!

– Dạ.... -ông bác sĩ ngạc nhiên hỏi.

– Tôi nói thì cứ đi làm đi. MAU. -hắn gắt lên.

Ông bác sĩ cuống cuống chạy ra ngoài để đi tìm. Chạy đến thang máy bỗng có một bàn tay đặt lên vai ông và nói:

– Đợi một chút!!!

Ông bác sĩ quay lại thì thấy cô đã ở đằng sau từ lúc nào. Sau đó cô kéo ông đến chỗ phòng cách li của nó rồi mới bắt đầu nói:

– Tôi có thể hỏi ông điều này được không???

– Dạ được!!! -ông bác sĩ trả lời.

Bây giờ cô mới nói ra câu hỏi và yêu cầu của mình:

– Hôm qua tôi đã tìm hiểu được rằng hiện nay biện pháp điều trị cho người thực vật đã có nhưng tỉ lệ thành công chưa đến 60%. Tuy như vậy nhưng tôi muốn trong tối nay ông phải điều trị cho An Nhiên ngay để trong 3 ngày nữa nó có thể tỉnh lại.Ông bác sĩ nhìn cô rồi lại nói:

– Tôi biết là cô muốn cô An Nhiên tỉnh lại nhưng tôi thật sự...không dám làm!!!

– Tôi bảo ông làm thì ông cứ làm đi nhưng tuyệt đối không được để cho mọi người biết nghe chưa??? Còn bây giờ thì ông đi đi!

–Tôi biết rồi!!!

Sau đó thì ông bác sĩ đi ra ngoài bệnh viện để tìm thứ có tên xyanua cho cậu ấm của tập đoàn Vương Gia. Lúc này nhỏ mới bước ra từ một bức tường gần đấy rồi nói:

– Xong được bước 1???

– Ừ nhưng sao em ra đây được? -cô hỏi nhỏ.

– Em bảo là em đi vệ sinh rồi sẵn tiện tìm chị luôn. Chị thấy em giỏi không???

Cô không nói gì mà chỉ cười nhẹ một cái rồi quay sang nhìn nhỏ, nắm lấy vai nhỏ rồi nói:

– An...cho chị xin lỗi về chuyện của em và Dục...

Nhỏ nở một nụ cười gượng rồi nói:

– Không sao cả đâu chị à...chị Nhiên đối với em...quan trọng hơn...

Sau đó thì cả 2 người quay vào nhìn nó, nó vẫn như ngày hôm qua. Vẫn xanh xao, vẫn có rất nhiều những dây điện xung quanh. Bây giờ cô và nhỏ đều có những suy nghĩ riêng của bản thân: “Nhiên, đối với tao bây giờ mày quan trọng nhất còn chuyện tình cảm thì để 10 nữa giải quyết cũng không muộn!!!” và “Hoàng Thiên An mày phải mạnh mẽ lên vì mẹ mày, vì người chị của mày nữa chứ. Hiện tại bây giờ chị ấy mới quan trọng còn đối với Dục...chỉ là một tình yêu của tuổi học trò thôi!!! Không có anh ấy nhất định cũng sẽ tìm được người khác mà.”

Sau đó thì cô quay ra nói với nhỏ:

– Chúng ta đi chuẩn bị cho kế hoạch nào An!

– Vâng

Gen xin lỗi vì Gen up muộn tận 4 ngày nha nhưng mà là do Gen về quê tận chiều nay mới lên nên phải viết trên điện thoại. Trong chiều nay và ngày mai Gen sẽ up 1 chap do đã hứa và 1 chap để đền bù nha.

Yêu m.n~~~

Gen cảm ơn~~~

Mong m.n ủng hộ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thành Công Hay Thất Bại ~

~ CHAPTER 23: THÀNH CÔNG HAY THẤT BẠI ~

~ Tối hôm đó. 10h ~

Tại biệt thự Phạm Gia lúc này không khí rất căng thẳng vì mọi người đang bàn cách xử lý tên bang chủ HMA đó mới được. Do buổi chiều nay ông bác sĩ kia không mua được (chính xác là có mua được nhưng mà lúc ông bác sĩ định đưa cho hắn thì bị cô và nhỏ ngăn lại cướp...hơn nữa còn uy hiếp không được nói cho hắn biết nữa chứ). Đương nhiên sau đó thì ông bác sĩ bị hắn mắng cho té tát một trận và bảo nếu không chăm sóc tốt nó thì sẽ được cuốn gói trở về Việt Nam với cụ tổ của ông.

– Tại sao ông ta lại không mua được chứ!!! -hắn giận dữ đập tay xuống bàn.

– Nhưng tại sao cậu lại cần xyanua??? -cô hỏi hắn.

Lúc này cả đám cũng mới để ý đến việc này bởi vì hôm qua chỉ biết được BOSS Kelvin đi tìm xyanua chứ cũngchưa biết lý do đi tìm nên bây giờ có 10 cái bản mặt tức 20 con mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn để chờ câu trả lời.

– Tôi muốn lấy xyanua để giết tên bang chủ HMA chứ còn làm sao!!! -hắn chà lưỡi.

– Ohhhhhhhh. -bây giờ cả bọn mới hiểu ra.

Cô đứng lên rồi nói:

– Bây giờ tôi với An sẽ đi đến bệnh viện để trông con Nhiên!

– Để tôi đưa cậu đi. -anh chủ động hỏi.

Nhưng cuộc đời mà, quá phủ phàng...

– Không cần đâu! -cô trả lời thế rồi xuống gara lấy mô tô trước còn nhỏ thì ở lại chào ck yêu quý.

Nhỏ vừa lấy được chìa khóa mô tô đang định ra gara thì Phương lên tiếng:

– Mình cũng muốn đi cùng 2 người!

Lường lự một lúc nhỏ cũng gật đầu và bảo Phương lên lấy một ít đồ để vào bệnh viện. Trong lúc Phương lấy đồ thì nhỏ xuống gara trước để bàn chuyện với cô.

– Hân tí tí, kế hoạch có chút thay đổi.

Cô đang ngồi trên chiếc mô tô nghe nhỏ nói thế thì suy nghĩ, khi lấy lại được thăng bằng cô mới hỏi:

– Thay đổi cái...what???

– Tối nay, Phương đòi đi theo chúng ta. Có lẽ phải thay đổi kế hoạch thôi!!! -nhỏ mặt lo lắng nói.

Cô trầm ngâm 1 lúc thật sự làm nhỏ rất lo lắng đi. Sau đó thì cô quay sang nói với nhỏ:

– Không sao đã vậy chúng ta sẽ kéo theo Phương vào kế hoạch vì nếu không trong ngày mai chúng ta sẽ không thực hiện được bước cuối cùng trong kế hoạch. Tuy như vậy sẽ làm cho Thiên đau khổ nhưng chị nghĩ Phương cũng sẽ đồng ý thôi, lát nữa đến bệnh viện chúng ta sẽ thuyết phục Phương.

Nhỏ không nói gì mà chỉ gật đầu một cái, thật ra nhỏ không muốn làm cho Thiên đau khổ đâu nhưng kế hoạch kia quan trọng hơn rất nhiều. Đúng lúc này thì Phương cũng xuống đến gara, nhỏ nói Phương là lên mô tô của nhỏ để nhỏ đèo để cô đến bệnh viện trước. Phương cũng chẳng thắc mắc gì nhiều mà vô tư ngồi lên mô tô của nhỏ.

~ 30' sau. Bệnh viện nơi nó nằm~

Vì đi sau cô nên khi nhỏ và Phương đến thì đã thấy cô đứng trước cửa phòng bệnh của nó rồi. Phương đi đến phòng bệnh của nó thì thấy các bác sĩ đang chuẩn bị đẩy giường bệnh của đến phòng điều trị. Phương nhìn thấy hết hoảng hốt cô và nhỏ:

– Chị Hân, chị Nhiên làm sao mà lại...bị chuyển đến phòng điều trị vậy???

Cô không nói gì mà chỉ ngoắc ngoắc tay ý nói bảo Phương đi theo. Phương đang rất lo lắng cho nó nên cũng miễn cưỡng đi theo, cô cùng nhỏ dẫn Phương đi đến phòng làm việc của ông bác sĩ nọ. Khi đã an tọa trên ghế thì cô mới bắt đầu nói:

– Chị và An đã yêu cầu các bác sĩ điều trị cho con Nhiên trong tối nay!

– Tại sao??? -Phương ngạc nhiên.

Cô ngả người vào chiếc sofa màu nâu trong phòng, nhắm nghiền mắt (bất chước Nhiên nè) rồi mới nói:

– Đó là một phần trong kế hoạch của tụi chị.

– Kế hoạch gì chứ??? -Phương càng ngày càng lo lắng.

Nhỏ quay lại nhìn cô, khi cô gật đầu cũng là lúc nhỏ nhìn thẳng vào mặt Phương rồi bắt đầu kể về kế hoạch của mình và cô.

– Kế hoạch của bọn mình là đưa Nhiên tí tí rời xa khỏi cuộc sống hiện tại. Bước đầu bọn mình sẽ để các bác sĩ ở đây điều trị cho Nhiên tí nhưng không được để mấy người kia biết, bước tiếp theo sẽ để cho tí ấy ở bệnh viện cho đến khi nào đến chuyến bay mà anh Toanh đã đặt. Và bước cuối cùng sẽ là đưa tí ấy ra nước ngoài. Đương nhiên là không thể để tí ấy đi một mình được vậy nên mình và chị Hân cũng sẽ bỏ đi, bỏ đi mà không cho ai biết kể cả... Dực!!!

Khi nhắc đến cậu, nhỏ có chút ghen lại nhưng biết sao được. Phương thật sự không tin vào tai mình nữa.

– Tại sao phải làm vậy chứ??? Tại làm sao??? -Phương hỏi.

– Chị không muốn để cuộc sống của con Nhiên phải đi theo một quỹ đạo mới. Bây giờ em đã biết về kế hoạch này thì em cũng sẽ phải đi cùng bọn chị!

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên gò má của Phương. Phương suy nghĩ “Nếu bây giờ mà kế hoạch thành công thì An sẽ đau lòng, anh Dực sẽ đau lòng, mình sẽ đau lòng, Thiên sẽ đau lòng, anh Hoàng cũng sẽ đau lòng hơn nữa anh Toanh cũng vậy. Tại sao lại làm như vậy??? Mà nữa 4 đại huynh, đại tị cũng đau lòng. Oimeoi tại sao? tại sao? tại sao? Không thể được mình phải ngăn chuyện này!!!”.

– KHÔNG!!! KẾ HOẠCH NÀY KHÔNG ĐƯỢC PHÉP THÀNH CÔNG!!!

Phuong hét ầm lên, may đây là cửa cách âm nếu không các bệnh nhân đã được hân hạnh đánh thức. Cô và nhỏ nhìn Phuong cũng hiểu được phần nào nên chỉ nhỏ nhẹ nói:

– Em hãy coi chuyện này là trả ơn cho chuyện em đã làm với bang ANGEL ngày trước đi!!!

Nghe đến đây, Phuong không còn biết nói gì hơn. Bỗng lúc này ông bác sĩ vội vã chạy vào nói lớn:

– Cô Ngọc Hân...có chuyện rồi....

Lúc này thì cả cô, nhỏ và Phuong đều đứng dậy và hét lên:

– CÁI GÌ???

Hết chap 23 rồi đó nha~~~

Tối nay sẽ up thêm 1 chap coi như quà xin lỗi vì thất hứa nha~~~

Mong m.n ủng hộ~~~

Yêu m.n~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Như Vậy Là Ok Rồi ~

~ CHAPTER 24: NHƯ VẬY LÀ OK RỒI ~

– CÁI GÌ????? -cả 3 người hét lên khi nghe ông bác sĩ nói vậy.

Ông bác sĩ lấy chiếc khăn tay màu trắng trong túi lau mồ hôi rồi từ tốn nói:

– Thật ra thì.....

– LÀM SAO??? -đồng thanh tập 2.

Ông bác sĩ tháo chiếc khẩu trang ra, ngồi xuống rồi mới nói:

– Xin 3 cô ngồi xuống rồi tôi sẽ trình bày rõ ràng.

CÔ, cùng nhỏ và Phuong mau chóng ngồi xuống để nghe ông bác sĩ nói. Khi ông bác sĩ thấy 3 cô gái đã sẵn sàng nghe thì mới bắt đầu nói:

– Thật ra thì trong cuộc điều trị vừa qua, như đã nói việc điều trị sẽ không đảm bảo thành công 100% nên khi kiểm tra lại thì chúng tôi thấy....dây thần kinh làm việc cử động chân vẫn chưa thành công vậy nên chân cô ấy vẫn chưa hoạt động được. Nhưng....

Lúc này cô thực sự rất mất bình tĩnh rồi đấy, nói gì thì nói luôn đi cứ áp ứng:

– ÔNG CÒN KHÔNG MAU NÓI!!! NHANH!!!

Ông bác sĩ trước sự giận dữ của cô thì chỉ biết nói lấp ba lấp báp:

– Nh...nhưng chúng...tôi...vẫn có thể.....điều trị để chân.....hoạt động.....được....

– VẬY SAO KHÔNG LÀM LUÔN ĐI!!! -cô vẫn rất tức giận.

Ông bác sĩ tiếp tục toát mồ hôi và vẫn tiếp tục nói lấp ba lấp báp:

– Phải đợi....2 tiếng...nửa....mới có thể.....làm điều trị.....nhưng không.....lâu đâu....xin các cô yên....yên tâm....

– ÔNG CÒN KHÔNG ĐI CHUẨN BỊ MAU!!!

Sau “tiếng nói nhỏ nhẹ” của cô ông bác sĩ cuống cuống đi chuẩn bị cho cuộc điều trị chân cho nó. Lúc này cô đứng lên và bảo với nhỏ và Phuong:

– 2 em về đi, chuyện ở bệnh viện để chị lo là được rồi! Nhớ nói với mọi người là chị không chịu về và BẢNG MỌI GIÁ cũng KHÔNG ĐƯỢC NÓI ra kế hoạch của chúng ta.

–Vâng. -nhỏ cùng Phuong đáp.

Sau đó thì nhỏ cùng Phuong xuống sân bệnh viện lấy mô tô rồi về biệt thự Phạm Gia. Trên đường đi không ai nói với nhau một câu gì cả, khi đến cổng biệt thự thì nhỏ mới bảo Phuong xuống để mình cất mô tô vào trong gara. Nhỏ đi được 5, 6 bước thì Phuong lên tiếng:

– Bỏ đi như vậy.....cậu không sợ anh Dục sẽ đau lòng sao???

Nhỏ quay đầu lại nhìn Phuong rồi bảo Phuong:

– Cậu ra vườn sau trước đi, mình cất mô tô xong rồi sẽ ra nói chuyện với cậu!

Sau đó thì nhỏ đi cất xe còn Phuong thì ra vườn sau ngồi vào chiếc xích đu đợi nhỏ. Không lâu sau nhỏ cũng ra vườn sau ngồi lên xích đu rồi nói chuyện với Phuong. Phuong quay ra nhìn nhỏ rồi lặp lại câu hỏi lúc nãy:

– Bỏ đi như vậy cậu không sợ anh Dục sẽ đau lòng sao???

Nhỏ nhìn Phuong rồi nói:

– Vậy cậu nghĩ...mình không đau lòng sao? Mình đau lòng lắm chứ nhưng vì Nhiên tí chuyện của mình và Dục ca cũng...phải chấm dứt mà thôi!!!

Sau khi trả lời Phuong thì nhỏ bật khóc, khóc như một đứa trẻ bị người ta cướp mất kẹo vậy. Phuong thấy nhỏ như vậy thì ôm lấy nhỏ và xoa tấm lưng của nhỏ để dỗ dành đứa trẻ con to xác này. Thôi đành vậy, mọi việc gì đến rồi cũng sẽ đến, có lẽ chúng ta phải chấp nhận sự thật rằng rồi xa người mình yêu để nhận được sự yên mình cho một người quan trọng hơn.

– Nhưng...tại sao cậu lại đồng ý thực hiện kế hoạch này cùng chị Hân??? -Phuong hỏi nhỏ.

– Bởi vì...tớ đã...nợ Nhiên tí....quá nhiều rồi....

Nhỏ nói trong nước mắt nên câu nói bị đứt quãng còn Phuong thì chưa hiểu lắm.

– Cậu nợ chị Nhiên cái gì vậy???

– Mình nợ...Nhiên tí...4 năm chăm sóc.....nợ tí ấy.....bao nhiêu đau thương.....

Nói đến đây Phuong thấy thật sự rằng về chuyện đánh cắp thông tin của bang ANGEL cũng đã nợ bao nhiêu thứ của Nhiên tí rồi. bây giờ phải trả nợ thôi. Để nhỏ không khóc nữa, Phuong phải nói:

– Thôi đừng khóc nữa. Bây giờ chúng ta sẽ xuống hầm để xem mấy người kia tên bang chủ đó như thế nào nhé???

Nhỏ lấy tay quẹt nước mắt rồi gạt đầu và 2 người đi xuống hầm để xem tên bang chủ HMA bị thế nào rồi. Xuống đến nơi thì nhỏ và Phuong nghe thấy tiếng của tên đó kêu lên:

– Làm ơn...làm ơn...làm ơn tha cho tôi...tôi biết sai rồi...

Giọng nói của tên bang chủ đó vang vọng trong căn hầm, đập vào mắt nhỏ và Phuong là cảnh tên bang chủ đó máu me đầy người và nếu nhìn kĩ thì có thể thấy trên miệng những vết thương có muối. Phuong để ý trên đầu tên đó có một miếng note màu vàng xinh xinh có ghi dòng chữ: “Thế nào Hân, An với Phuong cũng xuống hầm nên bọn anh để tờ note này ở đây để dẫn Hân, An với Phuong khi đọc được tờ note này thì nhớ lấy kiếm rồi chém bay đầu tên đây hộ bọn anh. Kí tên: Hoàng đại ca.”. Sau khi nhìn thấy những dòng chữ thì nhỏ không ngần ngại rút thanh kiếm gần đấy ra rồi chém bay đầu tên đấy.– Chúng ta lên nhà thôi! -nhỏ lạnh lùng nói.

– Được.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi nên bây giờ hãy chìm vào một giấc ngủ để đầu óc được thoải mái. Chuyện gì xảy ra thì hãy xảy ra còn chuyện gì không thể xảy ra thì đừng mong chờ.

Xong chap 24 rồi đó m.n~~~~

Chất xám của gen hôm nay hết sạch rồi~~~~

Mong m.n ủng hộ~~~~

Yêu m.n~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vô Tình ~

~ CHAPTER 25: VÔ TÌNH ~

“Cạch”. Nhỏ cùng Phương bước vào nhà, tưởng mọi người đã ngủ nhưng không ngờ rằng... mọi người vẫn đang thức.

– Yah...sao giờ này 2 người mới về vậy??? -Thiên tỏ vẻ lo lắng.

Phương ấp úng trả lời:

– Ừm...bọn em vừa nãy có...xuống hầm...đúng vậy, xuống hầm nên mới lâu như vậy đó.

Thiên nhìn Phương mỉm cười nói:

– Vk à, chắc vk buồn ngủ lắm rồi nên mới nói lấp ba lấp bắp như vậy! Thôi để ck đưa vk lên phòng ngủ trước.

Lúc đó Phương đã suýt khóc vì Thiên yêu Phương như vậy mà Phương lại định bỏ đi mà không nói với Thiên một câu nào, sau đó thì Phương nhanh chóng lấy lại được khuôn mặt vui vẻ rồi cùng cười cười nói nói với Thiên. Lúc này thì nhỏ đang cùng hân, anh và cậu cười cười nói nói. Vậy khoảnh khắc hạnh phúc như một gia đình này sẽ kéo dài đến khi nào??? Chắc có lẽ sẽ không được lâu đâu!

– An, Hân đâu rồi??? -anh hỏi nhỏ.

– Tí ấy ở lại bệnh viện rồi. Nhất quyết không về...với lại Hoàng ca ca này!

– Gi??? -anh nghe nhỏ gọi thì đáp.

Nhỏ cười cười rồi nói:

– Sao em thấy ca lo cho Hân tí quá vậy??? Yêu rồi sao hay là...

Nhỏ chưa nói xong thì hân chen vào:

– Người thay thế? Thôi tao lên ngủ đây!!!

Lúc này thì mặt anh thất thần thấy rõ còn riêng cậu và nhỏ thì không nói gì. Anh cũng không rõ nữa! Anh yêu cô hay vẫn chỉ coi cô là một người thay thế???

“Tiếng yêu đầu như nắng sớm ban maiDẫu đêm dài nhưng mơ ước mãi không phai

Đôi lúc em rất sợ

Sợ đêm về em sống trong giấc mơ

Thao thức tung hơi thở để nghe trái tim em một nhịp

Quanh em bóng đêm bơ vơ mình em

Nhưng em vẫn chờ dẫu bình minh là đêm vắng

Em bình yên ngủ trong vòng tay

Như giọt sương đọng trên vòm lá

Cho dù thời gian mãi trôi từng giây

Vẫn mỉm cười

Cho dù mai về phương trời xa

Tháng ngày qua lòng em ngập nắng

Em nhận ra tình yêu là hoa

Mãi muôn màu

Lúc anh nhìn tựa tia nắng chiếu tim em

Vẫn nguyên vẹn niềm tin thấp sáng trong em

Đôi lúc em rất sợ

Sợ xa người đôi chút trong giấc mơ

Em biết mình vẫn chờ

Chờ nghe trái tim ta hòa nhịp

Như hoa hướng dương dưới ánh bình minh

Anh là những lời ca tình yêu mà em viết
Khúc hát mặt trời -Đinh Hương’

Đúng lúc đấy thì chuông điện thoại của nhỏ vang lên, lời máy ra thì thấy cô gọi thì liền nghe máy:

– Hân tí tí à? Có chuyện gì vậy?

‘- An xinh đẹp à....An dễ thương à....An đáng yêu à....An tốt bụng à.... -giọng cô trong điện thoại ngọt sớt.’

Quá quen với các việc làm nũng của cô nhỏ chỉ hỏi một câu:

– Sao tí muốn em làm gì hả tí tí?

‘- Đúng là chỉ có em với con nhỏ Nhiên kia hiểu chị thôi! Em làm cho chị 2 suất cơm mang vào bệnh viện cho chị nha! -cô vui vẻ nói.’

Nhỏ như muốn hét vào điện thoại:

– MỐ??? Tí định ăn tận 2 suất cơm á??? Diên à?

‘- Tí ở lại trông con Nhiên đến sáng mai cơ mà nên cần 2 suất cơm. Hehehe...’

– Thật là vi diệu....thôi được để em làm cho tí! lát làm xong em mang đến luôn cho đỡ rách việc.

Chẳng có ý có tứ gì cả mà nhỏ cụp máy cái rồi đứng lên uể oải vào bếp, nói:

– Hai người ăn luôn không để em làm cho!!!

– KHÔNG CẦN. -đồng thanh.

~ 2 tiếng sau ~

Nhỏ uể oải mang 2 hộp cơm được cất gọn gàng trong chiếc túi màu đỏ. Cậu kêu lên:

– Em làm gì mà tận 2 tiếng vậy???

– Ờ thì....lâu ngày không đụng vào bếp nên có chút....khó khăn vì vậy....mai ca bảo mấy người giúp việc lau dọn phòng bếp hộ nha!!!

Trời ơi, anh với cậu suýt xỉu. Nhỏ cầm túi cơm lên đang định ra gara lấy mô tô đi đưa cơm cho cô thì anh nói:

– Thôi để anh đi cho!

– Vậy nhờ ca nha.....há há há....đỡ mệt!!!!

Sau khi vứt túi cơm cho anh thì nhỏ ra ngồi cạnh cậu rồi buồn đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Anh thì không nói gì mà chỉ lặng lẽ xuống gara lấy chiếc mô tô màu đen cùng loại với mô tô của cô rồi phóng thẳng đến bệnh viện. 3 phút sau:

– Mà này An, Hân nó ở lại viện để làm gì???

– Ô...anh không nghe em nói lúc nãy à? Ti ấy ở lại để...chăm sóc...Nhiên ti....Ôi thôi chết mẹ nó rồi!!!! Mình quên mất.

Sau câu nói đó thì nhỏ vội vàng chạy vào gara lấy con mô tô yêu quý rồi phóng thẳng đến bệnh viện bằng tốc độ kinh hoàng. Còn cậu lúc này thì mặt ngu chưa từng biết ngu:

– Làm sao vậy ta???

Lúc này thì anh đã đến bệnh viện để đưa cơm cho cô rồi, anh lên đến nơi thì thấy cô đang đứng trước cửa phòng bệnh của nó. Xem ra cô không hề biết anh đang có mặt ở đây, đang định lên tiếng thì anh thấy chiếc cửa phòng điều trị ở cuối hành lang bật mở và người nằm trên chiếc giường bệnh đang được đẩy ra, không ai khác chính là nó.– Thưa cô Ngọc Hân, cuộc điều trị đến hiện giờ có thể coi là thành công rồi ạ! -vị bác sĩ đó nói.

“Cạch”. Chiếc túi cơm trên tay anh rơi xuống và rơi lung tung, nghe tiếng động cô quay sang nhìn và thấy anh đang bàng hoàng đứng đó. Đúng lúc này nhỏ cũng chạy đến nơi, nhìn thấy anh thì cũng đã hiểu chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Được. 1 Tháng Thì 1 Tháng!!! ~

~ CHAPTER 26: ĐƯỢC. 1 THÁNG THÌ 1 THÁNG!!! ~

– Được, nhờ mày báo với cả nhà là mai bọn tao mới về!!!

‘- Nhờ mày chăm sóc vk tao nha!!! Cúp máy đây -người ở đầu dây bên kia an tâm nói rồi cúp máy.’

Sau khi cúp máy thì anh mới quay ra chỗ cô và nhỏ rồi lạnh giọng nói:

– Giải thích đi nào Trần Ngọc Hân, Hoàng Thiên An!

Cô đang ngồi nghe anh nói thế thì đứng bật dậy rồi nói:

– Được tôi sẽ giải thích cho anh chuyện này nhưng đừng gọi tên cúng cơm của tôi ra vì...anh KHÔNG XỨNG ĐÁNG!

Anh cũng không vừa mà “nhẹ nhàng” nói:

– Tôi làm sao mà không xứng? Không xứng ở điểm nào chứ? Cậu nói xem!

– Ở đâu ư???

Cô cười khẩy rồi mới bắt đầu nói:

– Anh vui vẻ đùa vui cùng tôi giống như có tình cảm với nhau nhưng thật ra anh chỉ coi tôi là người thay thế, thay thế cho một kẻ mà tôi GHÊ TỎM suốt đời. Vậy là xứng sao? Xứng quá nhì?

Anh nhìn cô rồi không biết nói gì cả vì có lẽ cô nói đúng. Anh chỉ coi cô là người thay thế, thay thế cho một kẻ thực sự bấy giờ anh cũng thấy ghê tởm chứ đừng có nói đến cô. Cố gắng kìm nén cảm xúc anh nói:

– Bấy giờ cậu...tiểu thư Saria nói cho tôi biết lý do tiểu thư lại làm việc này. Được...chứ???

Cô lại lần nữa nhếch mép rồi nhàn nhạt nói:

– Lý do của tôi rất đơn giản thôi. Đó chính là: RỜI XA KHỎI CÁC NGƯỜI!!!

Nghe như vậy, anh có chút tức giận, cái gì cơ? Bọn anh đã làm gì mà cô lại muốn rời xa họ chứ???

– Bọn tôi đã làm gì các cậu....các vị tiểu thư mà các vị muốn rời xa chúng tôi? Chúng tôi đã làm gì sai sao???

– ĐÚNG LÀ NHƯ VẬY ĐẤY!!! -cô hét lên như trút hết được ưu lo, muộn phiền – CHÍNH CÁC NGƯỜI ĐÃ KHIẾN CON NHƯ VẬY ĐẤY!!! NẾU NHƯ KHÔNG CÓ SỰ XUẤT HIỆN CỦA CÁC NGƯỜI THÌ CÓ Lẽ CHÚNG TÔI VẪN ĐƯỢC SỐNG YÊN BÌNH, VUI VẺ!!! TẤT CẢ LÀ DO CÁC NGƯỜI!!!

Sau đó thì cô chạy đi cùng với khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, anh đang định chạy đuổi theo nhưng nhỏ lại lên tiếng:

– Hãy để tí ấy đi một mình đi...ca không xứng đáng để đuổi theo tí ấy.

Anh quay ra nhìn nhỏ rồi hét lên:

– BÂY GIỜ ĐẾN EM CŨNG MUỐN NÓI ANH KHÔNG XỨNG SAO???

– Em nói như thế...là sai sao??? -nhỏ đưa khuôn mặt không cảm xúc nhìn anh.

– ĐÚNG LÀ ANH ĐÃ TỪNG COI HÂN LÀ NGƯỜI THAY THẾ NHƯNG BÂY GIỜ ANH MỚI BIẾT RẰNG ANH THÍCH HÂN THẬT!!! THÍCH CÔ ẤY BỒI VÌ CÔ ẤY LÀ CHÍNH BẢN THÂN CÔ ẤY CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ MỘT AI KHÁC!!! -anh hét thật to vào mặt nhỏ.

“Chát”. Trên khuôn mặt anh tuần của anh hẳn rõ 5 ngón tay của nhỏ. Nhỏ không như anh mà chỉ nói:

– Bây giờ anh mới nhận ra thì đã muộn rồi...à không phải là...quá muộn rồi ấy chứ!

Sau đó thì nhỏ cũng chạy đi tìm cô để lại cho anh đứng thần thờ ở đấy, anh ngồi xuống ghế rồi mới nói ra những điều mình suy nghĩ:

– Đúng như em nói An ạ...có lẽ đã quá muộn để anh chuộc lại lỗi lầm của mình dành cho cô ấy rồi! Tôi...phải làm gì đây???

Nhỏ chạy đi tìm cô thì thấy cô đang ngồi trên một chiếc ghế đá ngoài khuôn viên bệnh viện, chạy lại gần cô rồi nhỏ nhẹ nhàng nói:

– Hân tí, đừng buồn nữa mà...tí vẫn còn có em!!!

Cô quay ra nhìn nhỏ rồi ôm chầm lấy nhỏ mà òa mà khóc nức nở như một đứa trẻ con bị người khác cướp kẹo.

– An ơi...chị thực...không biết...hức hức...phải làm sao...hức nữa...Chị vẫn đang...thích cậu ấy...hức hức rất nhiều nhưng...hức hức...chị vẫn muốn...hức chối bỏ....

Nhỏ nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô rồi nói:

– Hân tí! Em nghĩ rằng tí nên vào nói chuyện với Hoàng ca cho rõ ràng đi...rõ ràng khi tí bỏ đi thì cả tí và ca ấy cũng phải đau khổ rất nhiều vì em biết rằng: ca ấy thích chị thật lòng!!!

Cô nhìn nhỏ để tìm kiếm sự tin tưởng rồi cũng lấy bàn tay nhỏ nhấn lau đi những giọt nước mắt trên má rồi đồng đặc nói:

– Được, chúng ta đi nào!!!

– Vâng.

Cô và nhỏ đi đến thì thấy anh đang ngồi trước cửa phòng bệnh của nó, cô lần này nói không còn sự lạnh nhạt như trước nữa:

– Tôi muốn nói chuyện với cậu...2 ngày nữa chúng tôi sẽ đi!!!

Anh nghe vậy thì đứng lên rồi nói:

– Bây giờ chúng ta sẽ thỏa thuận nhé???

– Được. -ánh mắt của cô mang vẻ dò xét.

Anh nhìn thẳng vào mặt cô rồi nói:

– Thỏa thuận là: trong 1 tháng tới tôi sẽ chứng minh được rằng mình yêu cậu và sẽ khiến cậu cũng yêu tôi...nếu tôi thành công thì coi như cậu cùng Nhiên và An không được bỏ đi còn lại thì...cậu biết rồi đó!!!

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Tôi đồng ý. Được! 1 tháng thì 1 tháng!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thật Là Không May ~

~ CHAPTER 27: THẬT LÀ KHÔNG MAY ~

~ Biệt thự Phạm Gia. 8h45' sáng ~

Bây giờ anh cùng cô với nhỏ mới về đến biệt thự Phạm Gia. Đập ngay vào mắt của họ chính là cảnh một nữ nhân đang âu âu yếm yếm với một nam nhân ngay tại sofa phòng khách, quá ngứa mắt nhỏ hét to:

– PHẠM THẦN DỰC, ANH MAU LẤN XUỐNG ĐÂY CHO EM!!!

Ngay lập tức cậu cùng Thiên và Phương chạy xuống nhà, chỉ không thấy hấn đâu. Cậu vừa thấy nhỏ thì vui mừng nhưng khi vừa thấy cặp tình nhân thì ngay lập tức chưng ra khuôn mặt lạnh lùng tì độ:

– Cô cũng đã biết vác mặt về đây rồi cơ à???

Cô gái đó cất giọng nói thánh thót lên trả lời cậu:

– Anh à... dù sao em cũng là em gái CỦA ANH cho nên anh đừng xưng hô như vậy chứ!!! Với lại 2 anh Tuấn Anh và anh Hoàng em không nói làm gì nhưng mà em lại không ngờ anh lại để mấy kẻ giẻ rách này bước chân vào biệt thự của nhà CHÚNG TA!!!

Phương tức giận hét to:

– CÔ NÓI AI GIẾ RÁCH HẢ????

Phạm Ngọc Thảo mở miệng khinh khỉnh nói:

– Chẳng nhẽ tôi lại đi tự nói mình???

Cô cũng thực sự tức giận lớn tiếng nói:

– CÔ MỚI CHÍNH LÀ CÁI ĐỒ VỪA RỀ LẠI VỪA RÁCH!!! BỈ ỔI!!!

Nghe bị chửi, Ngọc Thảo đầu thế đứng yên như vậy mà đi đến trước mặt cô rồi in hằn lên khuôn mặt những ngón tay có thể gọi là gì nhỉ...dơ bẩn... đúng vậy! Cô quay ra nhìn Ngọc Thảo rồi để lại một câu và bỏ đi:

– Cô làm tôi đau 1 tôi sẽ làm cô đau 10....Cô nhớ đấy!!!

Ngọc Thảo hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời cô nói mà thân nhiên tiến về sofa ngồi lên lòng chàng trai kia. Anh đi theo cô còn cậu, nhỏ, Phương và Thiên thì tiến đến sofa ngồi đối diện với Ngọc Thảo rồi mới bắt đầu nói chuyện. Cậu nói đầu tiên:

– Đây là ai???

Ngọc Thảo lấy tay vuốt ve khuôn mặt của chàng trai kia rồi mới nhìn cậu trả lời:

– Anh hai à... đây là chồng – chưa – cưới của em. Hai người làm quen nhau đi!

Cậu nghe vậy thì lòng không khỏi khinh bỉ... cái gì cơ? CHồng chưa cưới sao? Mới tháng trước con nhỏ lằng lờ này cũng dẫn một người con trai cũng đẹp trai, nhà khá giả về đây và cũng giới thiệu là chồng chưa cưới. Chàng trai đó vờn tay ra để bắt tay cậu rồi nói:

– Chào anh vợ, tên em là Vũ Thái Hòa. Rất vui vì được gặp anh!

– Tôi thì thấy bình thường, chẳng vui cũng chẳng buồn! Còn nữa... tôi KHÔNG PHẢI là ANH VỢ của cậu! Thái Hòa nhìn Ngọc Thảo với ánh mắt khó hiểu làm cho Ngọc Thảo quay mặt ra chỗ cậu rồi nói:

– Anh hai, chẳng nhẽ bây giờ anh muốn em gọi cho pama sao? Muốn em nói rằng anh cho mấy kẻ giẻ rách này vào nhà sao?

Cậu nhếch môi rồi mới nói:

– Thoải mái đi... bảo họ sang bên này luôn càng tốt!

– Anh đừng có thách em! -Ngọc Thảo lên giọng.

Nhỏ lúc này mới lên tiếng:

– Cô nghĩ sao vậy? Cô mà đủ tư cách để chúng tôi thách sao???

– Cô... cô... được lắm! Đợi đến chiều nay khi pama tôi đến... tôi sẽ dạy dỗ cô!!!

– Mời cô... tôi không care!!!

Con nhỏ Ngọc Thảo không nói được gì nữa mà chỉ tức đến tím mặt rồi kéo tay Thái An lên phòng. Lúc này thì nhỏ mới bắt đầu “trách” cậu:

– Em gái của ca đúng là người có văn hóa “cao” đấy!!!

– Thật “đúng” là con gái “cung” của Phạm Gia! -Phương tiếp lời.

Cậu nhìn nhỏ và Phương muốn chảy cả nước mắt ra luôn, vốn cậu chẳng ưa gì con nhỏ Ngọc Thảo ấy. Nhìn thấy cậu như vậy thì Thiên đồ lờ:

– Thực ra thì anh Dục cũng không ưa gì cô ta đâu!

Như bắt được vàng, cậu vội vàng giải thích:

– Đúng đó, thực ra con nhỏ đó chỉ là con của papa anh và bà dì của anh. Nó hoàn toàn chả là cái dính gì cả!

Nhỏ nhìn cậu rồi nói:

– Chiều nay chắc papa anh sẽ sang bên này đúng chứ? Nếu như vậy thì em cũng sẽ mời papa em sang đây để xem ai sẽ dạy dỗ ai!

Từ bây giờ Gen sẽ chỉ up 1 chap vào thứ 6 thôi nhé!!!

Nếu có gì thay đổi Gen sẽ báo lại!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ha Ha#8230;.con Gái Của Ông Sao??? Được!!! ~

~ CHAPTER 28: HA HA...CON GÁI CỦA ÔNG SAO??? ĐƯỢC!!! ~

~ Chiều hôm ấy ~

Ngọc Thảo chạy ra ngoài cổng biệt thự Phạm Gia ôm chầm lấy một người phụ nữ trông có vẻ rất sang trọng và đẹp nhưng biết đâu rằng người phụ nữ đó đẹp vì phẫu thuật thẩm mỹ và son phấn. Đó chính là Nhị Phu nhân của Phạm Gia cũng là mẹ kế của cậu, Ngọc Thảo thấy mẹ thì hỏi:

– Mama, papa đâu rồi ạ???

– Papa con sẽ đến đây ngay thôi, ông ấy đang đi đón chị dâu của con! -bà ta đáp.

Ngọc Thảo thấy thế thì vội vàng kéo tay bà ta vào phòng khách. Vừa vào phòng khách bà ta đã thấy hấn, anh, cậu cùng Thiên ngồi trên một bên sofa còn cô, nhỏ và Phương thì đứng đằng sau. Bà ta ánh mắt khinh khinh nhìn bọn cô nói:

– Chó ở đâu mà đến tận 3 con thế này hả con gái???

Ngọc Thảo cũng giả bộ nói:

– Anh hai lượn về đấy mẹ ạ!!!

Đúng lúc này thì Chủ tịch Phạm Gia – Phạm Thần Hoàn cũng bước vào đến phòng khách và đi đằng sau ông là Trịnh Khởi Ngọc!!!! Chủ tịch Phạm bước vào thì nói lạnh lùng:

– Mau ngồi xuống đi Nhị – Phu – Nhân – Phạm – Gia!!!

Bà ta cũng chỉ biết ngoan ngoãn vâng lời chồng ngồi xuống bên ghế sofa đối diện bọn hấn, Phạm chủ tịch cũng ngồi xuống nhìn cậu mà nói nhưng lời này có chút ám áp hơn:

– Dục, ta có chuyện này muốn nói với con. ...Con với tiểu thư của Trịnh Gia – Trịnh Khởi Ngọc sẽ làm lễ đính hôn vào tuần sau nhé!

Bọn hấn (hấn, anh, Thiên, cô, nhỏ, Phương) muốn trợn cả mắt lên khi nghe điều đó nhưng mà cậu có vẻ đã đoán trước được điều này nên chỉ bình thản nói:

– Con không thích với lại con cũng đã có người yêu rồi và nếu papa nói vậy thì tuần sau con và người ấy sẽ tổ chức lễ đính hôn!

Phạm Chủ tịch nghe con trai nói thế thì có vẻ không bằng lòng mà nhấn mặt nói:

– Người đó là ai??? Ta muốn biết!

Cậu kéo nhỏ vào lòng rồi nói:

– Người đó đang ở trong lòng của con tên Hoàng Thiên An!

Cậu cố nhấn mạnh tên của nhỏ, lúc này thì Phạm Chủ tịch có chút nhấn mặt. “Hoàng Thiên An” ông đã nghe cái tên này ở đâu rồi thì phải. . .rất quen. . . quá quen!

– Để ta suy nghĩ. -Phạm Chủ tịch chốt lại một câu.

– Suy nghĩ cái gì nữa hả ông bạn già?

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên ở ngoài cửa làm cho tất cả mọi người đều phải quay ra nhìn, Phạm Chủ tịch vừa nhìn thấy khuôn mặt của chủ nhân giọng nói đó thì vội vàng chạy ra và ôm lấy rồi nói:

– Yaaa. . .ông bạn già. . .lâu rồi mới gặp!!!

Tuy người đàn ông kia có đeo một chiếc kính râm đen nhưng mà đã là bạn chí cốt thì phải nhận ra nhau chứ. Người đàn ông kia cũng ôm chặt lấy Phạm Chủ tịch nói:

– Đúng đúng. . . mau mau giới thiệu con trai ông cho tôi!!!

Cậu tự giác đứng dậy đứng trước mặt người đàn ông đó rồi giới thiệu:

– Xin chào bác cháu tên Dực ạ!

Người đàn ông đó nhìn cậu cười rồi quay ra nhìn Phạm Chủ tịch rồi nói:

– Thăng bé làm gì mà ông phải suy nghĩ thế???

– Nó không muốn làm lễ đính hôn với con gái của Trịnh Gia vì nói là đang có người yêu!

Người đàn ông nhìn ông bạn già của mình thì không khỏi lắc đầu nói:

– Trẻ con mà nhưng hay là. . . ông cho tôi xem mặt cô bé người yêu đó đi nhé rồi tôi tư vấn cho ha!!!

Cậu nghe người đàn ông đó nói thì ngoắc ngoắc ngón tay ý nói nhỏ ra đây, vừa nhìn thấy người đàn ông kia thì nhỏ bật cười khúc khích làm cho mọi người giật mình. Người đàn ông đó quay ra Phạm Chủ tịch hỏi:

– Đây là. . . người yêu con trai ông à???

– Đúng vậy! -Phạm Chủ tịch trả lời thật lòng.

Người đàn ông đó kích động nắm lấy vai của Phạm Chủ tịch rồi nói:

– Đính hôn liền. Ngay và luôn!!!

Phạm Chủ tịch chưa kịp phản ứng gì thì Nhị Phu nhân Phạm Gia đã lớn giọng:

– KHÔNG THỂ ĐƯỢC. CON NHỎ NÀY ...*chỉ nhỏ*... KHÔNG ĐỦ TƯ CÁCH ĐỂ ĐÚNG VỚI NGƯỜI THỪA KẾ CỦA PHẠM GIA CHỈ CÓ TRỊNH KHÔI NGỌC...*chỉ à*....CON GÁI CỦA TRỊNH GIA VÀ LÀ CHÁU GÁI TÔI MỚI XỨNG ĐÁNG!!! CÒN CON NHỎ KIA CHỈ LÀ CON CHÓ PHÁ HOẠI HẠNH PHÚC CỦA NGƯỜI KHÁC!!!

Người đàn ông đó khi nghe bà ta nói vậy thì tiến đến trước mặt bà ta rồi giáng xuống mặt bà ta một bàn tay đỏ lừ rồi nói:

– Dù bà có là phu nhân của Phạm Gia thì tôi cũng sẽ không nương tay đâu!!!

Lúc này người đàn ông đó mới tháo chiếc kính râm ra để cho mọi người nhìn rõ khuôn mặt và không ai khác đó chính là Hoàng Chủ tịch – papa của nó, nhỏ và Thiên. Lúc này Phạm Chủ tịch mới lên tiếng:

– Ông sao vậy???

– Bà ta chửi con gái tôi! -Hoàng Chủ tịch trả lời tỉnh bơ.

Phạm Chủ tịch không khỏi bất ngờ mà hỏi:

– Cô bé Hoàng Thiên An là con gái ông sao???

– Đúng vậy! -vẫn rất bình thản.

Phạm Chủ tịch nhìn nhỏ và cậu rồi nói:

– Ha ha...con gái của ông sao??? Được!!! Tuần sau cho 2 đứa nó đính hôn!

— TO BE CONTINUED—

Chap này dành tặng cho m.n vì hiện giờ Gen đang rất rất vui!!!

(07/03/2016)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chưa Biết Ai Thiệt Hơn Ai ~

~ CHAPTER 29: CHƯA BIẾT AI THIỆT HƠN AI ~

– KHÔNG ĐƯỢC!!! -Khởi Ngọc bật dậy hét lên.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về người ả ta, nhỏ nhân nhả lên tiếng:

– Không được ở chỗ nào vậy???

Ả ta liền chỉ thẳng vào mặt nhỏ rồi nói:

– CHÍNH LÀ KHÔNG ĐƯỢC ĐÂY!!! CÔ CÓ BIẾT LÀ NẾU NHƯ CÔ KHÔNG XUẤT HIỆN THÌ ANH DỤC SẼ LÀ CỦA TÔI KHÔNG??? CHUNG QUY TẤT CẢ LÀ DO CÔ MÀ SINH RA!!!

– Tôi không nghĩ như vậy đâu cô Trịnh Khởi Ngọc! -Hoàng Chủ tịch lạnh lùng lên tiếng.

Phạm Chủ tịch cũng đồng tình lên tiếng:

– Đúng...nếu như nói chính xác thì cô Trịnh Khởi Ngọc mới là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình chứ nhỉ???

Khởi Ngọc nhìn Nhị Phu nhân Phạm Gia rồi nhìn đến Phạm Chủ tịch mồm lắp bắp nói:

– Chú...xin chú...hãy gi...giải thích....cho cháu...h...hiểu!!!

Phạm Chủ tịch lạnh lùng nói:

– Vốn thực ra hôn thê của thằng Dục là Thiên An nhưng hôn ước ấy còn từ khi mà Đề Nhất Phu nhân Hoàng Gia và Cố Phu nhân Phạm Gia còn sống nhưng sau khi xảy ra sự việc đó thì Hoàng Gia lại quyết định đưa cả Đại tiểu thư cùng Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư sang Mỹ nên nó mới bị lãng quên!!!

Khởi Ngọc không tin vào tai mình liền chạy ra khỏi biệt thự Phạm Gia để trốn tránh sự thật đó. Lúc này Nhị Phu nhân Phạm Gia mới nói:

– Tại sao...ông không nói cho...tôi biết???

Phạm Chủ tịch khinh bỉ đáp:

– Nói cho bà biết? Cho bà biết để bà hủy hoại cái gia đình này hả?

Bà ta không dám ho he một chữ gì nữa cả lúc này hấn mới lên tiếng:

– Bác Hoàng cháu nghĩ rằng con gái của bác cũng muốn đính hôn đấy ạ.

Phạm Chủ tịch liếc mắt ra phía Ngọc Thảo rồi nói:

– Đính hôn??? Với ai cơ chứ???

Lúc này thì Ngọc Thảo mới dám mở mồm ra nói:

– Papa..người đó là....con trai của tập đoàn Vũ Thái tên Vũ Thái Hòa ạ!!!

Phạm Chủ tịch không khỏi kinh hãi vì sao??? Nói là tập đoàn nhưng mà cái công ty tên Vũ Thái ấy vốn đang ngồi chờ cái móc phá sản được gắn lên, làm ăn thì thua lỗ, nợ nần thì chồng chất. Nhưng mà dù sao ông cũng vốn chẳng ưa Ngọc Thảo vì cô ta chính là cái lí do để ông phải lấy bà vợ hiện tại, để xem con nhỏ Ngọc Thảo vào được cái gia đình thôi nát kia thì sẽ thế nào?

– Đính hôn nay ngày mai đi! Sau đó thì cùng với mẹ và chồng chưa cưới của cô chuyển ra sống riêng!

Ngọc Thảo nghe thế thì bỗng shock một chút rồi nói:

– Papa à...tại sao....cả mama cũng...phải...

Phạm Chủ tịch hiểu được ý liền nói thêm:

– Cô yên tâm tôi vẫn sẽ trợ cấp 1 tháng 25 triệu cho mẹ con cô! Sau 3 tháng nữa thì tôi sẽ đưa đơn ly hôn lên cho tòa án và bồi thường cho mẹ con cô 200 triệu!

Nói xong với đứa con gái “yêu quý” của mình thì Phạm Chủ tịch quay ra nói với Hoàng Chủ tịch và mọi người (trừ Ngọc Thảo cùng mẹ à) rằng:

– Nào hôm nay tôi sẽ mời mọi người một bữa tiệc hoành tráng ha coi như mừng lễ đính hôn của thằng Dục và con An! Đích thân tôi sẽ bao trọn Star Restaurant nguyên ngày hôm nay.

Hoàng Chủ tịch cũng rất đồng tình nhưng mà lại quay ra chỗ cô, Thiên và An nói:

– Mấy đứa đưa ta đi đến bệnh viện thăm con Nhiên đi đã rồi đến nhà hàng sau!

– Vâng!

Sau đó thì Phạm Chủ tịch cùng hân, anh, cậu và Phương đến Star Restaurant trước còn Hoàng Chủ tịch cùng cô, nhỏ và Thiên đến bệnh viện thăm nó. Đến phòng bệnh của nó vì đây là phòng cách li nên Hoàng Chủ tịch chỉ đứng ngoài và nói:

– Là do papa không tốt nên mới để con phải chịu như vậy! Khi nào con tỉnh dậy papa sẽ ngay lập tức tổ chức họp báo để công bố với toàn bộ thế giới rằng con – Hoàng An Nhiên là người thừa kế của Hoàng Gia!

Lúc này cô mới vào vai Hoàng Chủ tịch nói:

– Papa người đừng tự trách bản thân nữa mà chúng ta mau đến Star Restaurant ăn tiệc!

– Chúng ta đi thôi!!!

Sau đó thì 4 người cùng rời đi mà không để ý rằng trong phòng cách li ngón tay của nó hơi hơi cử động.

(11/03/2016)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tôi Đã Tỉnh Lại Rồi Đây! ~

~ CHAPTER 30: TÔI ĐÃ TỈNH LẠI RỒI ĐÂY! ~

“Rừ....rừ....rừ...”. Điện thoại của hân rung lên, hân bắt máy thì nghe thấy giọng nói của ông bác sĩ:

‘- Cậu chủ...cô An Nhiên đã tỉnh lại rồi ạ!’

– Nhanh đến vậy sao??? Được tôi sẽ đến ngay!

‘- Vâng ạ!!! -giọng ông bác sĩ.’

Hắn cúp máy quay sang nhìn mọi người rồi nói:

– An Nhiên đã tỉnh lại bây giờ tôi sẽ đến bệnh viện.

Hoàng Chủ tịch nghe vậy thì kích động, đứng lên và nói:

– Thật như vậy sao? Con bé đã tỉnh lại rồi sao?

Hắn chỉ gật đầu không đáp.

– Tôi, cậu và Hân sẽ đi! Còn mọi người ở lại. -Hoàng Chủ tịch nói rồi mặc lại áo vest.

– Cháu cũng muốn đi! -anh giờ tay lên tiếng.

Hoàng Chủ tịch nhìn anh rồi cũng gật đầu trong khi cô lắc đầu nguầy nguậy, Hoàng Chủ tịch chắc chắn đang muốn chọc tức cô mà.

Tuy như vậy nhưng mà cô cũng dám ho he gì đến một lời mà chỉ răm rắp nghe theo. Sau khi thấy ông bạn thân của mình đã rồi đi thì Phạm Chủ tịch mới lên tiếng hỏi nhỏ:

– Con đâu, An Nhiên là ai vậy???

Nhỏ giọng ảm áp nói:

– An Nhiên chính là Hoàng An Nhiên – người kế thừa hàng đầu của Hoàng Gia ạ!

Phạm Chủ tịch nghe vậy thì tò mò hỏi:

– Tại sao quyền thừa kế không trao lại cho Thiên – đứa con trai duy nhất của Hoàng Gia?

– Đáng nhẽ ra người thừa kế sẽ là con nhưng... -Thiên trả lời thay nhỏ- ...chị Nhiên vốn có tố chất quản lý và phát triển kinh tế vượt trội hơn cả bọn nên papa đã quyết định trao lại quyền quản lý của Hoàng Gia cho chị ấy còn con và An mỗi người chỉ có 5% cổ phần của công ty!

Phạm Chủ tịch nghe vậy thì vẫn khá lo lắng mà hỏi:

– An, cho ta hỏi con một câu, được không?

– Vâng papa cứ hỏi. -nhỏ trả lời.

– Con có biết chút gì về...kinh doanh không??? -Phạm Chủ tịch thẳng thắn hỏi.

Nhỏ nhìn Phạm Chủ tịch không chút ngạc nhiên mà nói:

– Con cũng được Nhiên tí dạy cho một chút về quản lý kinh doanh nhưng mà đa số về phần Marketing nên chỉ có thể quản lý tốt được phần này!

Phạm Chủ tịch nghe vậy thì khá hài lòng về cô con dâu này, chắc chắn sau khi 2 đứa đủ 19 tuổi sẽ cho cậu bắt đầu tiếp quản tập đoàn cùng nhỏ sẽ giữ chức giám đốc phòng ban Marketing. Sau khi đã hỏi cặn kẽ về đứa con dâu tương lai thì 4 người (Phạm Chủ tịch, nhỏ, cậu, Thiên) lại tiếp tục bữa tiệc mini.

~ Phòng bệnh của nó ~

Khoảng 45' sau thì Hoàng Chủ tịch, hắn, cô và anh cũng đã đến phòng bệnh của nó và thấy nó đang ngồi trên giường bệnh.

– Nhiên, con cảm thấy thế nào rồi??? Có sao không???Phạm Chủ tịch vừa bước lại giường bệnh đã vội vã hỏi khiến cho vị bác sĩ kia phải nói:

– Hiện tại thì tiểu thư không sao nhưng mà sẽ không nhớ rõ được tất cả mọi chuyện xảy ra vào khoảng 3 đến 4 tháng trước.

Hoàng Chủ tịch gật đầu tỏ ý hài lòng rồi bảo tất cả các y tá, bác sĩ đang có trong phòng đi ra. Sau khi y tá và bác sĩ đã đi ra ngoài thì Hoàng Chủ tịch mới hỏi:

– Nhiên, con có làm sao không???

...không trả lời...

– Mà còn đau ở đâu không hả Nhiên??? -cô lo lắng hỏi.

...không trả lời...

– Nhiên, con bị làm sao vậy??? -Hoàng Chủ tịch rất lo lắng.

...không trả lời...

Cô nhìn nó lo lắng rồi kích động nói:

– NHIÊN...MÀY MÀ BỊ LÀM SAO LÀ TAO KHÔNG SỐNG NỔI ĐẦU ĐÁY...MAU NÓI GÌ ĐI!!!

– Tao...vẫn ổn...nhưng...-nó đã mở miệng.

Cô nghe thấy vậy thì hỏi:

– Nhưng nhị cái gì???

– Tao nhớ rằng...chàng trai kia...*chỉ hấn*...hình như tên Tuấn Anh phải không???

Cô gật đầu tỏ vẻ đúng.

– Nhưng tại sao cậu ấy lại ở đây???

-nó hỏi 1 câu xanh rờn.

Cô đang định mở mồm ra nhưng hấn đã nhanh hơn:

– Tôi và cậu là người yêu nên đương nhiên tôi phải ở đây để chăm sóc rồi!

Gen trở lại rồi đây=)))

Mong m.n ủng hộ nha~~~Yêu m.n *bắn tim* ^^

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Bối Vì#8230;yêu ~

~ CHAPTER 31: BỐI VÌ...YÊU ~

Hoàng Chủ tịch, cô và anh trở hết cả mắt ra ngạc nhiên. What the f***???? Yêu nhau? Chuyện này xảy ra lúc nào vậy?

– Yêu nhau sao? Sao tôi lại không nhớ? -nó hỏi.

Hấn tỏ vẻ rất thân nhiên mà nói:

– Chắc là do cậu mới tỉnh lại với bác sĩ cũng đã nói là cậu không nhớ rõ mọi chuyện xảy ra gần đây mà!!!

Nó gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng vẫn quay ra chỗ cô hỏi:

– Hấn..chàng trai đứng cạnh mày...*chỉ anh*...là người tên Hoàng đúng không???

– Đúng vậy. -cô gật đầu nhẹ.

Nó lại tiếp tục hỏi:

– Có phải Hoàng là người yêu mày không Hấn? Tao nhớ mang máng vậy!

Cô cứng họng chưa biết trả lời thế nào thì anh đã nhảy vào nói:

– Đúng là như vậy! 2 bọn tôi là người yêu, cậu còn nhớ?

Nó gật đầu. Cô kéo anh ra ngoài hành lang rồi nói:

– Anh vừa nói gì anh có biết không???

– Đương nhiên là anh biết mình vừa nói gì!

Cô lấy ngón trỏ chọc chọc vào ngực anh nói:

– Tôi xin nhắc lại cho anh một điều này: Tôi và anh chưa từng nói yêu nhau hay thích nhau. Chỉ đơn giản là bây giờ anh đang theo đuổi tôi mà thôi! Anh nên nhớ thời hạn là 1 tháng.

Anh nhướn lông mày cười khẩy rồi nói:

– Em tin những lời nói tôi hôm trước của anh?

– Đương nhiên rồi. -cô trả lời chắc nịch.

Anh ôm cô vào lòng rồi nói:

– Xin lỗi nhưng mà...anh chỉ nói vậy để em không rời đi còn đâu anh đã biết chuyện...em thích...à không...yêu anh từ lâu rồi! Anh đã nghe chính An Nhiên nói khi em đang tự giam mình trong nhà!

Cô thật sự ngạc nhiên, thật không ngờ nó lại bán đứng cô như vậy! Vùng vẫy thoát ra khỏi cái ôm của anh, cô nói:

– Không...không...tôi không hề có chút tình cảm nào với anh cả! KHÔNG!!!

Anh không ôm cô nữa mà kéo cô đi ra khỏi bệnh viện, lấy ô tô phóng đi đến đâu đó làm cô không kịp có chút phản ứng. Anh phóng ô tô thật nhanh đến biệt thự Nguyễn Gia tại Mỹ!? Đến biệt thự thì người người hộ tống anh và cô đến tận cửa phòng khách.

– Mang máy số 21 ra đây quản gia Weston! -anh ra lệnh cho ông quản gia.

Ông quản gia cúi người tỏ ý tuân lệnh rồi búng tay cho người hầu mang máy số 21 hay còn gọi là máy nói dối.

– Anh đang định làm gì??? -cô hỏi.

– Quản gia Weston, cho cô gái này sử dụng chiếc máy người đặt ra câu hỏi sẽ là tôi!

Ông quản gia không nói gì nữa mà lui ra để cho thiếu gia của căn nhà này làm việc.

– Thả tôi ra! -cô vùng vẫy.

– Em chỉ cần trả lời anh một câu hỏi rồi anh sẽ lập tức thả em ra!

Cô biết mình không thể làm được gì cả nên chỉ chấp thuận mà gật đầu, dù sao cũng chỉ là một câu hỏi thôi mà đâu có chết người. Anh thấy vậy thì cười (dâm) rồi chậm rãi đọc câu hỏi:

– Bây – giờ – em – có – tình – cảm – với – anh – không?

Cô bất ngờ và trả lời lắp bắp:

– K..Kh...Không!

Sau câu trả lời của cô thì chiếc nút đỏ nhỏ bé trên chiếc máy 21 reo lên inh ỏi khắp nhà. ANh nhếch môi đến gần cô, nâng cằm cô lên rồi nói:

– Nói dối thì phải trả giá!

Sau đó thì anh từ từ đặt đôi môi của mình lên môi cô mặc cho cô ngạc nhiên đến cỡ nào.

~ Quay trở lại phòng bệnh của nó ~

– Papa với Tuấn Anh ra ngoài đi, con muốn nghỉ ngơi! -nó mệt mỏi nói.

Sau đó thì Hoàng Chủ tịch với hần ra ngoài để cho nó nghỉ ngơi. Ngồi trên băng ghế, Hoàng Chủ tịch mở lời trước:

– Tại sao cậu lại nói với nó rằng cậu và nó yêu nhau?

Hần đan những ngón tay vào nhau rồi chậm rãi trả lời:

– Bởi vì con yêu Nhiên thừa bác!

Hoàng Chủ tịch không khỏi nhủu mày nói:

– Cậu có thể tìm được rất nhiều người tốt tại sao phải là con Nhiên?

Hắn vẫn chậm rãi trả lời:

– Bởi vì con con yêu Nhiên thừa bác!

Vẫn câu trả lời ấy, Hoàng Chủ tịch lạnh lùng nói:

– Cậu có thể buông tay không?

Hắn quỳ xuống trước mặt Hoàng Chủ tịch nói:

– Con xin bác nhưng con nhất định sẽ làm cho Nhiên hạnh phúc. Con sẽ không buông tay ra đâu trừ khi cô ấy nhớ kỹ ra tất cả mọi chuyện!

Hoàng Chủ tịch nhướn cặp lông mày lên cao rồi nói:

– Nếu cậu làm con bé được hạnh phúc và yêu cậu thật lòng thì tôi sẽ cho cậu và nó đính hôn!

Sau đó thì ông bỏ đi để lại hắn siết chặt 2 bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Em Có Thể Trốn Sao? ~

~ CHAPTER 32: EM CÓ THỂ TRỐN SAO? ~

~ Quay trở về với cô và anh ~

Sau khi cưỡng hôn cô thì đương nhiên anh “được” thưởng thức cái tát độc nhất vô nhị của cô. Bây giờ cô chính thức “được” giam lỏng trong khuôn viên của biệt thự Nguyễn Gia hay chính xác hơn được thoải mái đi trong... căn phòng rộng... 50m vuông.

– YAHHHH...NGUYỄN THIÊN HOÀNG!!! ANH MAU THẢ TÔI RA!!! TÔI PHÁ CỬA ĐÁY NHÉ!

Cô đang dùng hết sức mình để đập cửa phòng với mục đích thoát ra nơi quái quỷ này nhưng:

– Tùy em, em có thể phá được chiếc cửa này thì anh sẽ hoàn toàn cho em về Phạm Gia!

Còn anh thì chỉ nhàn nhả dựa lưng bên ngoài mà nói. Cô dùng chân lấy đà thật mạnh đá vào cánh cửa nhưng nó không hề nhúc nhích mà chỉ làm cho chân cô chảy máu!

– Hức..hức..anh mau...thả tôi...ra đi! Chân tôi...hức...hức...oa oa...

Anh ở bên ngoài nghe thấy cô khóc thì vội vàng lấy chìa khóa mở ra thì thấy cô mặt mũi tèm lem toàn nước mắt còn nữa, máu dưới chân thì chảy ra lênh láng. Vội vàng bế cô lên rồi tức tốc chạy xe đến bệnh viện để xem xét. Sau khi được các bác sĩ xem xét thì bác sĩ kết luận rằng cô ấy bị trật khớp.

– Tôi bị trật khớp tất cả là do anh!!! DO ANH!!!

Anh phải bịt tai lại, tại sao vợ tương lai của anh lại có thể hồ báo đến như vậy chứ?

– Biết rồi vậy lần sau sẽ không như vậy! -anh bắt đắc dĩ nói.

– CÒN CÓ LẦN SAU! -Tiếp tục hét vào tai anh.

Anh vội xua xua tay nhưng cô vẫn cứ thao thao bất tuyệt:

– TRỜI Ạ TẠI SAO TÔI LẠI CÓ THỂ LÀM BẠN VỚI ANH NHỈ??? ...v.v...m.m...

Sau một hồi nghe cô bắn liên thanh thì anh không thể chịu nổi liền nhấc bổng cô lên theo kiểu bế công chúa mà bế ra xe. Cô nhất thời không nói được gì nhưng sau khi hoàn hồn thì giãy giụa nhưng lại bị anh nói cho một câu:

– Em mà còn giấy giữa, anh lập tức giam em trong căn phòng vừa rồi!

Nghe đến căn phòng vừa rồi thì mặt cô bắt đầu trở nên trắng bệch. Gì chứ??? Có chết cô cũng không vào lại căn phòng đó đâu!!! Phòng gì mà chỉ toàn màu trắng với đen, cô là người thích màu sắc sặc sỡ. Hơn nữa trong phòng không có gì ngoài 1 cái giường, 1 cái tủ quần áo. Cô tự nhủ cái căn phòng quái đản đó chỉ có thể dành cho nó.

– Được, tôi sẽ không giấy giữa nữa. Anh mau đưa tôi về Phạm Gia!

Cô đã trở nên ngoan ngoãn hơn nhưng mà anh đâu có dễ dàng như vậy, anh bế cô xuống dí sát mặt mình vào mặt cô rồi nói:

– Tôi sẽ đưa em về Phạm Gia nếu em nói “Em yêu anh”.

Cô vừa nghe xong thì trừng mắt nhìn anh mà nói lớn:

– MƠ TƯỞNG!!!

Thấy cô lớn giọng anh liền đặt môi mình lên môi cô. Lần này chỉ là nụ hôn phớt nhưng anh cũng vui về mà mà nói:

– Đưa vợ tương lai của anh về Phạm Gia nào!

Xin lỗi m.n nhưng dạo này Gen bị áp lực học tập rất nhiều nên chap này sẽ rất ngắn.

Mong m.n thông cảm~~~

Mong m.n ủng hộ~~~

Yêu m.n nhiều nhiều~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mai Trở Về Việt Nam ~

~ CHAPTER 33: MAI TRỞ VỀ VIỆT NAM ~

~ Biệt thự Phạm Gia ~

“Cạch” _anh xuống xe trước rồi mở cửa xe cho cô và nói:

– Mời Phu nhân xuống xe!

Cô bước xuống xe gùm gùm nhìn anh nhưng cũng miễn cưỡng để cho anh nắm tay đưa vào nhà. Mọi người ở trong nhà gồm: Hoàng Chủ tịch, Phạm Chủ tịch, hân, nhỏ, cậu, Thiên, Phương.

– Yahhh...2 người quả là có gian tình đó nha~ -nhỏ lên tiếng.

Cô vội vàng rút tay lại rồi lờ sang việc khác:

– Mà...tại sao mọi người lại ở hết đây? Ai sẽ trông Nhiên ở bệnh viện?

Hoàng Chủ tịch nhìn cô nói:

– Hân, Nhiên nó đã về biệt thự Phạm Gia tỉnh dương rồi!– TẠI SAO CHÚ???? -cô hét lên – Tại sao lại như vậy chứ? Nó chỉ vừa mới tỉnh lại trưa nay mà!

Hoàng Chủ tịch đứng lên, vỗ vai cô nói:

– Con ra sân cùng ta nói chuyện!

-...Vâng. -hoi bất ngờ nhưng cô cũng đồng ý.

2 người cùng ra sân và để mọi người nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ.

– Hoàng ca, ca đã làm cho Hân ti đồng ý làm NY ca rồi hả?– Ca không có cho làm cô ấy đồng ý! -câu trả lời xanh rờn.

Nhỏ trở mặt nhìn anh rồi hỏi:

– Thế...thế tại sao?

– Cường hôn!

Nhỏ ngã oạch xuống đất làm cho cậu phải đỡ dậy, nhỏ khi đã lấy lại được thăng bằng thì gào to:

– TRẦN NGỌC HÂN...SAO CHỊ LẠI CÓ THỂ VÌ MỘT NỤ HÔN MÀ BÁN THÂN VẬY???

~ Tại sân vườn ~

– Hắt xì..... -cô đột nhiên hắt xì một cái.

Hoàng Chủ tịch nhìn cô hỏi:

– Con có sao không?

– Không sao đâu ạ! -cô đưa tay lên xoa xoa mũi.

Hoàng Chủ tịch cười cười mà đùa nói:

– Chắc là thằng Hoàng đang nhớ con đấy!

– PAPA, PAPA CÒN TRÊU CON SAO???

Cô như gằm rú lên trước câu nói đùa của Hoàng Chủ tịch. Hoàng Chủ tịch đưa tay lên làm động tác hạ hỏa hạ hỏa rồi nói:

– Chắc là con sẽ gằm rú tiếp về chuyện con Nhiên đúng chứ?

Cô như tổ kiến lửa bị chọc vào khiến cô bùng cháy dữ dội:

– Nhắc mới nhớ, con thật không thể hiểu tại sao nó lại như thế nữa. Gìoi ơi, nó có điên hay có vấn đề gì về đầu óc không vậy? Dò hơi dờ người lại tự dưng vừa mới tỉnh dậy đã lại muốn về ngay. Con này nhất định phải tổng nó vào trại tâm thần mà.....blo bla....blo bla....

Sau khi cô đã nói hết những gì “giấu kín” trong lòng cô thì Hoàng Chủ tịch nhìn cô cười cười nói:

– Nhiên, nó bảo là nó muốn về Việt Nam sớm vì nó đã nhớ Việt Nam rồi!

– Nhớ Việt Nam? Cái lí do thật sự rất rất vớ vẩn đó papa ạ!

Hoàng Chủ tịch nhún vai thờ dài một cái rồi nói:

– Ngoài ra ta còn muốn nói với con hai việc nữa....

– Vâng, papa cứ nói! -cô nhanh nhẹn nói.

Hoàng Chủ tịch thờ dài rồi nói:

– Đầu tiên là việc công bố người thừa kế, ta đã có bàn bạc với Nhiên chiều nay nhưng có vẻ...

Cô nghe Hoàng Chủ tịch nói ngắt quãng thì vội vàng hỏi:

– Có vẻ gì ạ?

Hoàng Chủ tịch lại thờ dài rồi nói tiếp:

– Có vẻ nó không thích vì nó bảo với ta là chỉ cần những người trong giới thượng lưu biết thân phận của nó là quá đủ rồi không cần thêm ai nữa, ta chỉ lo là nó sẽ bị thương hay sát hại lần nữa...

– Không sao đâu papa, bọn con nhất định sẽ bảo vệ được cho Nhiên mà, xin papa đừng lo.

Hoàng Chủ tịch gật đầu rồi cùng cô vào phòng khách.

~ Tại phòng khách ~

Phạm Chủ tịch hiện giờ đã lên phòng ngủ rồi nên phòng khách bây giờ chỉ còn Hoàng Chủ tịch, hân, cô, anh, nhỏ, cậu, Thiên và Phương ở phòng khách. Mọi người nói chuyện một hồi lâu rồi Phương của thiên nói là sẽ lên nhà trước thì lúc đó mọi người cũng tản ra đi về hết. Mọi người đều ở Phạm Gia ngoại trừ anh và cô vì cô bị anh lôi về Nguyễn Gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Xin Lỗi Em! ~

~ CHAPTER 34: XIN LỖI EM! ~

~ Trên chiếc máy bay tư của Hoàng Gia ~

– An Nhiên... An Nhiên... -cô gọi.

Không có dấu hiệu gì là đã tỉnh giấc...

– Nhiên...Nhiên... mau dậy đi...

Vẫn không có dấu hiệu gì cả.

– HOÀNG AN NHIÊN, CON LỘN KIA MAU DẬY CHO BÀ MÀY!!!

Cuối cùng thì cũng đã chịu mở mắt ra và uể oải nói:

– Có chuyện gì mà mà hết âm lên vậy?

Cô 2 tay chống nạnh rồi nói:

– Aissssss...về đến sân bay Nội Bài rồi! Mau xuống máy bay để còn về nhà nghỉ ngơi.

– Mau đỡ tao! -nó nói.

Cô nhìn nhìn nó rồi không chút tình nghĩa nói:

– Tự lết xác mà đi! Mày không có chân chắc?

– Nhưng mà tao là người bệnh! -nó không bằng lòng.

– NHƯNG ĐÂU PHẢI QUÈ CỤT HAY DỊ TẬT ĐÂU CỜ CHÚ??? CÓ TAY CÓ CHÂN THÌ TỰ ĐI MÀ XUỐNG!!!

Nó không nói gì nữa mà chỉ giơ tay lên kiểu “Ok, Ok tao xuống ngay đây con sư tử Hà Đông kia! Nói nhiều đau tai!”. Nó đang cố gắng lết từng bước nặng nhọc đi về phía cổng ra thì hân đi tới bế nó theo kiểu công chúa rồi nói:

– Tôi đã dặn Hân là để tôi bế cậu về xe rồi cơ mà!

– Đâu có! -nó thành thật.

Hân nhướn mày cao rồi liếc liếc cô mà hỏi nó:

– Vậy Hân nói gì?

– Nó bảo tôi là có chân có tay thì tự đi mà xuống máy bay!

Hân không nói gì thêm nữa mà chỉ thắc mắc là tại sao cô lại đi khó chịu với nó =.= nhỉ?

“Tách...tách...tách...tách...” _ hàng loạt tiếng máy ảnh chụp lia lịa khi hân đang bế nó ra ngoài.

– Cái...cái mẹ gì vậy? -cô lên tiếng trước sự bất ngờ.

Sau đó hàng ngàn chiếc micro chĩa vào người họ rồi liên tục lên tiếng:

- Xin cho hỏi đây có phải là con gái Hoàng Gia?
- Thưa, anh và tiểu thư Hoàng Gia có quan hệ gì?
- Cô có phải tiểu thư Trần Gia?
- Thưa cô, xin cô cho biết tại sao đến bây giờ cô mới xuất hiện?
- Xin hỏi
- Làm ơn cho biết.....

Nó đang mệt bỗng quá bất ngờ trước tình cảnh này nên ngất đi, thấy vậy hấn liền chạy qua đám đông rồi nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện. Mấy người đằng sau thì mãi một lúc mới thoát ra được.

~ 30' sau. Bệnh viện A&E ~

” Hôm nay tại sân bay Nội Bài, những nhân vật đình đám gồm: Chủ tịch Hoàng Gia, Vương Công tử, Nguyễn Công tử cùng em gái và Phạm Công tử và 3 cô gái được xem là tiểu thư của Hoàng Gia và Trần Gia đã bị phục kích tại sân bay Nội Bài Phụt” _ nó mệt mỏi tắt ti vi.

– Đờ mệt chưa? -hấn hỏi.

– Ổn rồi!

Hấn nhìn thấy nó như vậy thì nói thêm một câu rồi mới đi ra ngoài:

– Mai về đi, hôm nay ở đây cho mọi người yên tâm.

Khi ra đến hành lang thì hấn gọi điện cho Ken và nói:

– Cảm ơn anh vì chuyện sáng nay!

‘- Miễn là Nhiên nó được an toàn. -Ken trả lời.’

Hấn cúp máy không nói thêm gì nữa cả còn Ken ở bên kia thì như muốn bóp nát cả cái điện thoại.

Chap này sẽ rất ngắn nha vì mình đang có một số chuyện không được vui.

Sorry vì đã đăng trễ mà chap lại còn không hay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Kịch? ~

~ CHAPTER 35: KỊCH? ~

~ Bệnh viện A&E ~

Màn đêm đã buông xuống nhưng nơi phòng bệnh của nó vẫn sáng đèn. Nó đi đi lại lại trong phòng bệnh của mình và suy nghĩ lung tung vài chuyện bỗng nó vấp ngã vào cạnh bàn và làm đầu đập nhẹ xuống đất. Đầu nó cứ ong ong rồi nó nhớ được lại toàn bộ những kí ức kia rồi. Đang định chạy ra ngoài vì hôm nay hấn sẽ ở lại viện trông nó thì nghe được hấn nói chuyện điện thoại.

– Papa, người gọi con có chuyện gì? -hấn lên tiếng.

‘- Tuấn Anh, kế hoạch của pa con ta vẫn sẽ được thực hiện đúng chứ? -Vương Chủ tịch hỏi con trai mình.’

– Vâng thưa papa, chuyện đầu tóm tập đoàn Hoàng Gia vẫn được thực hiện theo kế hoạch.

“Đoàng” _ sấm đánh ngang tai nó. Nghe đến đây thì nó thực sự rất sock, sau khi bình tĩnh lại thì nó chỉ còn thấy bóng lưng của hấn đang từ từ đi ra.–

Người yêu? Anh định làm gì vậy Vương Tuấn Anh? Đùa tôi sao? Hay lại thực sự muốn tấu tẩm Hoàng Gia? Nhất định tôi sẽ không thể để cho anh cướp đi Hoàng Gia trong tay tôi! Tuy anh có là người nắm trong tay Vương Gia và đối với anh thì Hoàng Gia chẳng là gì nhưng tôi chắc anh cần thứ gì đó ở Hoàng Gia. Diễn nốt vở kịch này thôi nào!

Và đêm hôm đó thì tình cảm của hắn đối với nó đã bị nó biến thành sự lừa dối, sự cướp đoạt (Gen: Chắc do mới đập đầu xuống đất nó thế!) nhưng cũng do sự ngu ngốc vì không nói rõ sự tình cho ai hay biết (Gen: về sau sẽ biết là vấn đề gì) . Chẳng thể hiểu nó sẽ làm thế nào cả nhưng mà mong là mấy cái suy nghĩ linh tinh ấy sẽ ra sao nữa? Và thế là đêm hôm ấy phòng bệnh của nó sáng đèn.

~ Tại biệt thự Trần Gia ~

– Papa, con có chuyện muốn hỏi? -cô lên tiếng với vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Trần Chủ tịch nhấp ngụm trà lên rồi nói với cô với giọng ân cần:

– Có chuyện gì vậy con?

Trần Phu nhân bên cạnh nhìn vẻ mặt con gái thì cũng hỏi:

– Có chuyện gì làm con khó chịu à?

Cô gật đầu rồi hỏi:

– Pama, con bị một con “đĩa” bám đuôi a~

Trần Phu nhân nghe con gái thấy thế thì chỉ từ tốn nói:

– Đĩa? Chẳng lẽ lại là một chàng trai thần kinh sao? Con chỉ cần bảo vệ sĩ “dọn dẹp” là được mà, chuyện này mama đã nghe nhiều rồi!

Cô nhăn mặt lại nói:

– Mama nhưng con “đĩa” này lại “dọn dẹp” không dễ chút nào! Thật khó nha! Trần Phu nhân nhìn con gái lắc đầu nói:

– Vậy đó là ai?

Cô nhấp ngụm trà, nhún vai rồi nói:

– Con trai lớn của Nguyễn Gia – Nguyễn Thiên Hoàng!

“Phụt”_ trà của hai vợ chồng nhà Trần Chủ tịch được phun hết ra. Cái gì chứ? Con trai nhà người ta quyền quý như vậy, đẹp trai cao ráo như vậy mà lại đi so sánh với CON ĐĨA là sao?

– Pama, có sao không? -cô ân cần hỏi.

– Chúng...ta không sao... -trần Chủ tịch mau lấy lại hình tượng trong khi Trần Phu nhân vẫn còn sắc nước.

Trần Phu nhân sau khi sắc nước xong thì mới chậm rãi nói với đứa con gái thân yêu của mình:

– Con gái à, con là con của ai vậy?

– Đương nhiên con là con gái của pama rồi!

Trần Phu nhân nhìn con gái với ánh mắt “triu mến” rồi nói:

– Sao con chẳng giống ta hay papa con chút nào vậy? Chắc ta đi lượm con về nuôi quá!

Cô mặt méo xệch nhìn Trần Phu nhân rồi nghe bà nói tiếp:

– Bây giờ ta hỏi con: đã bao nhiêu lần con tâm sự với ta rằng con thích thằng Hoàng hả? Mà bây giờ nó theo đuôi lại không thích. Có vấn đề về đầu óc sao con gái “yêu quý”?

Cô đỏ mặt gay gắt rồi nhìn mama mình mà gào lên:

– YAHHHHHHHHHH.....CON BẢO MAMA PHẢI GIỮ ‘BÍ MẬT CƠ MÀ!!!!!!!

Sau đó thì bỏ lên phòng luôn. “Rầm”_ tiếng cửa phòng đóng lại.

– Xứ...không thêm chơi với mama nữa!

Sau một hồi lăn đi lăn lại trên giường thì cô lại lằm bằm:

– Hay là bây giờ nhận lời yêu luôn nhĩ?...Trời ạ nhưng như thế đâu có được, phải làm kiểu một chút chứ với lại như thế thì mình sẽ thua vụ các cuộc! Aissssss....thật là phiền phức với tên điên đó mà!.... Thôi nghĩ đau đầu, đi ngủ!

Sau đó thì cô vò vò đầu rồi chìm vào giấc ngủ say.

Đêm đó có 2 cô gái 1 người thức 1 người say giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thân Bổng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Yêu Tôi Nữa Đi! ~

~ CHAPTER 36: YÊU TÔI NỮA ĐI! ~

~ Bệnh viện A&E ~

Sáng sớm hôm nay thì Hoàng Chủ tịch giao cho hấn đi đón nó để xem tình cảm của hai người có tiến triển thêm chút nào không nhưng mà tiếc rằng ông lại không biết được suy nghĩ của đứa con gái yêu quý của mình. “Cạch” _ hấn mở cửa phòng ra thì thấy nó đang ngồi bên cạnh cửa sổ suy nghĩ lung tung, vớ vẩn gì đó.

– Cậu suy nghĩ chuyện gì vậy? -hấn hỏi.

Nó quay người lại, mỉm cười nói:

– Không có chuyện gì hết. Tôi chỉ muốn ngắm cảnh!

Hấn nhìn nó mỉm cười dịu dàng thì tim lại lỡ nhịp thêm một nhịp nữa, nhìn thấy hấn như vậy thì nói:

– Cậu mau đi làm thủ tục ra viện cho tôi đi, tôi không muốn ở lại thêm nữa.

Hấn gật đầu rồi nhanh chóng đi làm thủ tục ra viện cho nó.

“Cạch” _ cánh cửa phòng bệnh đóng lại cũng là lúc nụ cười trên môi nó tắt ngấm. Đôi mắt nó trở nên sắc lạnh, nó lấy tay chống cằm nhìn vớ vẩn ra ngoài rồi nói:

– Yêu tôi nữa đi Vương Tuấn Anh rồi khi cái tình cảm ấy lên cao trào thì tôi sẽ vứt bỏ anh đi như một món đồ chơi rồi để anh phải đau khổ! Đó là cái giá của anh phải trả khi muốn cướp đoạt Hoàng Gia!

~ 15’ sau ~

– Thủ tục đã xong rồi! Mau về thôi. -hấn nói.

Nó không nói gì mà chỉ mỉm cười rồi đi ngang với hấn và lặng lẽ xuống xe, hai người cứ như vậy cho đến khi xuống đến nơi tài xế của Vương Gia đang đợi.– Ông mau về đi, tôi sẽ tự lái xe! -hấn nói với tài xế riêng.

– Vâng thưa thiếu gia!

Sau đó thì hấn đưa nó về biệt thự Hoàng Gia. Ở trong xe để đỡ ngột ngạt thì nó mở cửa sổ ra và đón nhận từng cơn gió thổi bay mái tóc màu đỏ rượu đã được nhuộm kĩ càng.

– Cậu có muốn ăn gì không?

Nó quay lại nhìn hấn mỉm cười rồi nói:

– Cũng lâu lắm rồi tôi chưa được ăn đồ nướng, vậy chúng ta đi ăn BBQ đi.

– Được!

Sau đó thì hấn đưa nó đến quán BBQ gần tập đoàn Hoàng Gia. Sau khi ăn xong thì nó bảo sẽ ghé vào tập đoàn Hoàng Gia và bảo hấn về trước.

~ Tập đoàn Hoàng Gia ~

Nó đặt chân vào đại sảnh, ngược nhìn nơi này rồi nói:

– Cũng lâu quá chưa đến đây!

Sau đó thì nó rào bước đến chỗ tiếp tân và nói:

– Hoàng Chủ tịch có ở đây chứ?

– Dạ thưa, ông ấy đang ở trên phòng họp của ban lãnh đạo ạ. Nhưng... xin hỏi cô là ai? Có hẹn trước với Chủ tịch không ạ?

Nghe vậy thì nó rào bước tới thang máy, bấm tầng 98 – phòng họp của ban lãnh đạo cấp cao Hoàng Gia.

“Ting”_thang máy mở ra. Trước mặt nó là 2 vệ sĩ đứng trước cửa phòng họp màu đen có đường viền được nạm vàng. Nó tiến đến định mở cửa phòng họp thì 2 tên vệ sĩ lấy tay chặn lấy rồi nói:

– Những người không thuộc bộ phận lãnh đạo cấp cao của Hoàng Gia thì không được vào đây!

Nó dùng đôi mắt sắc lạnh của mình nhìn bọn họ rồi nói lớn:

– MAU TRÁNH RA!

Hai tên vệ sĩ thấy thế thì cũng buông lỏng cánh tay vì thấy người này có vẻ không tầm thường.

“Cạch”_cánh cửa phòng họp mở ra.

– Tôi đã nói như thế nào hả? -Hoàng Chủ tịch không thèm liếc mắt mà lớn giọng với người vừa bước vào.

Đám lãnh đạo kia thì nhìn nó với nửa con mắt.

Nó không làm gì cả mà chỉ thờ ơ nói một câu:

– Hoàng Chủ tịch, không phải vị trí của cánh tay phải của ngài – Tổng Giám Đốc tập đoàn Hoàng Gia còn thiếu sao? Tôi chỉ đến để hoàn thiện nó!

Hoàng Chủ tịch lúc này nghe thấy giọng của đứa con gái thì vội vàng quay ra có chút hơi sock nhưng cũng nói:

– Vậy con mau hoàn thiện nó đi Hoàng An Nhiên – người kế thừa tập đoàn Hoàng Gia!... *quay ra các vị lãnh đạo khác*.... Xin giơois thiệu đây chính là người mà đã giúp tôi hoàn thành nhiều bản hợp đồng tầm cỡ thế giới Cherry Hoàng – Hoàng An Nhiên.

Lúc này mấy vị lãnh đạo khác không còn nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ như lúc nãy nữa mà là ánh mắt ngưỡng mộ của người con gái này trừ 1 người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Tổng Giám Đốc Cherry Hoàng ~

~ CHAPTER 37: TỔNG GIÁM ĐỐC CHERRY HOÀNG ~

~ Phòng họp của lãnh đạo cấp cao Hoàng Gia ~

– Tôi muốn mở họp báo để công bố việc cô Cherry làm Tổng Giám đốc, mọi người có ai phản đối không?

– Tôi phản đối! -1 người đàn ông có vẻ đã ngoài 50 lên tiếng.

Hoàng Chủ tịch nhứ mày còn nó vẫn không có phản ứng gì hết mà chỉ ngồi xem.

– Ngài Alex có gì phản đối? -Hoàng Chủ tịch lên tiếng.

Người đàn ông tên Alex đó chính là giám đốc của bộ phận chuyên về ô tô của Hoàng Gia. Ông Alex nhướn lông mày nói với giọng khinh khinh:

– Hoàng Chủ tịch không thể làm như vậy được, để tôi nắm giữ chức đó có phải hợp lý hơn nhiều?

Nó không nói gì cả mà chỉ im lặng ngồi xem người đàn ông Alex kia định giờ trò mèo gì. Hoàng Chủ tịch lúc này lên tiếng:

– Vậy tôi đây không hiểu tại sao ngài Alex lại tự tin để ngồi vào cái ghế Tổng Giám đốc của Hoàng Gia?

Alex đan tay vào nhau rồi nói:

– Hoàng Chủ tịch, thứ nhất: Tôi đang thấy ngài thiên vị cho Hoàng Tiểu thư đây, thứ hai: Tôi thật không hiểu cô ta có chút tài năng gì giỏi hơn tôi mà ngài lại có thể đưa một tiểu thư ông a ông ọ lên người có quyền điều hành thứ 2 trong tập đoàn này và thứ ba: tôi chắc rằng mình giỏi hơn cô ta rất nhiều lần!

Hoàng Chủ tịch chưa biết nói gì cả thì nó đứng dậy và nói:

– Ngài Alex Nguyễn, ngài nên cẩn thận cái mồm của ngài!

– CÔ NÓI GÌ???? -tên Alex đứng dậy và nói to.

Nó đứng dậy, lấy ra từ trong túi xách một chiếc USB màu đen trắng rồi cắm vào chiếc laptop kết nối với máy chiếu. Trên máy chiếu hiện ra khá nhiều profile của.....lãnh đạo cấp cao Hoàng Gia!?

Nó chống tay xuống bàn rồi nói:

– Ngài Alex với các vị lãnh đạo khác như các vị đã thấy trong chiếc USB của tôi có chứa toàn bộ thông tin của các vị và hơn nữa là người thân của các vị! Bây giờ chúng ta sẽ mở profile của ngài Alex Nguyễn – giám đốc của ngành ô tô.

Người đàn ông tên Alex đó bây giờ mở hơi thì nhau đổ như mưa. Nó kích chuột vào profile mang tên “Alex Nguyễn”, trong profile hiện lên tất cả những thông tin của Alex gồm: tên, ngày sinh, bố, mẹ,..... và trong đó còn có chi tiết các cuộc trao đổi làm ăn bất hợp pháp hay tham nhũng tham ô tiền của công ty.

– Cô.....cô.....làm sao.....cô lại....?

Nó như hiểu được ý của tên Alex liền nói:

– Haizzzz...ngài Alex yêu quý của tôi à, tôi còn có thể biết được nhiều thứ hơn ông tưởng đấy!.....Và hơn nữa nếu ông muốn tôi sẵn sàng làm việc từ nhân viên tiếp tân của công ty con nhưng....tôi cá rằng tài năng của mình cũng có thể.....thay ông nắm giữ vị trí giám đốc ngành ô tô đấy!

Tên Alex kia bây giờ khuôn mặt đang đỏ ửng lên tức giận và các đường gân trên trán ông ta nổi rõ mồn một. Nó nhếch môi lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, lúc này nó nhẹ nhàng rút chiếc USB ra rồi nói với giọng cười cợt thấy rõ:

– Vậy ngài Alex thấy tôi có “dễ” chơi nữa không?

– Cô....cô.... -tên Alex đó tức giận chỉ thẳng vào mặt nó nói- Cô....cô....coi như lần này cô thắng....nhưng....sẽ không còn lần sau đâu!!!

Sau đó thì tức giận mà bỏ đi, sau khi thấy cánh cửa phòng họp đã được đóng một cách rất “nhẹ nhàng” thì nó quay lại phía các vị lãnh đạo mà nói:

– Thưa ngài Chủ tịch, có lẽ đã đến lúc thay đổi lại nội bộ công ty rồi nhỉ?

Hoàng Chủ tịch nhìn đứa con gái thân yêu của mình rồi từ tốn nói:

– Đúng là đã đến lúc thay đổi rồi! Hôm nay tôi muốn cho mọi người biết rằng: kể từ ngày hôm nay tôi sẽ trở về công ty mẹ bên Anh và công ty tại Việt Nam sẽ giao toàn quyền quyết định cho cô Cherry Hoàng!

Sau đó thì Hoàng Chủ tịch quay sang bảo anh thư kí đứng bên cạnh nói:

– Mau thu xếp đi, ngay chiều tối nay tôi sẽ bay sang bên đó!

– Vâng.

và ngay lập tức đi ra khỏi phòng họp và giao toàn quyền quyết định cho nó, nó lấy một xấp tài liệu trong túi xách nó ra, xem qua một lượt rồi nói:

– Theo như tôi thấy thì tất cả các vị đang ngồi ở đây đều có trên dưới 4% cổ phần của công ty! trong thời gian tiếp quản công ty con bên Việt Nam tôi muốn thay đổi một số nội quy và các thành phần chủ chốt. Mọi người có vấn đề gì không?

Không một ai nói gì cả coi như đều đã đồng ý, nó vứt tập tài liệu xuống bàn và nói:

– Bây giờ mọi người đã có thể ra về...và từ bây giờ hãy gọi tôi là Cherry Hoàng!

Khi tất cả mọi người đã ra về, nó quay chiếc ghế về phía cửa sổ nhìn những tia nắng mặt trời ấm áp đang hắt vào phòng họp. Nó lấy tay chống cằm rồi nói vu vơ một câu:

– Sắp hết xuân rồi và hè lại sang...giống như một quyển sách vậy...cuộc đời tôi sắp sang một trang mới!

Hề nhô các bạn readers!!! Hôm nay mình up chap có hơi muộn một chút và mình muốn nói là mình đang trong thời gian cuối năm nên việc học rất áp lực vì thế nên tuần sau mình sẽ không thể up chap 38 được. Mong mọi người hãy thông cảm, mình hứa là tuần sau nữa mình sẽ up cả 2 chap 38 và 39!

Cảm ơn m.n nhiều~~~~

Yêu m.n nhiều nha~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kiều Tố Nhi, Cô Xui Xẻo Rồi~

~ CHAPTER 38: KIỀU TỐ NHI, CÔ XUI XẼO RỒI~

~ Biệt thự Hoàng Gia ~

– Bác quản gia!

Người quản gia già từ trong bếp chạy ra nói:

– Cô chủ đã về! Thưa cô chủ, tiểu thư và thiếu gia...

– Làm sao? -nó liếc đôi mắt về phía người quản gia.

Người quản gia nhìn biểu cảm không hài lòng của nó liền vội vàng nói:

– Thưa cô chủ, tiểu thư và thiếu gia...đã bay sang Mĩ rồi...ngay chiều nay ạ....thưa tôi sẽ đi pha một tách trà cho cô!

Nó gật đầu, để chiếc túi xách màu đen xuống ghế rồi nói:

– Bác làm ơn cho tôi một tách trà vàng Phở Nhĩ Vân Nam nhé!

Người quản gia già nhanh chóng vào bếp pha cho nó loại trà Phở Nhĩ Vân Nam mà nó yêu thích nhất.

“Rừ....rừ....rừ....”_điện thoại của nó rung lên.

– Có chuyện gì thế Hân? -nó dựa người vào ghế sofa nói.

Ở đầu máy bên kia cô nghe được giọng nói ngọt ngào của nó, cô hỏi:

‘- Mày sao rồi? Đã biết chuyện thằng Thiên với con An sang Mĩ chưa?’

– Vừa mới biết!

Cô nghe nó nói vậy thì nói:

‘- Mày biết thì được rồi! Với lại bao giờ mày định quay lại trường? Nghe nói có vụ này hay lắm!’

Nghe giọng nói có chút thích thú của cô, nó nói:

– Định mai quay trở lại đây! Mà vụ gì vậy?

‘- À, là vụ.....’

Nghe xong nó tắt máy rồi nở một nụ cười thâm hiểm, người quản gia trên tay bê tách trà Phở Nhĩ Vân Nam nói:– Thưa cô chủ!

– Bác để đây cho tôi đi, bác làm ơn lấy thông tin của KN, VLN, TKN cho tôi, mai tôi cần gấp. hơn nữa tôi đang tính đến chuyện thu mua học viện Clover của Nguyễn Gia!

Người quản gia gật đầu một cái rồi nhanh chóng đi tìm thông tin cho nó, nó nhắm nháp tách trà Phở Nhĩ Vân Nam rồi vô thức nói:

Chương 42: Tiểu Thư Kiều Tổ Nhi ~

~ CHAPTER 39: TIỂU THU' KIỀU TỔ NHI ~

– Xin mọi người hãy chú ý lắng nghe!

Anh đứng lên sân khấu của toàn trường nói to vào micro làm cho học viên của Clover đều hướng ánh mắt lên sân khấu. Đứng bên cạnh anh là nó và hẳn nên các học viên ở phía dưới lại xì xào, ồn ào to nhỏ. Nó đảo mắt một lượt thì thấy Tổ Nhi và Ngọc Lan chưa đến, khẽ cười nham hiểm một cái.

– Cười nham hiểm gì vậy? -hắn nói nhỏ vào tai nó.

Nó không nói gì cả mà chỉ nói nhỏ vào tai hắn:

– Sau khi thông báo xong thì cậu về phòng hiệu trưởng gặp tôi chút! Tôi có việc muốn nhờ cậu!

Anh quay sang nhìn hắn và nó rồi nhìn xuống các học viên mà nói:

– Thưa các học viên yêu quý của Clover, như mọi người đã biết học viện Clover này là một trong những công trình thành công của Nguyễn Gia chúng tôi nhưng...kể từ hôm nay nó sẽ được trao lại cho Hoàng Gia lấy người đứng đầu là cô Hoàng An Nhiên – Đại tiểu thư của Hoàng Gia!.....Và khi anh vừa nói đến đây thì ở dưới lại có những tiếng xì xào lại xuất hiện nhưng nó chẳng thấy làm lạ, nó đi lên giật micro của anh và nói:

– Ngày hôm nay tôi đã được nghe rất nhiều lời không vừa tai mình đâu và hơn nữa tôi cũng xin công bố chuyện này: Tôi – Hoàng An Nhiên – Đại tiểu thư của Hoàng Gia và đồng thời là người nắm giữ 19% cổ phần của Hoàng Gia và đồng thời là.....người yêu của Vương Tuấn Anh! Hơn nữa kể từ ngày hôm nay tôi sẽ tiếp quản ngôi trường này....

Lúc này thì bên dưới lại đầy tiếng xì xầm nhưng lần này lại là:

– Không ngờ Tổ Nhi tí ti lại như vậy nhỉ mày?

– Tí ti gì nữa! Hóa ra cũng chỉ là mấy đứa con gái tầm thường muốn leo lên vị trí Thiếu Phu nhân của Vương Gia!

– Không ngờ đấy nhỉ?

–

Nó nghe thấy những tiếng xì xầm thì cười hài lòng, cầm chiếc micro nói:

– Ngoài ra còn một chuyện này mà tôi muốn.....

Nói đến đây thì nó nhìn thấy một chiếc Zenvo ST1 màu vàng chói lóa đi vào, nó nhếch môi một cái rồi lui về phía sau nói nhỏ với anh:

– Cậu giúp tôi một chút nhé, nói với họ là.....

– Nhưng.... -anh lo sợ.

– Không sao! Nhất định là không sao! -nó đẩy đẩy anh

Hắn cũng nghe thấy điều nó nói với anh nên sau khi anh bước lên trước micro thì nói nhỏ vào tai nó là:

– Không sợ Hân sẽ tức sao?

– Nó sẽ không chỉ tức mà còn ghen đấy!

Nói đến đây thì mắt nó có chút vui vui vì lâu lâu mới được chọc cô một chút. Khi vừa nhìn thấy Tổ Nhi và Ngọc Lan bước ra từ nhà xe thì anh nhanh chóng nói vào micro:

– Thưa mọi người, tôi muốn thông báo với mọi người một chuyện đó chính là hình như tôi thích bạn Vũ Ngọc Lan rồi hay sao ý!

– MỐ??? -toàn bộ nữ sinh trong trường đồng loạt hét lên.

Khỏi phải nói Ngọc Lan nghe đến đây thì vui sướng phát điên lên và hét thật to:

– EM CŨNG THỰC YÊU ANH!!!

Lúc này nó nhanh chóng lên nói với anh:

– Mau lên sân thượng đồ dành vợ yêu của anh đi! Chắc hẳn nó đã cực kỳ buồn đấy! Hơn nữa nó còn bảo đã thua anh vụ cá cược gì đó!

Nghe nó nói thì anh vội vàng chạy lên sân thượng, Tổ Nhi cau mày đôi chút rồi chạy lên sân khấu ôm lấy tay hắn và nói:

– Anh Tuấn Anh a~~~~ Sao anh lại đứng trên sân khấu cùng cái hạng người như cô ta vậy? *chỉ nó*

Hắn hất tay ra rồi nói:

– Đó là việc của cô sao? Sau đó thì hắn dứt tay vào túi quần hướng phòng hiệu trưởng mà đi không thèm quay đầu lại. Khi thấy hắn đã đi thì Tổ Nhi nhìn các học viên của Clover rồi nói:

– Mọi người, xin kính thưa mọi người đây chính là Hoàng An Nhiên – kẻ mạo danh Đại tiểu thư Hoàng Gia!

Nó vẫn im lặng không nói gì nên mọi người ai cũng không dám ho he một tiếng. Bất chợt nó nói:

– Cô nghĩ ai cũng ngu ngốc như cô sao? Cô có tư cách gì để nói tôi như vậy hả Tiểu thư Kiều Tổ Nhi?

Tổ Nhi tưởng mình vẫn được mọi người ủng hộ nên mạnh miệng nói:

– Hoàng An Nhiên, cô nghĩ tiểu thư đây không có tư cách? Vậy cô có dám thi tài năng với tiểu thư không?

Nó nhếch môi rồi nói:

– Sao chúng ta không đấu trong cuộc thi tài năng toàn học viện luôn? 5 ngày nữa!

– Được ai thắng thì người đây sẽ phải quỳ xuống chân kẻ kia mà nói rằng làm người hầu của người thắng trong vòng 1 tháng!

Nó nhếch môi rồi bỏ đi coi như lời đồng ý.

” Hoàng An Nhiên, tôi nói cho cô biết, tôi đang được học viên của Clover ủng hộ đấy? Dù cho cô có là Đại tiểu thư của Hoàng Gia thì cũng phải làm người hầu cho tôi! ”

” Kiều Tổ Nhi, cô dám thách thức Hoàng An Nhiên – Cherry tôi cần bản là cô không có khả năng nhưng mà tôi sẽ làm cô phải nhục hơn chữ nhục và cô sẽ làm.Kiều Gia bại hoại danh tiếng! Lúc đó xem ai sẽ phải quỳ xuống khóc lóc van xin tôi! ”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Là Do Quá Phiền Phức Đấy! ~

~ CHAPTER 40: LÀ DO QUÁ PHIỀN PHỨC ĐẤY! ~

~ Phòng hội học sinh ~

– Yahhh....Thật chết tiệt mà! Chỉ vì tên đó mà mình không được xem trò vui của con Nhiên! Aishhh....Sao lại có thể thua vụ cá cược chứ!

Cô trốn lên phòng hội học sinh vì ở đây có thể nhìn được quang cảnh của sân học viện Clover từ cửa sổ. Cô mở cửa sổ ra để có thể vừa nghe, vừa xem. Lúc Tổ Nhi và Ngọc Lan đi vào cô cũng nhìn thấy đang định cười khinh bỉ chúng thì lại nghe thấy lời anh nói:– Thưa mọi người, tôi muốn thông báo với mọi người một chuyện đó chính là hình như tôi thích bạn Vũ Ngọc Lan rồi hay sao ý!

Cô ngồi thụp xuống, nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô chạy lên sân thượng, nhìn bầu trời xanh vô tận kia rồi hét to:

– TẠI SAO CẬU LẠI LỪA DỐI TÔI? NGUYỄN THIÊN HOÀNG!!!!

Cô như mất hết sức lực khụy xuống, tay phải ôm lấy chiếc áo sơ mi rồi cứ thế một mình khóc vì đã yêu một người không yêu mình. Đúng lúc này thì anh chạy lên sân thượng, nhìn thấy cô như vậy thì thầm oán trách nó. Anh chạy đến bên cô rồi nói:

– Hân, những lời vừa rồi là.....

– Cậu tránh xa tôi ra, tôi khinh bỉ cậu!

Anh ôm cô vào lòng nhưng cô lại dùng hết sức đẩy anh, nhưng khi đẩy được anh ra thì cô.....đang đứng chênh vênh ở mép sân thượng— HÂN, CẦN THẬN!!!

Cô theo đà mà ngã xuống, cả cơ thể tựa như một chú chim nhỏ rơi xuống đất mà không có ai nâng đỡ. Đúng lúc này anh nhảy xuống ôm trọn cả cơ thể nhỏ bé của cô và.....cả cơ thể của anh bị đập mạnh xuống đất còn cô thì chỉ bị xây xát nhẹ!

— HOÀNG, HOÀNG CẬU MAU TỈNH LẠI CHO TÔI!!!

Nhưng anh chỉ nói đúng một câu rồi thiếp đi:

— Vợ yêu..... xin.....đừng giận.....anh.....

Sau đó thì ngất đi, cô ào khóc nói:

— Nguyễn Thiên Hoàng...chỉ cần anh tỉnh lại thì tôi tha lỗi cho anh.....Anh mau tỉnh lại...NGUYỄN THIÊN HOÀNG!!!!

Nghे thấy tiếng hét của cô, nó cùng hân vội vã chạy đến thì thấy cô đang ôm anh còn anh thì.....toàn thân máu chảy xối xả. Nó nhanh chóng gọi xe cứu thương. Trên đường đi đến bệnh viện cô nắm chặt tay anh như thể anh sắp lìa xa cô mãi mãi vậy cho đến khi anh được đưa vào cấp cứu thì mới chịu buông tay.

~ 1 tiếng sau ~

— Bác sĩ, bác sĩ Thiên Hoàng sao rồi? Cậu ấy sao rồi? Cậu ấy có bị làm sao không? Cậu ấy có bị hôn mê hay gì không? Cậu ấy nhất định vẫn ổn đấy chứ?

Khi anh vừa được cấp cứu ra thì cô đã chạy ngay tới chỗ vị bác sĩ già kia hỏi tới tấp làm cho vị bác sĩ ấy không kịp trả lời. Nó vội chạy đến ngăn cản cô để cho vị bác sĩ kia từ tốn nói:

— Thừa tiểu thư, thiếu gia Thiên Hoàng không bị thương nặng lắm vì do khi ngã đã tiếp đất theo kiểu landing nên cơ thể không bị tổn thương quá nhiều! Chỉ đến 2 ngày nữa là có thể tỉnh lại được rồi! Xin tiểu thư đừng quá lo lắng! Sau đó thì hân và nó đến gặp vị bác sĩ để hiểu được rõ chấn thương của anh còn cô thì đi đến luôn phòng bệnh của anh. Cô vẫn mặc bộ đồng phục bị máu của anh vấy bẩn đến ngay cả khuôn mặt của cô hiện nay vẫn còn dính một số tia máu.

Ngọc Lan nghe tin anh bị thương thì vội vàng chạy đến bệnh viện để hỏi thăm với tư cách là bạn gái anh. Đẩy cửa phòng vào nhìn thấy cô thì ả chạy tới tát cô một cái rồi nói:

— LÀ DO CÔ LÀM ANH HOÀNG BỊ THƯƠNG!

Cô sờ lên bên má vừa bị tát, đúng lúc này thì nó cùng hân bước vào nhìn thấy. Nó chạy ra đỡ nó rồi lạnh lùng nói:

— Cũng là do cô quá phiền phức nên Hoàng mới phải nói dối trước toàn trường!

— CÁI GÌ??? -Ngọc Lan hét lên.

Lúc này hân khoanh tay lạnh lùng nhìn cô mà nói:

— Thăng Hoàng nói dối để trong thời gian này có cơ hội làm cho cô tránh xa Kiều Tổ Nhi một chút để chúng tôi có cơ hội phá hoại cô ta! Cô biết tại sao cô phải tránh xa cô ta không? Bởi vì cô mới chính là người mà tung thông tin dối trá của An Nhiên cho mọi người! Vậy bây giờ cô nghĩ sao nếu Kiều Tổ Nhi mất đi cánh tay phải? CÔ – TA – CHẾT – CHẮC!!!

Như một lời đe dọa, Ngọc Lan ngồi thụp xuống đất lấy tay che mặt không thể tưởng tượng nổi. Nó búng tay một cái thì hai tên vệ sĩ mặc đồ đen từ đầu đến chân bước vào và lôi cô ta đi. Trước lúc cô ta bị lôi đi thì nó nói một câu:

— Đừng trách tôi! Hãy trách cô quá phiền phức!

— Vũ Ngọc Lan! Cô nhớ kỹ điều này cho tôi: NGƯỜI NGUYỄN THIÊN HOÀNG THÍCH LÀ TRẦN NGỌC HÂN – TÔI! -cô như viết rõ vào tâm trí của cô ta rằng anh chỉ mãi yêu mình cô và cô cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vì Mà Y Đấy! ~

~ CHAPTER 41: VÌ MÀY ĐẤY! ~

~ 2 ngày hôm sau ~

Đúng là như lời vị bác sĩ già kia nói, hai ngày hôm sau anh tỉnh dậy và không để lại di chứng gì cả. Anh cứ luôn miệng hỏi cô đầu nhưng nó và hân chỉ nói là cô có việc nên chưa đến thăm anh được nhưng thực ra đêm nào cô cũng đến để thăm anh. Cô không dám đến thăm anh lúc anh tỉnh dậy vì cô chính là người mà hại anh phải bị như vậy!

– An Nhiên, Tuấn Anh! Hân lại không đến à?

– Không, -nó trả lời cụt lùn.

Hân đang ngồi ở ghế sofa trong phòng bệnh liền trêu anh nói:

– Ayya...Lâu lắm tao mới thấy mày gọi rõ tên tao đấy! Suốt ngày chỉ có gọi là Toanh, Kelvin, Vương Thiếu, thằng kia, mày.....

Anh chỉ cười cười mà nói đùa:

– Vâng vâng, Kelvin – Vương Thiếu đại đại gia!

– Thằng kia, mày đừng tưởng mày đang bị thương mà tao tha cho nhá!

Sau đó thì hân nhào đến.....chọc lét anh =_=!!!!

– Hahahahaha...mày cũng đừng nghĩ tao...hahaha...bị thương mà yếu nhá...!!!

Sau đó thì có một màn vận động kịch liệt trên giường giữa 2 thằng bạn thân!

Nó đứng dậy rồi nói:

– Tôi đi ra ngoài chút đây! Tầm 30' sẽ quay lại rước Kelvin – Vương thiếu gia đi!

– Đến cậu cũng còn trêu tôi!! Hahahah...mày được lắm Hoàng...hahaha!!!

Anh vội gọi với lại:

– An Nhiên, cậu ra đây tôi nhờ một chút!

Nó quay lưng lại tiến đến chỗ anh rồi nói:

– Chuyện gì?

Anh nắm chặt vào tay áo sơ mi của nó rồi nói:

– Bảo Hân đến gặp tôi đi! Tôi muốn gặp em ấy!

Nó mặt hắc tuyến hất tay anh ra rồi nói:

– Em em cái đầu nhà anh ý! Best friend của tôi mà anh dám tự xưng là em hả?

Nó tức giận xong thì chỉ lặng lẽ bước ra ngoài cửa phòng rồi đóng cửa lại để cho 2 tên điên kia đỡ mất sĩ diện (Gen: lớn đầu rồi còn chơi trò cù nhau hả mấy cha=_=!!!). Nó bước ra hành lang thì thấy cô lại ngồi khóc ở đấy! Nó vỗ vai con bạn thân rồi nói:

– Aishhh...Không phải do lỗi của mày đâu mà! Cái con nhỏ này, khóc lóc gì chứ?

Khóc không ra tiếng nhưng mà khuôn mặt đã bị lem lem đi vì những giọt nước mắt, đôi mắt cũng trở nên đỏ ngầu và sắc mặt thì xanh xao. Đầu thì cứ cúi gằm xuống xuống đất mãi chẳng chịu ngẩng lên

Thấy cô không nói gì thì nó lại tiếp tục an ủi nhưng mà thập phần quả trách:

– Cái con nhỏ này chỉ vì một thằng con trai mà mày dám bỏ ăn bỏ uống đến nỗi mama nuôi lo sắp ngất đến nơi rồi kia kia! Mau mau về nhà nghỉ ngơi đi, tới lại đến.

Cô lúc này mới ngẩng đầu lên rồi nói:

– Nhiên, cảm ơn mày rất nhiều lắm!...Mày đã luôn ở bên tao, cảm ơn mày!

Cô ôm chầm lấy nó một lúc lâu rồi mới quay lưng đi về, nó khẽ nói nhỏ tựa như lông vũ:

– Hân, cũng vì để mày hạnh phúc mà tao mới không cắt đứt quan hệ với DEVIL đấy! Hãy nắm lấy hạnh phúc đi để tao còn có thể có lý do không tấn công thằng Hoàng! Vì mày đấy, Hân!!!

Lúc này thì đưa chỗ tay áo mà anh vừa nắm rồi nói vào trong đó:

– Nguyễn Thiên Hoàng, anh cũng có bản lĩnh gắn micro siêu nhỏ vào tay áo tôi! Nhưng mau cho anh là vì chuyện của Hân nên tôi cũng mới tha cho anh! NGHE RỒ CHƯA????

‘- An Nhiên Đại ti ti, em biết lỗi rồi ạ! Ti mau đến rước chồng về nha!’

Nghe anh nói đến đây thì nó nhanh chóng tháo chiếc micro siêu nhỏ vứt xuống đất rồi trực tiếp giẫm lên, phá nát nó.

– Vương Tuấn Anh, coi như đến hết ngày hôm nay anh còn có Thiên Hoàng là bạn thân làm bìa đỡ đạn cho vì Hân thích Thiên Hoàng và cậu ta bị thương, nếu không...hôm nay tôi đã chuẩn bị kế hoạch rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Xin Đừng Rời Xa Anh ~

~ CHAPTER 42: XIN ĐỪNG RỜI XA ANH ~

~ Tối hôm đó. 9h30' ~

– Nhiên! -cô gọi nó.

Nó đang ngồi ngoài băng ghế trước cửa phòng bệnh của anh thì cô đến trên tay là 1 bó hoa hồng đang nở rộ rực rỡ. Nó quay ra chỗ cô rồi nói:

– Hân, đến rồi sao?– Ừ thì....

Nó đứng dậy vờn vai một cái rồi nói:

– Trông sắc mặt phải nói là khá hơn rất nhiều đấy! Trông như lúc trưa thì không khác gì zombie!

– Đại tiểu thư Trần Ngọc Hân này xinh đẹp như thế này làm gì có chuyện giống như zombie!

Nó chóng nhanh nhìn cô rồi nói:

– Độ tự luyện cao nhỉ?

– Mày....

Nó thở dài một cái rồi nhìn cô mà nói:

– Hoàng ngủ rồi đấy! Mau vào trông cậu ta đi để tao còn đi về, sáng mai tao lại đến! À với lại ngày kia đến nhà tao có việc gấp!

Sau đó thì nó đi vào phòng kéo tay hân ý bảo đi về, sau đấy còn bỏ thêm một câu rất hay:

– Toanh, đi về thôi kéo lại làm lỡ chuyện TRỌNG ĐẠI của nhà người ta!

Q_O – hân's face.

O.O????? – cô's face.

Bỏ qua khuôn mặt đang chậm tiêu của hân và cô thì nó trực tiếp kéo tay hân đi rồi nói nhỏ:

– Chúng ta đi ăn khuya đi rồi tôi rõ cho cậu hiểu chuyện!

– Ờ thì đi thôi!

Sau khi nó và hân kéo nhau đi ăn khuya thì cô nhẹ nhàng khép cửa phòng bệnh của anh lại rồi đặt bó hoa lên chiếc bàn đầu giường anh.

Ngồi bên cạnh giường bệnh của anh mà đôi mắt của cô đã phủ một tầng nước mỏng chỉ chực rơi ra. Nắm lấy bàn tay to lớn và rắn chắc của anh mà cô độc thoại:

– Này Nguyễn Thiên Hoàng, anh biết không? Mai là Phương với papa anh về rồi đó, tôi chẳng dám đối mặt với họ đâu vì...tôi thấy mình có lỗi lắm! Tôi cũng chẳng dám gặp mặt anh vì tôi sợ khi gặp anh sẽ trách mắng tôi vì tôi là người đã hại anh ra nông nỗi này! Aishhhh...tôi chẳng hiểu bản thân mình nữa...tôi vốn rất kiên định và chẳng hề rung động giữa một quyết định nào đấy nhưng mà....việc yêu anh lại chính là việc đầu tiên mà tôi phải đắn đo suy nghĩ giữa yêu và từ bỏ....

Lúc này thì những giọt nước mắt của cô rơi xuống thấm ướt một khoảng đệm của anh, cô từ từ đứng dậy, buông bàn tay của anh ra mà khẽ nói:

– Đến lúc tạm biệt rồi! Tôi sẽ xuống gọi y tá lên túc trực!

Đang quay lưng đi thì bàn tay của cô bị giữ lại. Cô vội quay đầu lại thì thấy tay anh đang nắm lấy tay cô, anh giọng hơi khàn khàn nói:

– Ở lại đây đi, anh còn nhiều chuyện muốn nói với em!

– Tôi....tôi.....

Cô đang định vùng vẫy thì anh đã ngồi dậy rồi kéo mạnh cô khiến cô “bị” anh ôm trọn vào lòng. Cô vội dạy dũa:

– A....a....tôi phải về!

Anh trực tiếp bỏ bỏ những câu nói vừa rồi của cô rồi nói:

– Này Trần Ngọc Hân, em có biết là để nhờ và được 2 cái con người tên An Nhiên và Tuấn Anh kia anh đã rất vất vả không? Và Đầu tiên là em chẳng có lỗi gì hết cả, thứ hai là anh sẽ không trách mắng em, thứ ba là anh bị như thế này là do anh tự nguyện và cuối cùng là anh khuyên thật em đừng bỏ anh mà hãy tiếp tục yêu anh đi vì ANH – YÊU – EM! ANH – YÊU – EM! ANH – YÊU – EM!

Cô mặt mũi đỏ bừng rồi ấp úng nói:

– Nói...1 lần là....đủ hiểu rồi...mà cần gì....3 lần....

Anh mỉm cười rồi nói:

– Điều quan trọng cần nói 3 lần!

Cô bây giờ không khác gì một chú thỏ con bị một con cáo chín đuôi bắt giữ vậy...bắt giữ trái tim...

– Kể từ ngày Trần Ngọc Hân em là người yêu của Nguyễn Thiên Hoàng tôi, là vợ chưa cưới của Nguyễn Thiên Hoàng tôi! Nghe rõ chưa?

– Rõ...rõ mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bữa Ăn Khuya#8230;cuối Cùng ~

~ CHAPTER 43: BỮA ĂN KHUYA...CUỐI CÙNG ~

Trong lúc mà cô và anh đang ngồi tạo mâu thuẫn (moment) hay tìm hòng với nhau trong phòng bệnh =_= thì nó và hân rủ nhau đi ăn khuya tại một quán mì bình dân gần đấy.

– Cậu thích ăn mì ở đây à? -hân hỏi.

Nó cười cười quay sang hân rồi nói:

– Ừ thì...thích!

– Vậy vào ăn thôi!

Nó và hân cùng vào trong quán mì ngồi trước. Quán mì này là một quán mì đúng chất bình dân, quán được trang trí rất đơn giản nhưng lại tạo cho người ta một cảm giác có lẽ là ồn ào và ấm cúng chẳng? Các nhà hàng nơi mà nó hay hân ăn hàng ngày luôn luôn là sự sang trọng và im ắng đi.

Tuy là bây giờ đã quá muộn nhưng mà quán mì này vẫn rất đông vì nơi đây vào buổi đêm thường có rất nhiều công nhân, sinh viên hay các nhân viên văn phòng ở lại làm muộn.

Có một người phụ nữ khá lớn tuổi đến chỗ của hắn và nó hỏi:

– 2 cô cậu ăn gì?

Nó cười tươi nhìn người phụ nữ rồi nói:

– Cô cho cháu một bát mì xào!

Người phụ nữ quay sang hắn rồi nói:

– Còn chàng trai này?

– Cháu cũng vậy!

Hắn cảm thấy người phụ nữ này có chút thật âm áp nên trong lòng có chút...âm áp hơn thì phải! Người phụ nữ ghi ghi vào quyển sổ của mình, bà hỏi tiếp:

– Vậy 2 cô cậu có uống gì không?

– Ở đây có gì ạ? Hắn lên tiếng trước nó rồi khuyến mãi thêm một nụ cười tươi ngàn đời hiếm thấy, nó thấy thế thì thấy tim mình rung rinh còn mặt mình thì hơi đỏ lên. – Chàng trai này cười lên còn đẹp trai hơn lúc ban nãy nha! Ở đây thì chỉ có nước lọc, C2, bò húc.....

– Vậy bác cho cháu một lon bò húc đi ạ, uống thử xem sao ^^!...* quay sang nó*.....Còn cậu ăn gì???

Lúc này nó còn chưa kịp “tỉnh dậy” sau vụ ngất ngây vừa rồi nên vẫn đơ – ing. Hắn hơ hơ tay trước mặt nó rồi nói:

– Này An Nhiên, cậu bị làm sao thế?

Lúc này nó lắc đầu vài cái để cho tỉnh rồi mới lên tiếng:

– À...à....cậu...vừa nói gì nhỉ?

– Tôi nói là cậu muốn uống gì?

– Vậy như cậu đi!...*cười gượng*....

Người phụ nữ ấy đứng bên cạnh tủm tỉm cười rồi nói:

– Không có vấn đề gì để lo lắng đâu, chỉ là cô ấy hơi rung rinh một chút thôi!

– Ra vậy!!! -hắn nói.

– Không phải mà bác!!! -nó nói.

Lúc người phụ nữ ấy chuẩn bị đi thì nó bất ngờ lên tiếng:

– Bác cho con một suất mì xào mang về nhé! Người ấy rất thích ăn mì xào của quán bác đây!

– Vậy sao? Thật tốt khi có người thích nó!

Người phụ nữ ấy cười rất vui vẻ, tuy đã có rất nhiều nếp nhăn nhưng khuôn mặt phụ nữ ấy vẫn luôn có sự phúc hậu, sự vui vẻ, niềm nở làm cho mọi người đều cảm thấy vui vẻ, ấm áp. Khi người phụ nữ ấy đi hắn thì hắn mới quay ra chỗ nó hỏi:

– Cậu mua một phần về cho ai vậy?

– Bác quản gia nhà tôi! Bác ấy rất thích ăn mì xào ở đây vì người chủ quán cũ ở đây chính là vợ bác ấy nhưng thật không may rằng vợ bác ấy lại bị mất trong một tai nạn giao thông còn người chủ hiện tại chính là em vợ của bác ấy!

Hắn tỏ vẻ gật gù như đã hiểu rồi nói tiếp:

– À mà cái vụ rung rinh là gì vậy?

Đúng lúc này thì người phụ nữ già kia mang hai tô mì cùng một suất mì đã được đóng trong hộp còn thơm phức ra. Thế là 2 người bỏ quên luôn cái vụ rung rinh kia mà chăm chú vào ăn...chỉ có ăn...và ăn...

– Đúng là rất ngon!– So ngon ý a!!!

Thế là vụ rung rinh gì đó bị quăng ra một cái xó nào đấy! Đúng là chỉ có ăn mới khiến con người ta vượt qua mọi thứ :v. Hơn nữa sau đó thì 2 người bọn họ còn gọi thêm để ăn nữa = _ =

Hắn ăn ăn đến hạnh phúc mà không biết rằng đây có thể sẽ là bữa ăn cuối cùng của hắn và nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Liên Minh!? ~

~ CHAPTER 44: LIÊN MINH!? ~

Sau khi bụng đã căng phồng thì nó được hắn đưa thẳng về biệt thự Hoàng Gia.– Thật không ngờ người như cậu lại có ngày vì ăn mà mất hết hình tượng như vậy!!!

– Cậu cũng vậy còn gì?

Nó đứng ngoài tay cầm chiếc túi đựng mì xào bĩu môi nói. Hắn ngồi trong xe nhìn nó rồi nói:

– Mà hôm nay cũng may cho tôi thật đấy! Ở đó không có ai nhận ra tôi, chắc không cái hình tượng băng lãnh của tôi chắc vỡ thành trăm mảnh quá!!! Mà thôi tôi về đây cũng muộn rồi!!!

Nó vẫy vẫy tay rồi nói:

– Cậu về đi, tôi cũng vào nhà đây!

Chiếc xe ô tô của hắn xa dần nhưng nó vẫn chưa vào nhà mà vẫn còn nhìn theo bóng chiếc xe rồi nói:

– Tại sao lúc này lại rung rinh trước nụ cười của cậu chứ? Vốn dĩ sắp trở thành đối thủ rồi mà lại có tình cảm! Chắc tôi chết quá! Mà sao tôi có cảm giác cậu không giống kẻ thù vậy!!!

Sau một hồi đứng tự kiêu lăm bằm như một con nào đấy vừa trốn trại thì nó cũng đã quay gót giày vào nhà. Vào nhà thì nó thấy bác quản gia vẫn đang dọn dẹp mấy tách trà trên bàn. Nó lại gần và hỏi:

– Nhà có khách sao bác quản gia?

– À là một người bạn của tôi thôi! Người ấy muốn ở lại qua đêm nên tôi đã sắp xếp cho ở lại phòng dành cho khách. . .nếu tiểu thư không phiền thì. . .

Nó vui vẻ đáp lại:

– Không làm sao cả đâu, bác cũng giống người nhà của tôi mà!!! Với lại bác nghỉ tay một chút đi tôi muốn bàn vài chuyện với bác!

– Vâng!

Thế là nó và bác quản gia ngồi xuống nói chuyện với nhau. Nó đẩy hộp mì xào ra cho bác quản gia, bác quản gia tuy khá ngạc nhiên nhưng vô cùng cảm kích với nó còn nó chỉ cười hiền. Đúng lúc này thì vị khách kia bước xuống làm nó ngạc nhiên mà thốt lên:

– Quản gia của. . .Vương Gia???

– Cô là???

Vị khách kia cũng khá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của ông ấy còn quản gia Vương Gia thì không hiểu cô gái trẻ tuổi trước mặt mình là ai. Thế là bác quản gia phải giới thiệu:

– Giới thiệu với ông đây là cô chủ lớn của nơi này hay chính là tiểu thư của Hoàng Gia tên An Nhiên!

– Xin chào cô!!! Tôi là quản gia của Vương Gia cũng là bạn của quản gia nơi này!!!

Nó về mặt khó hiểu nhìn quản gia Vương Gia rồi nói:

– Tại sao bác lại ở đây??? Nếu là quản gia của Vương Gia thì nhất định phải đang ở đó rồi chứ!!!

Quản gia của Vương Gia sắc mặt trở nên trắng bệch, chân khụy xuống suýt chút nữa là ngã cầu thang làm cho bác quản gia phải lên tiếng nói:

– Thật ra thì hôm nay ông ấy vừa mới phải bỏ việc...à nhầm...bỏ trốn khỏi Vương Gia vì.....(Gen: tiết lộ sau nha!)...nên ông ấy mới...Nó ồ lên một tiếng rồi nhanh chóng nói ra:

– Nếu như vậy thì tôi muốn liên minh với bác! Tôi có chút vấn đề muốn giải quyết với ông chủ hiện nay của Vương Gia!

– Không liên quan đến cậu chủ Tuấn Anh chứ? – quản gia cũ Vương Gia hỏi.

Mặt nó hơi đỏ rồi phẩy phẩy tay mà nói:

– Đương nhiên rồi! Vốn dĩ là có nhưng mà bây giờ thì không thể!!!

Vị quản gia ấy lưỡng lự một lúc chưa trả lời nên nó nói thêm để cho vị quản gia ấy chắc chắn:

– Vậy để cho an toàn bác làm quản gia cùng với bác Dũng (tên bác quản gia) luôn nhé và hơn nữa tôi hứa là sẽ không đụng đến tên Tuấn Anh kia? Bác tên là gì vậy?

– Vậy tiểu thư tôi tên Đoàn Đình Tiến, bây giờ sẽ làm quản gia cho Hoàng Gia!!!

Nó quay ra chỗ bác Dũng rồi nói:

– Vậy từ hôm nay bác cũng sẽ trở thành quản gia của Hoàng Gia và để tiện gọi thì bây giờ tôi sẽ gọi 2 người là bác Dũng và bác Tiến nhé! Còn bây giờ tôi phải đi nghỉ đây, ngày kia chúng ta sẽ bắt đầu bàn kế hoạch nhé!!!

Thế là nó một mạch đi lên phòng ngủ luôn vì ngày mai sẽ tốn hơi sức rất nhiều vì vậy nên bây giờ rất rất cần phải đi ngủ!!! Vậy là lên thay quần áo rồi một mạch đi ngủ luôn!!!

Ăn xong ngủ chắc thành HEO luôn quá = _ =

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Này, Tôi Hối Hận Rồi!!! ~

~ CHAPTER 45: NÀY, TÔI HỐI HẬN RỒI!!! ~

~ Biệt thự Hoàng Gia. 8h ~

“Cốc....cốc...”-tiếng gõ cửa vang lên làm cho nó tỉnh giấc. Nó uể oải ngồi dậy rồi đứng lên nói:

– Tôi làm VSCN rồi sẽ xuống ngay!!!

Nó bước vào nhà vệ sinh rồi VSCN thật nhanh gọn sau đó thì chọn lấy một chiếc áo phông màu đen có dòng chữ “Silence is the most powerful scream” cùng một chiếc quần short bò kiểu cách. Khi mở cửa phòng ra thì nó thấy vẻ mặt của bác Dũng đang lo sợ điều gì đó và hơn nữa còn đang thờ đốc. Nó ngạc nhiên nhìn bác ấy rồi hỏi:

– Bác Dũng, có chuyện gì vậy???

Bác Dũng run run nói:

– Tiểu thư...có chuyện rồi...

Nó mở mắt to ra rồi bình tĩnh nói:

– Bác bình tĩnh lại rồi kể cho tôi nghe xem nào!!!

Bác Dũng ổn định lại hô hấp của mình một chút rồi nói rõ cho nó nghe, chuyện này có vẻ có lợi cho kế hoạch của nó đấy!!!:

– Tiểu thư, lúc nãy thì tiểu thư Ngọc Hân cùng với thiếu gia Thiên Hoàng có đến đây và vô tình nhìn thấy ông Tiến mất rồi! Thiếu gia Thiên hoàng còn đã gọi điện cho thiếu gia Tuấn Anh để thông báo việc này và hiện tại thì thiếu gia Tuấn Anh đang trên đường tới đây!!! Chúng ta phải làm sao đây tiểu thư???

Nó nghe vậy thì khoe miệng nhếch lên hiện ra sự tỉnh quái, nó vỗ vai của bác Dũng rồi nói:

– Bác cùng bác Tiến cứ lui tạm vào trong phòng bếp trước đi, khi tôi gọi hẵng đi ra!!! Lát tôi sẽ cho các người giúp việc nghỉ việc trừ 2 bác!

Bác Dũng khuôn mặt vẫn lo sợ như vậy liền hỏi:

– Tiểu thư, tiểu thư không lo lắng sao???

– Không vì việc gọi Tuấn Anh đến sẽ là có lợi cho chúng ta!!! Hơn nữa còn vài điều tôi muốn biết từ cậu ấy!!! Bây giờ thì tôi xuống nhà đây vì chắc cậu ấy cũng sắp đến rồi!!!

Nó bước xuống dưới nhà với tâm trạng cực kì vui, xuống nhà nó thấy cô cùng anh đang ngồi trên chiếc ghế sofa mà tâm trạng có vẻ không được vui. Anh vừa thấy nó thì lập tức hỏi:

– Nhiên, tại sao lại...?

Nó nhìn anh rồi nói:

– Sao lại gì? Cứ đợi đến lúc mà Tuấn Anh đến đi! Tôi sẽ cho cậu cùng con Hân thấy sự thật!!!

– SỰ THẬT!? -cô và anh cùng hét lên khi nghe nó nói.

Đúng lúc này thì hân bước vào, nó lên tiếng:

– Hôm nay tôi cho tất cả nghỉ việc vì có lí do riêng 1 ngày!!! Phải đợi khoảng 20' thì trong căn biệt thự rộng lớn này mới chỉ còn 6 người. Ngoài 2 người quản gia thì 4 người đang ngồi kiểu anh và hân ngồi cùng nhau trên ghế sofa dài, nó ngồi đối diện với hân trên sofa đơn và ngồi bên cạnh nó trên chiếc sofa đơn là cô.

– Cậu mau giao quản gia của Vương Gia ra đây cho tôi!!! -hân nói với nó nhưng giọng điệu lại có vẻ như ra lệnh.

– Nếu không thì sao??? -nó cố ra vẻ giả nai ngây thơ.

Hân nhìn khuôn mặt của nó có chút lay động nhưng mà vì “người ấy” không thể chịu thua được, không thể lay động được. Hân gằn giọng:

– Cậu mau giao người cho tôi!!! Cậu có biết ông ấy đã phạm sai lầm gì không???

Nó cười cười nhìn hân rồi nói:

– Tôi biết ông ấy đã phạm phải sai lầm gì đó chính là nghe được một kế hoạch kinh khủng, ghê tởm nào đó của papa cậu!!! Cậu có biết không hả Tuấn Anh??? Có thể papa cậu nói rằng ông ấy đã nghe được kế hoạch mà cậu và papa cậu chiếm Hoàng Gia nhưng thật ra ông ấy lại nghe thấy kế hoạch khác đấy!!! Cậu muốn biết nó là gì không??? Nếu muốn tôi sẽ cho cậu biết!!!

Sau một tràng vừa được xô ra của nó thì có 2 tiếng hét cùng vang lên:

– CÁI GÌ CHIẾM HOÀNG GIA Á????? -tiếng hét của cô + anh.

– TẠI SAO CẬU LẠI BIẾT????? -tiếng hét của hân.

Hôm nay là ngày 8/6/2016 và chính là ngày mà các anh chị năm 2001 thi cấp 3.

Hôm nay đăng chap này lên là để chúc các anh chị thi tốt tuy hơi muộn=)))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tôi Không Phải Con Ngốc! ~

~ CHAPTER 46: TÔI KHÔNG PHẢI CON NGỐC! ~

Nó vỗ vỗ vai cô rồi mới từ tốn nói:

– Bình tĩnh đi, rồi tao sẽ nói rõ cho chúng mày nghe!!!

Anh ngồi bên cạnh hấn giờ này đang nhìn thẳng bạn mình mà kiểu như muốn nói: mày có đúng là thằng bạn thân tao không thế? Mày muốn cướp Hoàng Gia làm gì???

Hấn cũng ngạc nhiên không kém, khuôn mặt bình thường lạnh lùng không thấy đâu nữa mà là vẻ mặt lo sợ tột cùng. Nếu như đúng là nó đã biết được chuyện cướp Hoàng Gia thì chắc hẳn kế hoạch sẽ vỡ lở, thật tức tối muốn chết mà!!!

Nó nhìn khuôn mặt của hấn thì có chút lo lắng rồi hỏi:

– Tuấn Anh, cậu đang lo lắng cho mama kè của cậu sao????

– Sao cậu biết??? -khuôn mặt của hấn lại trở nên trắng bệch hơn nhiều.

Nó nhíu mày nhìn hấn rồi chậm rãi nói:

– Sau khi nói chuyện với bác Tiến xong thì tôi biết rằng hình như cậu có vẻ không thích papa và hơn nữa còn rất thương mama kè!!! Chuyện này là sao? Thật hiếm có một chàng trai ngang ngạnh như cậu lại có thể yêu thương mama kè!!!

Cô nhìn nó rồi cũng nói ra vài câu:

– Thật ra rằng Nhiên nó cũng có một người mama kè nhưng mà vốn đã “được” nó đuổi ra khỏi nhà cũng bởi vì bà ta dám ra tay đánh Thiên và An. Tuy như vậy nhưng mà bà ta cũng vốn có một đứa con gái kém chúng ta 10 tuổi nên vì vậy hàng tháng vẫn được nó chu cấp cho chu đáo!!!Anh lúc này tuy có giận hấn nhưng mà vẫn quay sang giải thích cho nó và cô hiểu:

– Tuấn Anh không chỉ có một người mama kè đâu mà có đến cả chục người ý! Nhưng khi lên 8 thì papa nó lại rước một người phụ nữ về nhưng nhưng mà người này lại chính là em gái mama nó! Vậy nên người mama kè hiện vừa là dì vừa là mama! Nó luôn nói rằng sẽ phải bảo vệ thật tốt dì ấy, như vậy đấy!

Cả nó và cô đều không ngờ rằng papa hấn lại có thể cưới em vợ mình, thật hết sức là...!!! Nhưng nó vẫn muốn hỏi rõ hấn tất cả mọi chuyện, tại sao lại có thể tro trên dùng con trai duy nhất của mình làm công cụ để cướp một tập đoàn khác mà lí do là gì? Nó rất muốn biết chuyện này, nhất định phải hỏi cho ra lẽ:

– Tuy như vậy nhưng Tuấn Anh tôi vẫn muốn nghe cậu nói rõ mọi chuyện!

Hấn nghe vậy thì quay ra nhìn nó rồi nói:

– Trước hết tôi muốn hỏi là tại sao cậu lại biết được kế hoạch này vậy??

– Cậu nhớ ngày chúng ta về nước mà tôi bị ngắt phải vào viện không??? Tối hôm đó tôi đã nhớ lại được định đi ra tìm cậu nhưng ai ngờ được lại có thể nghe cậu nói chuyện với papa cậu!!!

Hấn ồ lên một tiếng rồi cúi gằm mặt mà thờ dài một cái rồi mới giải thích:

– Mục đích của kế hoạch thì ông ta (papa hấn) nói rằng muốn lấy đi một bản văn tự nào đó của Hoàng Gia, ông ta ban đầu lấy dì tôi ra rồi bảo tôi rằng nếu không giúp ông ta thực hiện kế hoạch thì e rằng đường sống của dì tôi không được an toàn. Vậy là tôi miễn cưỡng phải thực hiện kế hoạch đó! Ban đầu ông ta bảo với tôi rằng tôi nên tiếp cận với cậu đấy Nhiên mà hơn nữa đúng lúc đấy cậu lại mất trí nhớ nên mọi việc càng vô cùng dễ dàng....mà nếu cậu không mất trí nhớ thì tôi cũng tự nguyện. Sau đó thì nhất định sẽ dùng tôi để làm con rể cả Hoàng Gia với lại tôi còn là sát thủ bậc cao trong thế giới ngầm việc tìm ra bản văn tự không có gì là khó hết!!! Nhưng tôi lại hoàn toàn không hiểu công dụng của bản văn tự đó!!! Tôi chỉ muốn bảo vệ cho dì thôi....bảo vệ cả người tôi yêu nữa....

Lúc này thì hai người quản gia mới bước ra, bác Dũng nói:

– Nếu có được bản văn tự đó thì quyền điều hành tập đoàn Hoàng Gia sẽ thuộc về Vương Chủ tịch, mỗi tập đoàn lớn nhỏ đều có các bản văn tự này!!! Tùy từng độ lớn mạnh mà các bản văn tự được in trên hình thức khác nhau!!!

Bác Tiến nhìn hấn rồi lại quay sang nhìn nó rồi nói:

– Tiểu thư, chuyện này không thể trách thiếu gia Tuấn Anh được! DÙ sao thì cậu ấy cũng chỉ là nạn nhân với lại dù có lấy được hay không thì ông ấy cũng sẽ tước đoạt đi mạng sống của di thiếu gia!!!

Hấn nghe xong thật tức giận, đập bàn cái “rầm” rồi nói:

– Bác Tiến, bác mau kể rõ cho tôi nghe!

Bác Tiến khuôn mặt trở nên vô cùng lo sợ khi nhớ đến những lời nói hôm qua của Vương Chủ tịch, bác ấy chậm rãi nói:

– Lúc tôi mang trà lên thì thấy cửa phòng của ông ấy hé mở, khi định gõ cửa thì nghe thấy ông ấy nói chuyện điện thoại với một ai đấy và nói rằng: “Ông cứ cho người chuẩn bị công việc đi nhé, sau khi đã hoàn thành xong kế hoạch cướp bản văn tự của Hoàng Gia thì tôi sẽ giao con vợ hiện tại của mình cho ông. Tùy ông xử lý và hơn nữa bây giờ ông mau chuẩn bị cho việc làm giấy tờ giả của việc đăng kí kết hôn đi trước nhé!”. Vậy đấy tôi thấy thật tội nghiệp cho Phu nhân với Thiếu gia!!!

Khi vừa nghe nói xong thì hấn vô cùng tức giận, ông ta nghĩ hấn là cái gì vậy. ...còn cả gan dám giết người dì yêu quý của hấn. ...

Nó lúc này mới mở miệng hỏi hấn:

– Tuấn Anh, tôi có chuyện muốn hỏi cậu!

– Chỉ cần cậu muốn biết thì tôi sẽ trả lời! -hấn nhìn nó nói.

Nó nhìn qua cô và anh cùng hai bác quản gia rồi mới đảo mắt qua nhìn lại hấn. Rất muốn hỏi câu hỏi này nhưng chỉ sợ rằng câu trả lời không như ý mình, nhưng rốt cuộc cũng lại mở miệng ra hỏi:

– Cậu thực sự thích tôi hay chỉ đơn thuần muốn lợi dụng tôi???

– Tôi.

Mình đã có sửa một số chi tiết ở các chương trước và phần giới thiệu nhân vật nhé!!!

Cho phù hợp với tình tiết tiếp theo ^^

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Liệu Tôi Có Được Phép Thích Cậu? ~

~ CHAPTER 47: LIỆU TÔI CÓ ĐƯỢC PHÉP THÍCH CẬU? ~

Đăng trước chap này vậy ^^

Tình thần gỗ đang lên cao =)))

– Cậu thực sự thích tôi hay chỉ đơn thuần muốn lợi dụng tôi???

– Tôi. ...Liệu tôi có được phép thích cậu không?

Khuôn mặt nó biểu lộ vẻ ngạc nhiên sau câu trả lời của hấn nhưng sau đó khuôn mặt lộ rõ ra vẻ hài lòng, thích thú. Nó đứng lên rồi nói:

– Tuấn Anh, cậu đi với tôi lên thư phòng, chúng ta sẽ nói chuyện riêng được chứ? Còn hai vợ chồng nhà mày ý Hấn cùng với 2 bác quản gia nhanh chóng gọi cho tao những người kia về!!!

Lúc này cô mới nhớ ra chuyện gì đó rồi nói với nó:

– Nhiên mày có còn nhớ đến cái cuộc thi với cái con nhỏ Tổ Nhi không vậy? Chỉ còn 2 ngày nữa thôi đấy!

Nó cười khẩy một cái rồi quay ra nói nhỏ gì đó với 2 bác quản gia rồi mới quay ra nói với cô:

– Mày yên tâm đi, con nhỏ đó mất đi cả cánh tay phải cả cánh tay trái rồi sẽ chẳng làm cái gì ra hồn đâu trừ khi nó đang tìm một kẻ nào đó giúp đỡ!

– Với lại Nhiên, hình như mày quên một chuyện gì đó rất quan trọng!

– Chuyện gì? -nó quay ra hỏi.

Cô lắc đầu tỏ ý có chết cũng không nói, nó không quan nữa mà chỉ bĩu môi một cái.

Sau đó thì nó cùng hấn đi lên thư phòng. Cùng lúc đó thì 2 bác quản gia lên phòng thông tin – căn phòng dùng để tra dữ liệu và cũng là căn phòng cao

nhất của biệt thự này.

– Hân, chuyện gì vậy??? -anh tò mò hỏi.

– Là mấy hôm nữa là ngày.....

Sau khi nghe xong thì anh và bác Tiến gật đầu, hóa ra là ngày đấy còn bác Dũng vội vàng đi chuẩn bị gì đó. Cô thấy thế liền hỏi:

– Bác Dũng, bác quên ngày đó sao???

– Đạo này tôi bận việc quá nên quên! Thế nào Chủ tịch cũng khiến trách tôi mất thôi.

– Vậy bác giao việc chuẩn bị lại cho tôi, đích thân tôi sẽ chuẩn bị!!! -cô vui vẻ mỉm cười nói.

Bác Dũng cũng gật đầu, thật may mắn quá đi chỉ còn 1 tuần nữa thôi! Một mình bác ấy chuẩn bị là chuyện không thể.

Bước vào thư phòng, nó khóa cửa lại rồi nói:

– Cậu ngồi đi chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói đấy!!!

Hân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nó, nó cũng ngồi xuống. Nó quan sát vẻ mặt lo lắng của hân thì phì cười làm cho hân phải hỏi:

– Cậu cười cái gì? Mặt tôi dính cái gì sao?

Nó ngừng cười rồi giả vờ làm vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi hân:

– Vậy bây giờ cậu trả lời tôi đi: Cậu thực sự thích tôi hay chỉ đơn thuần muốn lợi dụng tôi???

Hân nhìn nó rồi chậm rãi nói:

– Liệu tôi có còn đủ tư cách để được thích cậu? Tôi đã nói dối cậu lại còn định cướp đi tập đoàn tâm huyết của gia đình cậu! Bản thân tôi thấy rằng đền bù cho cậu còn chưa đủ lại còn đòi dám nói thích cậu!

Nó cau mày nhìn hân rồi có vẻ tức giận nói:

– Tôi hỏi là cậu có thích tôi không cơ mà!Hân quay qua nhìn về mặt cau có của nó thì mới nói:

– Tôi...yêu cậu!

Nó mỉm cười có vẻ hài lòng rồi nói:

– Vậy đi, cậu có muốn đền bù cho tôi không???

– Nếu được, tôi sẽ đền bù theo thứ cậu yêu cầu!

Bây giờ đối với hân thì chỉ cần đền bù được cho nó dù có phải trả bất cứ giá nào thì hân cũng đã mãn nguyện rồi. Kể từ ngày gặp nó thì có lẽ rằng trong trái tim hân mãi hiện diện 3 người phụ nữ là mama, di và nó. Hân có phải đã rất ngu ngốc khi muốn lợi dụng nó nhưng thật không may rằng nó lại biết được...à không...có lẽ phải là thật may khi nó biết được những điều này chứ!Hân đang vô cùng tâm trạng u sầu nhưng nó lại nói:

– Cậu có chắc là có thể đền bù theo thứ tôi yêu cầu không???

– Tôi chắc chắn là có thể mà, tôi hứa đấy!

Hân nhìn khuôn mặt đang lộ rõ vẻ thâm hiểm, âm mưu của nó thì bất ngờ rung mình một cái. Cái khuôn mặt kia chỉ thường xuyên thấy ở nhỏ hay ở Phương thôi hà, đây là lần đầu tiên thấy ở nó cái khuôn mặt đó. Nó vươn vai cho đỡ mỏi rồi đứng lên nói:

– Cậu đợi tôi đi thay đồ rồi chúng ta đi chơi nhé! Coi như là đền bù cho tôi đi ha.

– Chỉ đơn giản vậy thôi sao? -hân ngạc nhiên hỏi.

Thật sự mà chỉ đơn giản như thế thì đã vô cùng may mắn cho hân rồi, hân yên tâm là sẽ phải vác theo nó ở quãng đường đời còn lại.Nó nhếch mép một cái rồi quay lại nói với hân:

– Đơn giản như vậy thì đâu có được! Cậu phải đền bù cho tôi nhiều hơn rất nhiều bởi vì cậu dám nói dối tôi, dám...

– Dám gì???

– Dám nói dối tình cảm với tôi, còn gì nữa?

Hắn cau mày nhìn nó rồi nói:

– Nhưng tôi nói rồi: Tôi yêu cậu!!! Chẳng nói dối gì cả mà, tình cảm là thật.

Nó mỉm cười thật tươi rồi nói:

– Cứ coi như là vậy đi nhưng để đền bù tôi thì cậu phải vác tôi theo suốt đời đấy!

– Là sao?

Vác gì? Vác theo nó là sao? Chẳng hiểu cái mẹ gì cả hết ý! (Gen: IQ anh để đâu vậy? =_=).

Nó bỏ lại một câu rồi đi luôn:

– Là đem theo tôi suốt đời đó vì tôi...cũng thích cậu!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thư Khiêu Chiến ~

~ CHAPTER 48: THƯ KHIÊU CHIẾN ~

Sau khi tiêu hóa xong mấy câu nói của nó thì hắn:

– YEAHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!

Tiếng hét của hắn vang khắp biệt thự làm cho chim chóc gần đấy bay loạn xạ hết cả lên. Cô với anh ở dưới cũng bật tai lại, cô quay sang hỏi anh:

– Nay Hoàng, theo anh nghĩ đó là tiếng gì? Theo em là tiếng voi rú!!!

– Theo anh thì đây là tiếng khi bị thương hay là bị mổ nha!!!

– Voi.

– Khi.

– Voi.

– Khi. – Em đã bảo là tiếng voi rồi mà! -cô hậm hực.

– Anh chắc luôn là tiếng khi bị xe cán! -anh cũng cãi lại.

–

–

Thế là một trận cãi nhau rất vô lí xảy ra, hắn đi xuống nhà với tâm trạng vô cùng vui vẻ. Thấy cảnh tượng trên thì hỏi:

– 2 vợ chồng nhà mày đang làm cái trò con bò gì thế???

Cả anh và cô cùng đồng thanh trả lời rằng:

– Bọn tôi đang bàn về tiếng hét vừa nãy của ai, tôi nói là voi/khi nhưng anh/em ấy không có nghe!!!

Mặt hắn đã được vạch thêm vài ba đường hắc tuyến. Anh lại nói thêm:

– Nhưng mà đúng là các nhân viên bảo vệ vườn thú thật bất cẩn khi để mấy con thú đó xông chuồng nha! Nghĩ lại thì thấy nó giống tiếng lợn bị chọc tiết!

Vài đường hắc tuyến lại được vạch thêm. Lúc này hắn mới nói một câu:

– Đây là tiếng bò mày hét đấy! Có vấn đề gì liên quan đến vợ chồng nhà mày không???

Hắn chuẩn bị đang tiến đến chỗ anh để....cù anh cho chừa cái tội nói bố mày là lợn = _ =. Đúng lúc này thì có hai người bước vào một mặc trang phục của bang ANGEL (quần áo màu trắng có huy hiệu bằng bạc hình cánh thiên thần) một mặc trang phục của bang DEVIL (quần áo màu đen có huy hiệu bằng bạc hình cánh ác quỷ) chạy vào. Cô thấy lạ liền mở to mắt lên hỏi:

– Tại sao các người lại có thể vào đây được?

– Tao có chuẩn bị một công phụ ra vào dành cho người trong bang!

Nó bước xuống cầu thang rồi nói, bây giờ nó mặc một chiếc áo sơ mi xê tà kết hợp với chiếc quần bò rách. Bước đến tủ giày nó lấy ra một đôi slip on để bánh mì màu trắng rồi đi vào chân, quay ra chỗ người kia nói:

– Nói xem người đến đây làm gì???

Chàng trai của bang ANGEL gấp người 90 độ rồi đưa ra cho nó một phong thư màu trắng và có hình 2 thanh gươm được in trên đó. Nó nhủ mày một cái rồi khẽ nói:

– Thư khiêu chiến của bang phái nào vậy???

– Thừa bang chủ, hôm nay ở trên căn cứ phía Nam đã có vài kẻ nhìn trang phục thì là của bang GAME OVER đến đưa cho phong thư này!!! Bang DEVIL cũng có một cái tương tự.

Nó cầm luôn cả 2 phong thư rồi phui tay ý nói họ đi về, 2 tấm phong thư có vẻ ngoài y hệt nhau và biểu tượng này hình như nó đã thấy ở đâu đấy rồi thì phải nhưng có điều là không nhớ ra...với cả hình như độ dày của 2 tấm phong thư cũng tương đương nhau nên chắc nội dung cũng tương tự nhau. Nó đưa một phong thư cho hắn rồi nói:

– Mở ra xem nội dung có giống nhau không???

Hắn cùng nó mở ra hai chiếc phong thư ra, mỗi phong thư đều có hai tờ giấy. Tờ giấy hay chính xác là tờ bìa cứng có nội dung là: Be careful with me! I know your weaknesses!!!. Tờ giấy còn lại thì hình như bị cắt làm đôi, ANGEL một nửa DEVIL một nửa.

Nó với hắn giờ ra rồi ghép lại với nhau thì thấy đó là hình đầu lâu và bị 2 thanh gươm xuyên qua 2 bên.

– Một lời khiêu chiến??? -cô hỏi.

– Đúng là như vậy đấy! -nó trả lời- Nhưng có một điều tôi thấy lạ....

– Tôi cũng cảm thấy lạ!!!

Hắn cũng nói vậy làm cho anh và cô phải đồng thanh: – Điều gì kì lạ???

Nói xong thì nhìn nhau rồi cười cười làm cho nó phải bĩu môi:

– Buồn nôn, điều kì lạ ở đây chính là...cậu nói đi Tuấn Anh!...*quay sang bảo hắn*...

Cô bĩu môi lại rồi nói:

– Mày GATO với vợ chồng bọn tao thì cứ nói thẳng ra chứ không cần cùng Toanh kẻ tung người hứng đâu = _ =.

Nó tiếp tục bĩu môi cãi lại:

– Tao đây không thèm GATO với mày đâu ạ! Với lại tao cùng Tuấn Anh kẻ tung người hứng thì có gì sai? Bọn tao cách đây gần 10' cũng đã là một đôi rồi ạ!

Cô với anh trở mắt lên nhìn nó và hắn rồi không hện mà gấp lại cùng hét lên:

– MỘT CẶP????

Cả nó với hắn đều gạt đầu cái rụp. Oimeoi, cái thể loại gì thế này? Hai kẻ được coi là có quyền lực sắp to nhất cái quả đất này yêu nhau (Gen: chẳng lẽ mấy người còn lại không thể hả??? - _ -), thật là nếu tin này mà lộ ra ngoài thì chắc có rất nhiều người tự tử nha ~ ~

Nhưng mà hình như cuộc nói chuyện có “chút” lạc đề thì phải, lúc này 4 kẻ kia mới quay lại cái vấn đề thư khiêu chiến. Hắn lên tiếng:

– Kì lạ ở đây là một bang hội có vị không quá cao trong thế giới đêm tự dung lại muốn khiêu chiến với chúng ta – 2 bang hội có tầm cỡ rất lớn đi!!! Chẳng lẽ do muốn bị diệt vong?

Nghe hắn nói cũng đúng nhưng cô lại lên tiếng:

– Chắc hẳn phải có người chống lưng cho nhĩ? Một kẻ hoặc một bang hội có thể lực, tầm cỡ lớn.

Nó thở dài một cái rồi nói:

– Vậy là buổi đi chơi phải tạm nghỉ rồi! Bây giờ chúng ta lên phòng thông tin cùng với 2 bác tìm kiếm thông tin của mấy kẻ này!!!

Cho mình hỏi nha ^^

Bộ truyện của mình chán lắm sao? Nhảm lắm sao? Nhảm lắm sao? Vớ vẩn lắm sao?

Lượt đọc cùng lượt vote ngày càng giảm làm cho mình thật sự bị mất tinh thần đó. Với lại hơn nữa cũng có rất nhiều bạn nói truyện của mình nhảm và nhảm. Nếu thật sự như thế thì mình mong các bạn hãy cmt cho mình để mình sửa cho truyện của mình hoàn thiện hơn và vừa ý các bạn đọc!!!

Kamsai =)))

Yêu m.n nhiều nhiều *bắn tim* ♥ ♥ ♥

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tập Hợp. Giận Hờn ~

~ CHAPTER 49: TẬP HỢP. GIẬN HỜN ~

Sau khi bỏ lại đôi slip on vào tủ và xỏ lại đôi dép trong nhà thì cả 4 người cùng đi lên phòng thông tin. Đoạn đường lên phòng thông tin phải gọi là vô cùng rôm rả. Cô chạy lên trước đi song song với nó rồi hỏi:

– Mày với thằng Toanh yêu nhau lúc nào thế???

– Cách đây tầm 30' lúc có tiếng hét của lợn bị chọc tiết ý! -nó quay sang trả lời cô.

Cô gật gật mấy cái, lúc này nó quay sang hỏi cô:

– À mà Hân, mày đã gọi điện bảo bọn kia về chưa???

Cô hơi nhú mồm nói:

– À, tao gọi cho Thiên với Phương rồi. Hai đứa nó bảo là sẽ bay về cùng với 2 cặp vợ chồng kia (Ken, Ying, Yui, Yun)!!!

– Mày không gọi cho Dực với con An à???

Cô lắc đầu rồi bảo:

– Tao gọi rồi nhưng đều thuê bao!!!

– Cả 2? -nó hỏi lại.

– Hỏi Phương thì Phương bảo con An đang trong tình trạng khó ở!!!

Cô gật gật đầu vài cái rồi nói sang chuyện khác. Còn anh với hân thì cũng đang bàn tán về một số vấn đề. Anh hỏi hân:

– Mày làm thế nào mà biến hận thành yêu vậy??? Tao vẫn còn đang tức cái chuyện mày làm như thế với Hoàng Gia, dù gì chúng ta cũng rất thân thiết mày làm như thế không thấy có lỗi à???

Hân vỗ vai anh rồi nói:

– Hận thành yêu cái đầu nhà mày ý! Tao yêu Nhiên nhưng mà cái kế hoạch kia là tao bị ép buộc làm để bảo vệ cho di mà!!! Với lại mày giận tao chuyện đấy thì tao giận mày cái vụ mày dám bảo giọng tao là lợn bị chọc tiết!!!

Sau đấy thì cho hân một cái lườm đến rách da rách thịt còn anh chỉ cười cười mà không nói gì. Bỗng anh hỏi:

– Toanh, di... hiện nay thế nào rồi???

Hắn ánh mắt đờm buồn trả lời anh:

– Di ấy... tình huống vẫn có các vết thương trên cơ thể hay các vết bầm tím do đánh đập!!!

– Do papa mày?

– Do bọn người làm trong nhà, nếu như không có tao trong biệt thự thì chắc chắn di ấy còn không được coi giống như chủ vậy!!!

Anh không hỏi gì thêm nữa.

Bỗng... dưới nhà có một tiếng hét thánh thót vang lên làm cho 4 người phải chạy xuống nhà:

– AN NHIÊN TỈ TỈ!!!!

Cái chuyện quái gì thế này??? Dưới nhà là nhỏ đang... hét ầm lên và khóc!?

– NGỌC HÂN TỈ TỈ!!! TUẤN ANH CA CA!!! THIÊN HOÀNG CA CA!!!

Oimeoi, nhỏ bỏ tay khỏi vali rồi chạy đến ôm nó rồi khóc làm cho cả 4 người chẳng hiểu cái mô tê gì sất. Nó lau hết nước mắt cho nhỏ rồi từ tốn hỏi:

– 20 tuổi rồi còn khóc lóc cái gì hả??? Rốt cuộc là làm sao hả An?

– Mà đúng rồi có cái chuyện gì mà em lại về đây gấp vậy? Hơn nữa thằng Dực đâu??? -anh hỏi nhỏ.

Và thế là... nhỏ lại khóc còn to hơn và thế là làm cho 2 bác quản gia phải chạy xuống xem có chuyện gì không. Bác Dũng lên tiếng:

– Tiểu thư Thiên An, tiểu thư về nước rồi sao???

Cô quay ra bảo với hai bác quản gia:

– Phiên hai bác pha cho bọn tôi mấy tách trà với cả lấy cả cho chúng tôi ít bánh ngọt!!!

– Vâng tiểu thư!!!

Sau đấy thì cả bọn cùng ngồi xuống sofa để hỏi chuyện nhỏ, nhỏ có vẻ đang ảm ức chuyện gì đó và nguyên nhân xảy ra cái chuyện đó chính là cậu. Cô xoa xoa đầu nhỏ rồi nói:

– An, kể cho anh chị nghe xem nào!!! Rốt cuộc là thằng Dực nó làm cái trò gì vậy???

– Nhắc đến thật tức mà!!! -nhỏ hậm hực nghiêng răng.

Nó cầm một cái cupcake socola lên cắn một miếng rồi chống tay lên nhìn và nghe nhỏ kể chuyện. Hắn nhấp một ngụm trà rồi nói:

– ảm ức gì thì kể ra mới hết ảm ức được chứ!!!

– Mày đang thực sự trong tình trạng khó ở hả An? Chị thấy Phương nó bảo thế!!!

Nhỏ hậm hực quay sang nó rồi nói:

– Nhiên tỉ, Hân tỉ chuyện là như thế này.....

Sau khi nghe nhỏ kể xong thì cả bọn đều đã hiểu ra. Cô quay ra bảo nhỏ:

– Như vậy là vô cùng đáng chết nha! Nói mau con nhỏ đấy là ai hả? Chị đây đi xử hộ mày!

Anh nghe cô nói vậy thì nói:

– Không cần thiết, chỉ cần đánh chết thằng Dực là được mà! Để đây anh làm cho!

– Đúng như vậy đấy. -cô vỗ tay tán thưởng.

Nhỏ nghe thấy vậy thì cũng nói:

– Đúng là như vậy đấy!

Còn nó với hắn thì chỉ ngồi xem cái trò vui này, vợ chồng nhà anh với cô đúng là kẻ tung người hứng nha! Hơn nữa còn nhỏ thì đúng là vô cùng vui đi.

Đúng lúc này thì cậu chạy vào, nhỏ nhìn thấy cậu thì dậm chân bỏ lên nhà còn cô với anh thì đồng loạt đứng lên nói:

– Mày lại đây để tao còn xử lí mày! – Đúng thế cậu là ai mà dám làm cho con An nó khóc hả? Tôi còn chưa bao giờ làm nha!!!

Rốt cuộc cái chuyện gì xảy ra vậy???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cách Giải Quyết Tốt Nhất Là#8230; ~

~ CHAPTER 50: CÁCH GIẢI QUYẾT TỐT NHẤT LÀ... ~

Cậu vô cùng mệt mỏi nhìn cô và anh rồi nói:

– Hai người bị rảnh sao? Đám đá cái gì chứ? Mà An đâu?

Cô đập thẳng vào vai trái của cậu một cái rồi hét:

– RÀNH CÁI ĐẦU NHÀ CẬU Ý!!! CẬU RỐT CUỘC LÀ BỊ LÀM SAO VẬY MÀ DÁM UNG DUNG ÔM ÔM ÁP ÁP NGƯỜI KHÁC TRƯỚC MẶT CON AN HẢ??? HƠN NỮA CÒN CUỒI NÓI RẤT VUI VẺ!!!

– Tao thật không ngờ mày lại là cái thằng như thế đấy!!! -anh lắc đầu vẻ buồn bã chán nản nói.

À hóa ra lại là cái vụ ghen tuông vớ vẩn đó hả? Thế nào cũng sẽ giải thích là do con nhỏ bánh bèo ấy ngã hay vấp nên cậu mới phải đỡ con nhỏ bánh bèo đó nên nhỏ nhầm tưởng hoặc là sẽ giải thích rằng là con nhỏ đó tự lao vào anh hay...vân vân.mây mây.blo bla.

Hơn nữa đâu đó còn hai con người vẫn đang rất rảnh rồi ngồi ăn bánh uống trà và xem kịch hay. Nhưng mà cái vở kịch này vốn rất là hay mà không xem sẽ rất phí với lại diễn viên cũng vô cùng chất lượng!!!

– Chuyện đó.... -cậu ngắc ngứ chưa biết giải thích như thế nào.

Tại sao lại không giải thích như ở trên cho nó nhanh gọn lẹ??? Thật là mất thời gian mà....Lúc này nhỏ bước xuống cầu thang giọng lạnh lùng nói:

– Đây cũng không phải là lần đầu tiên!

Sau đó thì trực tiếp ném thẳng cả một xấp ảnh vô cùng ảnh dày cộm xuống dưới. Những tấm ảnh bay như mưa xuống dưới, nội dung các tấm ảnh thì vô cùng “đa dạng” đi toàn là cảnh cậu ôm eo một cô gái nào đó, cảnh cậu cười với một cô gái nào đó và đẹp hơn nữa chính là cảnh cậu ôm hôn một cô gái nào đó.duờng như rất thân mật!!!

Cô với anh nhặt vài tấm ảnh lên xem còn 2 bác quản gia thì phải dọn đống còn lại. Cô đưa mấy tấm ảnh lên trước mặt cậu rồi nói:

– Aigo! Thật giống viễn cảnh trong các tiểu thuyết ngôn tình mà Phương hay đọc ha. Cậu làm ơn giải thích giùm tôi cái!

Anh cũng đứng khoanh tay nhìn xem lời giải thích của cậu như thế nào. Đến nước này thì...cậu thờ ơ hất một cái rồi nói:

– Họ...đều là bạn gái của tôi!Nhỏ nghe đến đây thì nước mắt như vô thức chảy ra rồi chạy vội lên nhà khiến cho hai vị quản gia phải chạy theo. Rốt cuộc thì cậu cũng chỉ coi tình cảm của nhỏ là một trò đùa, là một trò chơi. CHơi chán rồi thì vứt rồi đi tìm món đồ chơi khác hoàn hảo hơn, đẹp hơn....

Cô chạy đến định tấn cho cậu một trận thì anh giữ lại rồi nói:

– Nghe cậu ta giải thích nốt đã đi nào!

– Vậy cậu mau giải thích cho tôi nghe! -cô hất mặt về phía cậu.

Cậu ngồi phịch xuống ghế sofa rồi nói:

– Như tôi đã nói họ đều là bạn gái tôi nhưng...không phải người tôi yêu. Người tôi yêu chỉ có một đó là một tiểu thư con nhà giàu tên Hoàng Thiên An hay còn được gọi với tên khác là Lucia okie???

– Bình tĩnh đã nha! Lucia chính là nhân cách thứ 2 bên trong cô ta với cả tính chiếm hữu của cô ta rất lớn nên con An nó mới làm loạn đủ điều như vậy! -nó nói.

Cô nghe vậy thì sự tức giận giảm được một phần rồi (lại) hỏi:

– Vậy tại sao còn lên lút đi hẹn hò với bọn họ? Chẳng nhẽ hẹn hò với con An chưa đủ???

– Không phải vậy chỉ đơn giản là chưa chia tay với bọn họ nên hẹn họ đi chơi rồi chia tay luôn!!! Như vậy chẳng phải sẽ vui vẻ sao? Khi giải quyết xong thì về sau sẽ chẳng còn ai có thể quấy rầy hay tự nhận là người yêu hay vợ tao trước mặt An.

Anh lườm cậu rồi nói:

– Mày có nghĩ đến cảm xúc của con An không? Thật là quá vớ vẩn đi ạ! Vui vui cái đ** gì!!! Mày thấy không mày nghĩ cách giải quyết của mày là hay nhưng thật ra nó lại vô cùng tồi tệ.

Lúc này 2 khán giả vô cùng trung thành đã xem hết từ đầu đến cuối vở kịch vô cùng thú vị này mới (lại) lên tiếng. Nó nói trước:

– Xem mọi người làm trò vui thật đấy!!! Mấy cái chuyện này tôi biết cả rồi, tôi vẫn cho người trong bang theo dõi nhất cử nhất động của mấy người bên Mĩ mà! Hơn nữa tôi với Tuấn Anh cũng đã suy nghĩ về chuyện này rồi!!!

Lúc này hấn vỗ vai cậu rồi nhẹ nhàng mà nói:

– Cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này chính là mày với An kết hôn đi dù sao An cũng đã 20 tuổi (Gen: cái này nếu nhiều bạn đọc từ lúc mình mới ra thối mắc thì mình đã thay đổi tuổi rồi nhé!!!) rồi nên 2 người kết hôn đi!

3 kẻ kia còn đang há hốc mồm ra với cái cách giải quyết của vợ chồng nhà nó – hấn thì nó còn nói thêm:

– Với cả kết hôn thì cũng cắt đứt được mấy kẻ kia có sao đâu!

Chap này không hay lắm nhiiii???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Một Với Vợ Chồng Nhà Mày Quá#8230;.. ~

~ CHAPTER 51: MỘT VỚI VỢ CHỒNG NHÀ MÀY QUÁ..... ~

Cậu nghe nó với hấn nói như thế thì ngồi trầm ngâm suy nghĩ còn anh với cô thì cứ lải nhải bên tai rằng:

– Con An với thằng Toanh nói đúng đấy! Mày với con An bây giờ kết hôn thì chẳng phải là quá tốt!!

– Đúng thế, tôi nghĩ rằng đây cũng là cách giải quyết hay nhất rồi. Cậu thấy sao? Nếu như vậy thì chắc chắn cũng sẽ giải quyết được mấy cô bạn gái “xinh đẹp” của cậu và hơn nữa cũng làm nguôi giận được con An!!!

– Chuẩn chuẩn rồi với cả hơn nữa chuyện này chẳng phải đã được papa cậu đồng ý sao? Tốt nhất là nên.....

– Mày không thấy như vậy là vô cùng tốt à??? Hai tập đoàn lại càng thân thiết nữa với cả mày cũng làm cho An nguôi giận được.....

Tóm lại là trong khi cậu ngồi trầm ngâm suy nghĩ thì ở hai bên tai vẫn có cô và anh lải nhải đủ điều, bên cạnh thì nó và hấn vẫn đang nhàn nhã thưởng thức trà giống như không phải việc của mình vậy. lúc này 2 bác quản gia chạy xuống vô cùng lo lắng nói:

– Tiểu thư, tiểu thư Thiên An tự nhốt mình trong phòng không chịu mở cửa cho bọn tôi vào!

– Vậy sao???

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ và nghe được lời của 2 bác quản gia thì cậu hét lên:

– ĐƯỢC RỒI CUỐI THÌ CUỐI!!! KẾT HÔN THÌ KẾT HÔN!!! NHƯNG MÀ MẤY NGƯỜI PHẢI GIÚP TÔI DỰNG LÊN MỘT MÀN CẦU HÔN CỰC KÌ ĐẶC BIỆT SAU ĐÓ THÌ ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI GIÚP TÔI CHUẨN BỊ TRANG TRÍ!!!

4 người còn lại thì lại thờ dãi. Bây giờ nghĩ lại thì cái vụ tỏ tình lần trước đúng là làm mất công mất sức quá đi ạ, phải vất vả đi mua một đồng hồ sau đó còn phải tự trang trí đủ điều.

Cái cặp đôi này thật khiến người ta tốn tiền tốn công sức quá đi! Tò tính cũng hoành tráng như vậy tại sao không đơn giản như tụi này đi! Nói một câu là được rồi có cần phải lãng nhãng như vậy hom? Gì mà phải bày vẽ đến tận 4 chap của con tác giả (Gen: *thờ dài*...mất công đánh quá!). Bây giờ mà lại còn phải đi tổ chức cái vụ cầu hôn này thì chắc lại tốn công tốn sức của rất nhiều người, tốt nhất là nên tìm cách mà lẩn vụ này đi. Nó nói:

– Xin lỗi cậu nhá nhưng mà tôi không thể giúp được vì mai tôi phải tham gia thi ở trường do lời thách đấu của Kiều Tố Nhi!!! Tuấn Anh lúc này đã đồng ý là giúp tôi rồi nên chỉ còn vợ chồng nhà Hoàng – Hân giúp cậu thôi!

– Vậy sao? Có cặp Hoàng – Hân với Thiên – Phương giúp tôi là được rồi!!! Không sao đâu.

Hắn trong lòng thầm cảm ơn nó, lần tỏ tình trước đã vô cùng vất vả rồi lần cầu hôn này chắc còn vất vả hơn gấp trăm lần ấy ạ. Còn cô với anh thì đang định viện cớ trốn:

– À này Dục, tôi với Hoàng có lẽ cũng bận rồi nên chắc là.....

– Sao cơ??? -cậu quay sang hỏi.

Anh nói tiếp lời cô:

– Tao với Hân cũng bận á!!! Có thể cho bọn tao rút lui vụ này không??? Việc này rất quan trọng đó!

– Mà bạn việc gì đến nỗi không thể giúp tao vậy??? Chẳng lẽ chuyện tao kết hôn không quan trọng sao???

– Ờ thì.....

Quay ra hơi liếc liếc nó nhưng mà hình như nó không nhớ thì phải, nếu mà nhớ ra thì chắc chắn sẽ không phải giúp để làm nó bất ngờ. Vậy là bắt đầu đi anh với cô phải chờ dài nói:

– Thôi được rồi, giúp thì giúp!!! Haizzzz.....

Câu cười vui vẻ. Thế là nó kéo tay hắn rồi nói:

– Vậy các cậu chuẩn bị đi nhé tốt nhất là cầu hôn vào 4 ngày nữa, có thể chúng tôi sẽ giúp được! Còn bây giờ thì bọn tôi phải đi mua ít đồ cho ngày mai đây! À với lại lát nữa về chúng tôi sẽ mua đồ ăn trưa cho nhé, đỡ phải nhờ 2 bác quản gia nấu nướng!!! Bye bye

Sau đó thì nó với hắn thay giày thì cả 2 cùng đến Royal City để mua một vài bộ đồ cùng một số phụ kiện kết hợp cùng. Lúc hắn với nó đã đi thì anh mới quay sang cậu hỏi: – Tại sao mày không phản nản gì về việc vắng mặt của Nhiên với thằng Toanh mà tao với Hân thì lại có???

– Bởi vì bọn nó có lí do chính đáng còn 2 bọn mày thì không!!!!...* cười cười *...

– YAHHHH, TAO MỆT VỚI VỢ CHỒNG NHÀ MÀY QUÁ ĐI CƠ!!! HẾT CHUẨN BỊ CÁI NÀY ĐẾN CÁI NỢ!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cậu Rất Hợp Với Nó#8230; ~

~ CHAPTER 52: CẬU RẤT HỢP VỚI NÓ... ~

~ Royal City ~

Nó với hắn vừa mới đặt chân vào Royal City đã được khá nhiều con mắt chú ý đến và đương nhiên cũng khá là nhiều người chụp ảnh, bàn tán:

– Đây kia có phải là Vương Thiếu gia không nhĩ??? Trông đẹp hơn trong ảnh nhĩ?

– Mày nhìn đứa con gái đi bên cạnh đi, xinh vãi chừng! Hoa có chủ! Tiếc vãi....

– Mày có dám đập chậu cướp hoa không??? Tao lấy chậu mày lấy hoa, chẳng quá hợp lí đi à?

– Mày không thấy là người ta còn đang mặc quần áo đôi sao???

Trùng hợp làm sao mà hôm nay nó với hắn đều cùng mặc áo phông quần bò. Nói thẳng ra là cũng chẳng phải trùng hợp đâu mà do lúc này ở biệt thự có thấy hắn mặc một chiếc áo phông màu trắng hình đầu lâu và trùng hợp là mình cũng có một chiếc như vậy thì nó cũng chạy lên phòng thay đồ chứ - -
!!!.Tiếng bàn tán vẫn không ngớt.

– Nhưng mà con nhỏ kia hình như là Đại Tiểu thư Hoàng Gia đấy! Mà động vào có nổi không? Toàn quyền thế đi với nhau không à!

– Nhưng mà trông đẹp đôi ra phết, không khéo là đang đi mua đồ cưới ỹ! Mà người nhà giàu cưới nhanh vãi cả ra. Như trong tiểu thuyết ngôn tình ý quen nhau được tầm 2, 3 rồi yêu nhau với làm đám cưới luôn!

– Có khi là như thế đấy!!!

–

–

Nó với hần có nghe qua qua được mấy lời bàn tán đó thì chỉ biết cười rồi cho qua chứ làm sao. Sau đó thì 2 người cùng nhau bước vào cửa hàng thời trang Lee mua mấy chiếc áo phông cùng quần jean. Lúc soi gương hần phì cười làm cho nó quay sang hỏi:

– Cậu cười cái gì vậy???

– Chúng ta đang mặc đồ đôi trong hợp nhĩ?

Nó cười cười không đáp lại hần quay sang nó phát hiện ra gì đó, sờ vào tai nó hần hỏi:

– Cậu có lỗ xỏ khuyên sao? Tại sao lại không đeo khuyên?

Nó hất tay hần ra rồi nói:

– Từ ngày mama mất tôi không còn đeo khuyên nữa! Những đôi khuyên tai của tôi đều được mama chọn và đeo cho chỉ tiếc là người không còn nữa.

Ánh mắt nó ánh lên những tia buồn bã, chán nản. Nó cúi gầm mặt xuống nhưng...lấy tay sờ lên tai bên trái của mình...rõ ràng là có khuyên. Nó quay sang hần:

– Cậu làm gì vậy?

Đang định gỡ chiếc khuyên đó xuống thì hần cầm tay nó rồi nói:

– Nó hợp với cậu lắm...xem này!...* chỉ lên tai mình*...

Nó nhìn lên tai trái của hần cũng có một chiếc khuyên tai như vậy, quả là 2 người họ đang mặc đồ đôi, đang đeo đồ đôi. Hình như trên khuyên còn khắc hình gì đó, hần lúc này mới lên tiếng:

– Đôi khuyên tai này có vẻ rất đặc biệt: của tôi là hình rồng còn của cậu là hình phượng. Đây là di vật của mama tôi được di trao lại tận tay tôi hơn nữa còn nói rằng: “Con tuyệt đối không được để đôi khuyên tai này vào tay papa con. Nghe chưa??? Sẽ đến một lúc nào đấy con biết được sự thật về mama con và một số người nữa!”

Nó nhíu mày hỏi lại:

– Vậy sao???

Hần gật đầu mà không nói gì còn nó thì sờ sờ lên chiếc khuyên đeo trên tai trái của mình, đúng là có mấy đường chạm khắc rất mảnh, rất nhỏ hơn nữa hình như còn rất hoàn hảo, không một chút sai lệch.

– À mà chúng ta vào CANIFA một chút nhé! Tôi muốn mua một ít đồ trẻ con cho một người!

– Chắc hẳn là cô em gái cùng cha khác mẹ của cậu! -hần nói.

– Đúng là như vậy, con bé tên Hoàng Thiên Linh năm nay 11 tuổi!!! -nó nói.

Thế là nó với hần tính tiền xong sau đó thì đến cửa hàng CANIFA để mua một ít đồ cho Thiên Linh. Nó tỉ mỉ chọn từng cái, từng bộ khiến hần phải quay sang hỏi:

– Cậu có vẻ rất yêu quý con bé nhĩ? Cần thận chọn từng bộ quần áo một, chắc hẳn phải yêu quý con bé lắm!

Nó quay sang hần ánh mắt thể hiện tia vui buồn lẫn lộn nói:

– Phải tôi cũng yêu thương nó như Thiên và An vậy nhưng khi ly hôn thì bà ta nhất định phải cướp được Linh đi cùng bà ta. Tôi rất thương Linh, có lẽ bà ta biết vậy nên mới muốn đưa Linh đi cùng!!!

Hóa ra là như vậy, sau khi mua đồ xong tất tần tật thì cũng đã 11h25' vì thế nên 2 người quyết định đến quán mì xào lần trước để mua đồ ăn nhưng đến đó thì có lẽ cảnh tượng không được hay cho lắm. Ngay trước quán có một cô bé ước chừng 11, 12 tuổi đang bị một đám người mặc toàn đồ đen đánh

đập tới sắp chết, có rất nhiều người tới ngăn cản nhưng đều bị đánh.

Hắn với nó bước xuống thì nó thốt lên:

– THIÊN LINH!!!! CÔ BÉ ĐÓ LÀ THIÊN LINH!!!

– Cô bé kia chính là Thiên Linh đó sao?

Nó gật đầu, cô bé đang bị đánh đập kia chắc chắn là Thiên Linh vì vết bớt hình cánh bướm đặc biệt trên tay trái của Thiên Linh lộ ra làm cho nó sững sốt. Nhanh chóng hắn cùng nó giải quyết đám người kia và còn giữ lại được một tên. Nó nhanh chóng bế Thiên Linh vào bệnh viện gần đây còn hắn thì quay sang hỏi tên kia:

– Người được ai phái đến???

– Sao tao phải nói cho mày chứ? Mày cũng chỉ là một thằng công tử con nhà giàu cũng chẳng phải là người có máu mặt trong thế giới ngầm!!!

Hắn nhếch môi rồi nói khẽ chỉ để cho 2 người nghe:

– Mày đã nghe đến tên Kelvin của tao cho thế giới ngầm chưa??? MÀY – TỐT – NHẤT – LÀ – NÊN – NÓI!!!

Tên đó mặt mày tái mợt rồi lắp bắp nói:

– Là...C...Chủ tịch cùng...P...Phu...Phu nhân của...của...tập đoàn...Vũ...Thái...

Còn bạn nào nhớ cái tập đoàn Vũ Thái không?

Ngày Chủ Nhật mình lại up nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Liệu Có Thể Chấp Nhận??? ~

~ CHAPTER 53: LIỆU CÓ THỂ CHẤP NHẬN??? ~

Nó đưa Thiên Linh vào trong bệnh viện, sau khi khám, khử trùng và băng bó một số vết thương thì nó hỏi bác sĩ:

– Bác sĩ, con bé không sao chứ???

– Ngoài các vết thương mới ra thì cô bé còn khá nhiều các vết thương, vết bầm tím từ khá lâu rồi! Hơn nữa các vết thương đó còn không được xử lý kỹ nên hiện giờ có thể nói rằng cô bé phải tính đường một thời gian dài thì mới có thể bình phục hoàn toàn!

Nó cúi người ý cảm ơn bác sĩ rồi quay lại giường bệnh của Thiên Linh. Trên tay, chân thậm chí cả khuôn mặt non nớt kia cũng chỉ chút các vết bầm các vết thương đã được xử lý. Lúc này hắn cũng chạy đến, thở dốc mà nói:

– Cô...bé....không làm.....sao đấy....chứ???

– Ừm hiện tại thì đang ngủ bác sĩ có nói là lát sẽ dậy. Cậu đã hỏi xem ai thuê bọn chúng chưa???

Hắn đang định mở miệng ra trả lời thì có 3 cái bóng chạy vào làm hắn suýt ngã, cô lác vai nó rồi nói:

– Mày rốt cuộc có bị làm sao không??? Xem nào, đầu có bị chấn thương hay chảy máu gì đâu mà!

Nó gạt tay cô ra rồi nói:

– Tao đâu có bị làm sao đâu, người bị làm sao là nó....* chỉ vào Thiên Linh *....

Cô lúc này mới nhìn sang Thiên Linh đang nằm đó, cô cúi sát mặt mình xuống nhìn kỹ khuôn mặt đang chỉ chút các vết thương kia nói:

– Trông cô bé này thật là quen có chút giống giống Bạch Bạch (tên ở nhà của Thiên Linh) nhà chúng ta nhỉ Nhiên?

Nó vỗ vai con bạn thân rồi nói:

– Đây chính là Bạch Bạch đấy! Tao với Tuấn Anh vô tình thấy được cảnh một đám người áo đen đánh đập Bạch Bạch ở ngay gần đây.

Cô nghe như vậy thì liền nhảy dựng lên nói:

– KỂ NÀO MÀ ĐÁM ĐÁNH ĐẬP BẠCH BẠCH ĐẾN NỖI NÀY CƠ CHỨ??? BẠCH BẠCH VỐN LÀ THIÊN THẦN NHỎ CỦA CHÚNG TA, TAO MÀ BIẾT KỂ NÀO LIỀN GIẾT CHẾT BỌN CHÚNG!!!

Thiên Linh từ bé vốn được coi là tiểu An Nhiên vì khuôn mặt tuy là cùng papa nhưng khác mama nhưng đường nét trên khuôn mặt chính là vô cùng giống. Thiên Linh vốn rất được cả nó, cô, nhỏ và Thiên yêu quý vì tính tình vô cùng hiền lành không giống như bà mama kể kia. Bỗng mấy năm trước thì bà ta bị nó đuổi ra khỏi nhà nên mới nhất quyết mang theo Thiên Linh, có lẽ để chuộc tội.

Nó hất mặt về phía hân rồi nói:

– Hồi Tuấn Anh ý, cậu ấy biết đấy!!!

Cô chưa hỏi thì hân đã trả lời rằng:

– Là người do Chủ tịch và Phu nhân tập đoàn Vũ Thái cử đến! Tôi đã dặn mấy tên đó là không được nói rằng Thiên Linh đang ở chỗ chúng ta.

Cậu nghe thấy thế thì cười khẩy 1 cái rồi nói:

– Thật chán sống rồi mà! Chủ tịch của cái tập đoàn đó phải dựa vào danh tiếng là tiểu thư Phạm Gia của con nhỏ Ngọc Thảo đó mới vực dậy được chẳng nhẽ bây giờ tôi lại cho cái tập đoàn ấy hết đường mà làm ăn? Mà chọn thời điểm cũng hợp lí lắm, ngày mai là tiệc đám cưới của con nhỏ ấy và thằng thiếu gia kia!!!

Nó nghe thấy vậy thì liền nở một nụ cười lộ rõ ra vẻ hài lòng rồi nói:

– Cậu biết Phu nhân đó là ai không???

Anh lúc này lên tiếng:

– Theo như tôi biết thì bà Phu nhân đó đã có một đời chồng hình như tên Trần Minh Như.

Nó cười khẩy một cái rồi nói với giọng mỉa mai:

– Bà ta là mama của Thiên Linh cũng chính là người mama kể năm xưa tôi đã đuổi đi! Bà ta hình như vẫn chưa chán làm Phu nhân của các tập đoàn à? Mai tôi muốn đến dự đám cưới đấy thì có vấn đề gì không hà Dục?

Cậu nhún vai nói:

– Đương nhiên là chẳng dám có vấn đề gì đâu! Vậy mai chúng ta cùng đi đi đưa cả Thiên Linh đi nữa, để xem bọn họ phản ứng ra sao! Mà bữa tiệc lần này bọn họ tổ chức rất lớn đấy, là tiệc hóa trang từ sáng đến 5h chiều!

Nó vui vẻ ra mặt rồi hứng thú nói:

– Tiệc hóa trang thì càng vui chứ sao! 5h chiều cũng đủ để tôi về chuẩn bị cho phần thi ngày mai.

– Đúng đấy, nếu đã là tiệc hóa trang thì mai nhất định phải làm cho mấy kẻ đó bất ngờ!!!

Có lẽ do sự ồn ào nên Thiên Linh mới tỉnh lại, cô bé nhìn thấy nó thì chồm người dậy nói:

– Chị Nhiên, là chị thật sao??? Em không mơ đúng không???

Nó nghe thấy Thiên Linh gọi thì quay sang nhìn thấy thấy vẻ mặt của cô bé lo lắng, sợ hãi vô cùng. Vội vàng ôm Thiên Linh vào lòng rồi nói:

– Bạch Bạch, em yên tâm đi. Chị với chị Hân ở đây rồi, đừng sợ nữa!!!

Thiên Linh ôm chặt vào nó rồi khóc nức nở. Cô thấy thế thì xoa đầu Thiên Linh rồi nói:

– Bạch Bạch, ngày mai chúng ta sẽ giúp em trả lại hết tất cả những thứ họ đã làm cho em nhé! Ngoan đừng khóc nữa.

Ngày mai, có lẽ sẽ có rất nhiều các trò vui khác dành cho mấy người bọn họ ở đám cưới. Liệu cái đám cưới này sẽ thành gì???

Mai hoặc ngày kia mình sẽ đăng chap tiếp theo nha ^^

Yêu mn =)))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chuẩn Bị Đi Ăn Cưới ~

~ CHAPTER 54: CHUẨN BỊ ĐI ĂN CƯỚI ~

Vậy là hiện nay thì trong phòng bệnh của Thiên Linh có đến 5 người lớn mà cô bé chỉ quen có 2 người. Thiên Linh lên tiếng:

– Chị Nhiên, 3 người kia họ là ai???

Nó xoa đầu Thiên Linh rồi nhẹ nhàng nói:

– Họ về sau sẽ trở thành người một nhà với chúng ta. Cậu ấy... * chỉ hấn *... là hôn phu của chị, còn anh chàng đứng bên cạnh... * chỉ cậu *... là hôn phu của chị An còn anh còn lại thì chắc phải hỏi chị Hân!!!

Cô lờm lờm nó rồi quay qua Thiên Linh trả lời:

– Anh ấy là người yêu của chị.

– Vậy sao? Nhưng nếu vậy thì chị An đâu? Em không thấy!

Nó, hấn cùng anh và cô đồng loạt liếc qua chỗ cậu một cái rồi đồng thanh nói:

– GIẶN NÊN Ở NHÀ RỒI!!!

Thiên Linh quay sang nó:

– Chị Nhiên, em muốn về nhà cơ. Ở đây chán lắm, em không thích!

– Không được, em phải ở đây để tĩnh dưỡng cho thật tốt. -nó nghiêm giọng.

Thiên Linh kéo kéo gấu áo của cô rồi nói: – Chị Hân, em muốn ra viện luôn. Ở trong bệnh viện thật sự rất không thoải mái! Cô gật đầu, mỉm cười rồi nói:

– Vậy thì nhờ anh Hoàng đưa em lên xe lăn rồi để chị đưa em đi dạo rồi chúng ta sẽ làm thủ tục xuất viện nhé! Về nhà rồi chúng ta sẽ đi chơi, mua sắm được chứ?

Thiên Linh gật đầu để cho anh bế lên xe lăn sau đó cùng cô đi dạo. Sau khi thấy cô cùng Thiên Linh đã đi khỏi thì nó không khỏi thở dài, hấn quay sang hỏi:

– Cậu thờ dài chuyện gì vậy???

– Chắc vài hôm nữa con Hân sẽ lại dọn đồ qua nhà tôi ở mất thôi! Thật mệt quá mà...

Anh quay ra hỏi nó:

– Tại sao vậy? Sao lại dọn đồ sang nhà cậu ở được chứ?

Nó ngồi xuống giường bệnh của Thiên Linh rồi buồn bã mà giải thích:

– Nếu nói đúng ra thì Trần Gia không chỉ có một mình Hân là người thừa kế. Thật ra 11 năm trước mama nuôi cũng có mang thai 1 em bé gái nhưng vô tình cái thai lại không giữ được mà chính cái lúc đấy Bạch Bạch lại ra đời cho nên Hân luôn cưng chiều Bạch Bạch giống như em gái mình vậy. Phải gọi là chiều đến mức dọn sang nhà tôi ở một thời gian cho đến khi tôi đã bà già đó đi!

Vậy là cả bọn đã hiểu được tại sao cô lại chiều Thiên Linh đến vậy. Cậu vờn vai một cái rồi nói:

– Chúng ta đi chuẩn bị đồ cho đám cưới ngày mai thôi nào! Dù sao tôi cũng chưa chuẩn bị gì hết.

Nó phui phui tay rồi nói:

– Rách việc quá đi, về nhà tôi rồi chọn ra vài bộ đồ để đi dự cái đám cưới đó là được mà! Mặt nạ thì không phải lo, tôi sưu tập mặt nạ từ hồi được kế thừa bang ANGEL đấy!

Thế là 4 người họ về biệt thự Hoàng Gia trước còn cô và Thiên Linh thì vẫn cứ bận đạo chơi ở...bệnh viện... -“-

~ Biệt thự Hoàng Gia ~

Vừa bước vào đến biệt thự nó lên ngay phòng nhỏ, dùng chìa khóa dự phòng có được liền mở cửa phòng ra rồi xách nó lên tầng cao nhất của biệt thự. Nhỏ nhìn thấy cậu cũng đi cùng nên tức giận nói:

– Tại sao em lại phải đi dự cái đám cưới đó chứ?

Nó nhìn nhỏ rồi nói:

– Là bởi vì Bạch Bạch được chưa?

Nhỏ nghe đến từ “Bạch Bạch” thì mắt sáng rực lên rồi nói:

– Bạch Bạch đâu cơ? Em muốn gặp Bạch Bạch!

– Bạch Bạch đang ở cùng con Hân, lát nữa rồi gặp!

Nhỏ nghe vậy thì chẳng thêm để ý đến 3 thằng đằng sau nữa mà rất vui vẻ lên đến phòng cất đồ. Phòng cất quần áo này chính là kho quần áo của Hoàng Gia vô cùng rộng lớn được đặt ngay cạnh phòng thông tin. Nó nhấn nút xác định vân tay thì cánh cửa tự động đó mở ra và bên trong chính là một cửa hàng thời trang vô cùng rộng lớn. Có đủ các loại quần áo của người lớn, trẻ em, phụ nữ, đàn ông.....

– Đẹp không? Đây chính là nơi chúng tôi chọn đồ để đi dự tiệc đó!

Nó nói với vẻ hài lòng, hất quàng tay qua vai nó rồi nói:

– Vương Gia cũng có một phòng thay quần áo như thế này thậm chí là còn rộng hơn nên cậu đừng có lo về chuyện quần áo khi về làm dâu Vương Gia.

Nó bĩu môi rồi nói:

– Tôi còn lâu mới thêm Mau chọn lựa trang phục đi!

Thế là 5 người tản ra đi chọn trang phục, thật sự phải gọi là vô cùng lâu luôn tận gần 40’ đồng hồ mới chọn được mấy bộ đồ. Cuối cùng thì cũng đã chọn xong, thật ra thì 3 chàng trai chọn vest cũng chỉ khác nhau là màu với cả là biểu tượng trên khuy áo: hân vẫn chọn vest đen với những chiếc khuy vàng được khắc rõ hình con rồng, anh lựa chọn một bộ vest màu xám còn khuy áo màu bạc với hình khắc hình con ngựa cực kì tinh xảo. Cậu cuối cùng lại chọn vest màu trắng còn khuy áo thì đương nhiên màu cũng là màu trắng nhưng trên đó lại được vẽ hình của một con chim đại bàng vô cùng đẹp.

Lúc này nó đi ra rồi ném cho mỗi người một chiếc mặt nạ khác nhau, đều là những chiếc mặt nạ có kiểu dáng bình thường nhưng mỗi người là một màu khác nhau...à mà...chính xác hơn là mỗi cặp một màu thì đúng hơn: cặp nó – hân màu xanh lam; cặp nhỏ – cậu màu đỏ cuối cùng còn anh cầm cả 2 chiếc mặt nạ màu xanh lục.

Sau đó nhỏ vào phòng thay đồ để thử đồ trước.

– 2 người chọn sẽ mặc như thế nào? -anh hỏi.

Nó quay ra phía chỗ thử đồ rồi nói:

– Này An, ra đây đi!

Nhỏ bước ra làm cho 2 tên anh và cậu vô cùng ngỡ ngàng. Nhỏ chọn một chiếc váy dạ hội màu đỏ trắng dài đến đầu gối, bên ngoài còn có một lớp ren mỏng được đính khá nhiều ngọc trai. Nhỏ xoắn tóc và đeo chiếc mặt nạ vào ngoài ra trên cổ còn đang đeo chiếc vòng cổ được nó tặng trong dịp sinh nhật lần thứ 20 còn dưới chân đang được đi đôi giày được hân tặng.

Lúc này nó mới bắt đầu vào thay đồ, trong khi anh và cậu đang trầm trồ trước bộ dạng mới của nhỏ thì hân lại đứng yên một bên để đợi xem bộ dạng mới của nó. Nó thay đồ cũng rất nhanh chỉ mất tầm 5’ là đi ra. Lần này thì đúng là cả 4 người phải thốt lên:

– Ôi~~~~~

Nó đúng là vô cùng xinh đẹp bonus thêm quyến rũ. Nó chọn một chiếc váy màu đen bó sát đến ngang đầu gối với 2 đường cut-out phần eo ở 2 bên để lộ ra vòng 2 hoàn hảo cùng làn da trắng của nó. Phần cổ được khoét hình chữ V không quá sâu và được gắn bởi các viên kim cương màu xanh lam rất đẹp tên KERRY rất quý hiếm trên thế giới và phần chân váy cũng vậy. Nó mang mặt nạ màu xanh lam càng làm thêm phần bí ẩn đi, trên tay đang đeo chiếc đồng hồ đôi bằng vàng cũng được đính các viên đá màu xanh lam và đang đi một đôi giày cao gót 7 phân màu đen tuyền. Hân tiến lại gần nó cúi người rồi nói:

– Kính chào Phu nhân!

Nó hừ một cái nhưng cũng nắm tay hân rồi nói:

– Tôi đã nhắn tin cho con Hân rồi, lát về nó sẽ chọn đồ cùng Bạch Bạch, mặt nạ của Bạch Bạch tôi cũng đã chuẩn bị sẵn rồi!

– Bạch Bạch cũng cần đến mặt nạ sao? -anh hỏi.

Nó cười khẩy một cái rồi nói:

– Tôi muốn đó sẽ là đám cưới nhớ đời nhất của bọn họ, một đám cưới sẽ không bao giờ quên được!!!

Hôm nay là thứ 2 ngày 27/6, mình đã đăng đến chap 54 rồi nha!!!

Ngày kia đến CN là mình bận đi chơi rồi nha, còn từ thứ 2 tuần sau thì mình phải đi học rồi nên là lịch đăng chap sẽ không được đều đặn. Mong m.n thông cảm ^^

Yêu m.n =

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đến Dự Đám Cưới Gặp Tình Địch Bất Ngờ ~

~ CHAPTER 55: ĐẾN DỰ Đám CƯỚI GẶP TÌNH ĐỊCH BẤT NGỜ ~

Đúng 8h sáng hôm sau thì tất cả mọi người cùng nhau lên xe đi đến khách sạn Royal để dự đám cưới có một không hai kia. Trên xe rất ồn ào vì tiếng cãi nhau của cô và nhỏ:

– Hân tí tí, mau để cho Bạch Bạch ngồi cạnh em.

– Tại sao chứ? Chị cũng muốn ngồi cạnh Bạch Bạch mà.

– Nhưng mà cả chiều tối hôm qua chị đã được đi chơi cùng Bạch Bạch rồi còn em thì chưa!

– Vậy thì sao chứ.....

Trong chiếc ô tô 16 chỗ vô cùng ồn ào và nguyên nhân lại chính là vì muốn ngồi cạnh Thiên Linh đáng yêu của chúng ta. Nó ngồi ở ghế phụ cạnh hân đang lái xe thì quay xuống nói:

– Cho Bạch Bạch ngồi giữa là được mà, cãi nhau cái gì? – Đúng đấy! Hai chị không cần phải cãi nhau đâu. -Thiên Linh lên tiếng.

Sau khi nghe Thiên Linh nói thì ngay lập tức cô và nhỏ để cho Thiên Linh ngồi giữa còn 2 người thì ngồi 2 bên. Cậu cùng anh thì ngồi đằng sau đó lác đầu ngao ngán, cậu lúc này với người lên hỏi:

– Mà sao Thiên – Phương chưa về? Tưởng là tầm 7h30' đã về đến đây rồi?

– Bọn nó về rồi nhưng mà vừa về đến Hà Nội thì lại đáp máy bay đến Đà Lạt để đi chơi rồi. Hai đứa nó không có hứng thú về cái đám cưới này vậy nên đi chơi rồi.

Đúng thật là nếu không vì Thiên Linh thì tất cả mấy người bọn họ cũng chẳng có chút hứng thú nào với cái đám cưới này. Khách sạn này không quá xa nên chỉ mất tầm 15' đi ô tô. Vừa đến nơi, hân cùng nó đã sánh vai vào đại sảnh trước, sau đó cô cũng sánh vai cùng anh bước vào. Cô cuối cùng lại chọn một bộ váy công chúa bông bồng màu xám tro có đính một cái viên kim cương màu xanh lục, trông vô cùng hợp với với anh. Còn nhỏ nhất quyết không chịu khoác tay của cậu làm cậu phải nói nhỏ một câu:

– Nên nhớ là hôm nay đến đây để giúp Thiên Linh đấy vậy nên em hãy hợp tác một chút đi!

Nhỏ cắn răng chịu đựng khoác tay cậu rồi cũng nói thầm đe dọa:

– Tôi với anh chưa xong chuyện đâu, anh nhớ kĩ đấy!

Thiên Linh được bác Dũng đưa vào bằng chiếc xe lăn. Cô bé mặc một chiếc váy công chúa màu trắng thuần khiết, đeo một chiếc mặt nạ màu trắng có hình dáng giống như một chú bướm. Bác Dũng cũng đeo một chiếc mũ đen che kín cả khuôn mặt.

– Tiểu thư Thiên Linh, tiểu thư sẽ không sao chứ? Dù sao bà ấy cũng là mama ruột của cô!

Thiên Linh không nói gì hết nhưng chắc chắn cô bé đang rất buồn dù sao thì cũng là tình mẫu tử mà. Vì có tiếng là con gái của Phạm Gia nên khách mời hôm nay cũng có rất nhiều người có mặt trong cả thế giới ngầm. Tuy là tiệc hóa trang nhưng cũng có vài nhân vật không đeo mặt nạ, cô quay sang bên trái đại sảnh nhìn thấy một người nào đó mà mặt tái xanh đi rồi chạy đến chỗ nó thì thầm điều gì đó, nó cũng có chút bất ngờ rồi nói:

– Vậy là có đến sao? Mày cứ tỏ ra bình thường đi, dù sao sớm hay muộn thì cũng phải gặp thôi mà.

Cô thấy thế thì quay lại chỗ anh giải thích cho anh hiểu. Có lẽ nhỏ cũng đã để ý đến người kia rồi, nhỏ quay ra nói chuyện đó với cậu, cậu nhún mày lên rồi thì thầm lại điều gì đó.

– Thật bất ngờ khi gặp lại kẻ đó ở đây, kẻ đó nếu mà biết Nhiên ti ở đây thì chắc phải vui mừng lắm! -nhỏ cười khẩy một cái.

Hắn cúi xuống hỏi nhỏ nó:

– Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Nó liếc liếc nhìn người đó rồi quay sang hắn nói:

– Cậu biết chàng trai đó không?...* chỉ vào một chàng trai gần đó *...

Hắn quay sang liếc liếc chàng trai đó rồi nói:

– Chàng trai đó hình như là con trai tập đoàn Star – đồng đứng thứ 4 với tập đoàn Trần Gia trên thế giới tên là Jackie Richard thì phải, là người Pháp nhưng pama đều là người gốc Việt nên anh ta nói Tiếng Việt không tồi. Tôi và anh ta đã có gặp qua vài lần trong một vài bữa tiệc của giới thượng lưu.

Nó quay sang hôn nhẹ lên môi hắn một cái rồi nói:

– Hắn ta là thanh mai trúc mã của tôi, là mối tình đầu của tôi nhưng hắn ta lại dám bỏ rơi tôi chỉ vì một đứa con gái khác xinh đẹp hơn tôi, giàu có ngang tôi nhưng mà...con nhỏ đó lại lừa được hắn! Nhưng khi gặp mặt hắn tôi lại có chút thấy khó chịu, buồn phiền.

Hắn nhìn nó rồi nói:

– Tôi tin cậu, tôi tin chắc rằng cậu sẽ vượt qua khỏi được cái mối tình đầu đó. Tôi không cần là mối tình đầu của cậu chỉ cần cậu coi tôi là mối tình cuối thôi!

Nó cười tươi rồi quay qua nói 2 từ:

– Sến sẩm~~~~

Hắn chẳng nói gì nữa mà chỉ cười cười. Nó liếc liếc qua chỗ Jackie rồi cười khẩy một cái, lúc này thì chủ hôn cũng đã đọc xong lời tuyên thệ vậy nên Chủ tịch và Phu nhân của Vũ Thái liền cùng đôi vợ chồng kia đi mời rượu. Khi đến chỗ bọn nó thì cậu gỡ mặt nạ ra trước rồi nói:

– Bữa tiệc này hoành tráng ra phết nhỉ? Xem ra bữa tiệc này hình như còn để tìm kiếm thêm các nguồn đầu tư khác!

Vũ Chủ tịch cười cười nói:

– Thiếu gia nói cũng không sai, không biết các vị này là ai? Liệu có thể cho tôi xem mặt được không???

Nó cười cười rồi nói:

– Người quen cả mà, Vũ Chủ tịch cần gì khách sáo như vậy!

Sau đó ngoại trừ Thiên Linh ra thì tất cả đều bỏ mặt nạ, vị Phu nhân kia mặt xanh xao thấy rõ. Nó khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy hỏi:

– Thật là may mắn vì được gặp lại Phu nhân, thật không ngờ sau bao năm bà vẫn ham hư vinh đến vậy. Nhân tiện, tôi đang muốn đưa một chút đồ cho Thiên Linh. Liệu tôi có thể gặp con bé được không???

Giờ này khuôn mặt của cả Vũ Chủ tịch lẫn Phu nhân đều tái mét đi. Bà ta miệng lắp bắp nói:

– À...ờm...Thiên...Thiên Linh...con bé...hôm nay...nay...nó....

Vũ Chủ tịch nói:

– Hôm nay con bé không có đến đây, nó đang ở nhà rồi! Con bé không được khỏe!

– Đúng đó, con bé không được khỏe nên đang ở nhà rồi! Hãy để lần sau gặp vậy, được không? À với lại hình như tháng này cô chưa gửi tiền chu cấp

cho tôi nhĩ???

Lúc này mặt bà ta mới vênh lên rồi khoanh tay nói:

– Theo như tôi nhớ thì khi mà Thiên Linh còn do tôi trông coi thì hàng tháng cô vẫn phải chu cấp cho tôi 75 triệu đồng mỗi tháng!

Nó đưa tay ra phía bác Dũng, bác liền hiểu ý rồi đưa cho nó cả một xấp tiền. Nó hất cả xấp tiền ấy lên rồi hét to:

– BÀ THẬT TO GAN!!! DÁM NÓI DỐI CẢ TÔI.

Bây giờ tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào họ, cả tên Jackie cũng quay qua rồi nở một nụ cười ác ý.

Tiền roi là tả làm cho bà ta phải trở mặt lên nói:

– Tôi nói dối cô cái gì chứ??? Sao...tôi...lại phải nói dối...cô chứ???

Nó quay xuống nhìn Thiên Linh, cô bé hiểu ý chị của mình liền lấy tay tháo chiếc mặt nạ kia ra, đằng sau lớp mặt nạ ấy là một khuôn mặt thiên thần đang bị những vết thương che lấp. Cả 2 người đó nhìn thấy liền quỳ xuống rồi nói:

– Tôi xin cô...xin cô tha thứ cho chúng tôi...xin cô....Chúng tôi thật lòng xin lỗi mà....thật xin lỗi

Nó lạnh lùng nhìn 2 kẻ dưới chân rồi nói:

– THA THỨ??? CHỈ CẦN MỘT CÂU XIN LỖI LÀ ĐƯỢC HAY SAO??? CÁC NGƯỜI LÀM CHO EM GÁI TÔI RA NHƯ VẬY MÀ CHỈ CẦN MỘT CÂU XIN LỖI LÀ XONG Ừ??? THẬT BUỒN CƯỜI, CÁC NGƯỜI NGHĨ CÁC NGƯỜI LÀ AI MÀ DÁM ĐỘNG VÀO THIÊN LINH???

Nói xong nó cùng hất quay người đi, nhỏ tiến lại gần rồi nói:

– Nể tình Bạch Bạch tôi chưa làm cho cái tập đoàn nhà bà bị sụp đổ. Số tiền này coi như là bồi thí cho bà vì dù sao bà cũng đã chăm sóc Bạch Bạch một thời gian nhưng nghe cho rõ này: CUỘC – SỐNG – SAU – CỦA – CÁC – NGƯỜI – SẼ – KHÔNG – ĐƯỢC – BÌNH – YÊN – ĐẤU!!!

Sau đó thì tất cả cùng nhau bước ra về, Thiên Linh ngoái đầu lại nhìn thì thấy ánh mắt của bà ta nhìn cô bé ánh lên tia giận dữ, thù hận.

Con au này đã trở lại rồi đây! Mong mọi người thông cảm vì thời gian vắng mặt vừa qua ^^

I love you =)))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Liệu Trên Đời Này Còn Có Điều Thần Tiên? ~

~ CHAPTER 56: LIỆU TRÊN ĐỜI NÀY CÒN CÓ ĐIỀU THẦN TIÊN? ~

Từ cái chap này thì mình sẽ chém bay nóc nhà luôn á =)))

Tất cả bọn nó đang chuẩn bị lên xe đi về thì phía sau có một giọng nói với lại:

– Cherry! Đợi chút, we need to talk!!!

Giọng nói đó không ai khác ngoài Jackie, nó ngoái đầu lại nhìn thấy khuôn mặt đó có chút lo lắng nhưng hất lại nắm chặt tay nó làm cho sự lo lắng, sợ hãi của nó không còn. Cô sợ hãi nhìn Jackie rồi nói:

– Nhiên, liệu mày có sao không???

– Nhiên tí, chắc chắn sẽ được chứ? Dù sao hất ta cũng là...

Nhỏ cũng lo lắng quay qua nhìn hất, hất thấy vậy thì liền nói:

– Không sao, chuyện tên Jackie đó là mối tình đầu của Nhiên anh đã biết rồi, không cần phải như vậy! Anh không sao...

– Tuấn Anh ca....

Nó quay qua nhìn cô rồi khẽ nói:

– Yên tâm đi Hân, tao dám cá rằng tên đó sẽ không dám đụng vào tao đâu! Mà cùng Hoàng, Dục với An đưa Bạch Bạch lên xe trước đi, chỉ cần để tao cùng với Tuấn Anh và bác Dũng ở lại đây là được!

Cô mím chặt môi nhưng rồi cũng đi lên xe ô tô trước. Bác Dũng nhìn Jackie nhủ mày một cái, nó khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi nhìn tên đó rồi nói:

-Jackie, lâu rồi mới gặp! Cậu có chuyện gì cần gặp mình sao???

Tên Jackie đó nhìn nó tay trong tay với hân rồi mới cười cười hỏi:

– Oh, hóa ra cậu có new boyfriend rồi hả? Vậy mà cứ tưởng cậu vẫn sẽ đợi chờ mình!

Nó cười khẩy một cái rồi khoanh tay nói:

– Cậu nói vậy mà không biết ngượng miệng à? Chính cậu mới là người bỏ mình đi trước để đi theo một người khác vậy mà cậu còn dám nói câu đó với tôi.

Jackie khuôn mặt tỏ vẻ hối lỗi nói:

– Thực ra lúc đó tôi chỉ muốn thử sự kiên nhẫn và tình cảm của cậu nhưng rất cuộc....cậu lại bỏ sang New York rồi...thế nên tôi không thể giải thích được...Sorry, sorry...

Nó cười cười rồi nói với giọng dè bủ:

– Nghe thật buồn nôn, tôi thật cô cùng dè bủ những lời nói dối kia của cậu! Cậu nên biết rằng nếu như có một điều thần tiên nào đó để quay ngược thời gian thì cậu hãy nói những điều ấy!!! Tôi đâu phải một đứa ngốc, đâu còn cả tin người nữa!!! Ngày đó tôi đã tin vào cậu nhưng rồi sao? Cậu đã đối xử với tôi như thế nào?

Sau đó trực tiếp kéo tay hân lên ô tô rồi đóng cửa lại. Bác Dũng chưa vội lên xe mà còn đưa cho Jackie một tấm danh thiếp rồi nói một câu như lời cảnh cáo sau đó thì lên xe đi về biệt thự:

– Thiếu gia nên giữ kỹ tấm danh thiếp này để phòng bất trắc bởi vì thiếu gia về sau sẽ trở thành sacrifice vô cùng giá trị!!!!

Jackie nhìn tấm danh thiếp rồi khẽ đọc lên:

– Marry Moreau! (Gen: nhớ kỹ tên này nha mấy bạn đọc. Quan trọng lắm á!).

Lúc trở về biệt thự, nó luôn tựa vào vai hân có lẽ là do quá mệt mỏi. Lúc về đến biệt thự thì nó kéo mọi người lên một căn phòng chỉ có một màu trắng toát.

Giữa căn phòng đó chỉ có duy nhất một chiếc đàn piano cùng vài chiếc ghế màu đen tuyền. Sau khi mọi người đã ngồi vào ghế thì nó đánh một bản nhạc vốn vui nhưng khi nghe nó đàn thì lại có chút buồn buồn:

“Do you remember when I said I’d always be there.

Ever since we were ten, baby.

When we were out on the playground playing pretend.

Didn’t know it back then.

Now I realize you were the only one

It’s never too late to show it.

Grow old together,

Have feelings we had before

Back when we were so innocent

I pray for all your love

Girl our love is so unreal

I just wanna reach and touch you, squeeze you, somebody pinch me

This is something like a movie

And I don't know how it ends girl

but I fell in love with my Best Friend

Through all the dudes that came by

And all the nights that you'd cry.

I was there right by your side.

How could I tell you I loved you

When you were so happy

With some other guy?

Now I realize you were the only one

It's never too late to show it.

Grow old together,

Have feelings we had before

When we were so innocent.

(Chorus)

I know it sounds crazy

That you'd be my baby.

But you mean that much to me.

'Cause nothing compares when

We're lighter than air and

We don't wanna come back down.

But I don't wanna ruin what we have

Love is so unpredictable.

But it's the risk that I'm taking,

Hoping, praying

You'd fall in love with your best friend

(Chorus) x2

I remember when I said I'd always be there

Ever since we were ten.

When we were out in the sandbox [playground] playing pretend.

Didn't know it back then...

Best Friend – Jason Chen”

Mọi người dường như chìm vào trong giai điệu ấy, một giai điệu có chút buồn buồn nhưng lại có thể nói ra rằng mình đã chìm đắm vào trong một tình yêu ngọt ngào, hạnh phúc cùng với người bạn thân của mình. Sau khi đàn xong nó mới nói một câu:

– Đây sẽ là bài biểu diễn vào buổi tối nay của tôi, mọi người thấy sao???

Không ai lên tiếng gì cả vì những tiếng vỗ tay đã thay cho những lời khen ấy. Tuy nó không được học bài bản gì hết nhưng đôi khi vẫn tập một số bản nhạc theo ý thích trong đó có bản nhạc này!

Nó khuôn mặt thoáng chút buồn nhưng rồi cũng trở nên tươi cười một chút rồi nói:

– Mọi người xuống nhà chuẩn bị một chút đi rồi tôi sẽ khao mọi người đi ăn nhé.

Sau khi mọi người đi hết khỏi chỉ còn mình nó và bác Dũng thì nó quay sang bảo:

– Bác cùng bác Tiến cũng đi chuẩn bị đi! Tôi sẽ mời cả hai bác.

Bác Dũng nhìn thẳng vào mặt nó rồi hỏi một câu hỏi không hề ăn khớp một chút nào:

– Tiểu thư An Nhiên, liệu cô có tin trên thế giới này còn có những điều thần tiên???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chúng Ta Không Thể Tốt Đẹp Được Nữa!? ~

~ CHAPTER 57: CHÚNG TA KHÔNG THỂ TỐT ĐẸP ĐƯỢC NỮA!? ~

– Tiểu thư An Nhiên, liệu cô có tin trên thế giới này còn có những điều thần tiên???

.....

~ Một lát sau ~

– Nhiên tí, tí thật sự không sao chứ???

Nhỏ ngồi trên ô tô quay sang hỏi nó nhưng nó không trả lời mà ánh mắt thể hiện rõ đang suy nghĩ mông lung thứ gì đó. Nhỏ lay lay vai nó làm nó bắt giác quay qua rồi hỏi:

– Có chuyện gì sao? Nhỏ hơi cau mày rồi nói:

– Em chỉ muốn hỏi rằng tí có bị làm sao không khi gặp tên Jackie đó mà hình như tí đang suy nghĩ chuyện khác thì phải? Chuyện cuộc thi tài năng sao???

Nó ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh tất cả 5 người còn lại rồi nói ra một câu nặng nhọc:

– Ừm, sợ không vượt nổi con nhò Tố Nhi kia!

– Đừng bi quan như vậy chứ? Mày vừa đàn vừa hát là được rồi! Tuy mày hát không hay lắm nhưng vẫn coi là tạm được. Mà chán thật hôm nay Bạch Bạch không đi cùng.

Cô quay xuống nhìn nó rồi nói, hơn nữa còn khuyến mãi thêm một cái bữu môi. Nó ngả người về phía hấn rồi tựa đầu lên vai hấn, sau thờ dài rồi nói một câu như cười như cợt:

– Truyện tao thắng tao đã biết chắc rồi, bản thân tao đâu có thể lại tự dung đi làm người hầu cho một người vốn dĩ là cấp dưới của tao. Yên tâm đi, sẽ không đâu.với lại Bạch Baachj trải qua chuyện hôm nay cũng khá là mệt vậy nên hãy để cho em ấy nghỉ ở nhà đi!!

– Ừmmmm

Nhỏ chán nản thì gỡ máy điện thoại ra đọc truyện, nhỏ bấm vào wattpad đọc truyện một chút. Lúc này nó ngó vào điện thoại của nhỏ rồi hỏi:

– Em đang đọc cái gì đó?

Nhỏ quay sang trả lời rất vô tư:

– Em đang đọc đam mĩ tức truyện về tình yêu nam – nam đó Nhiên tí! Hay cực....

Cô cũng quay sang hỏi:

– Đúng đó, tuy là nhiều người còn kì thị nhưng mà thực tế thì những người đó đáng yêu lắm đó! Tao có follow một vài couple nam – nam trên mạng á đáng yêu cực ^^.

Nó không nói gì nữa mà ánh mắt lại nhìn vào một khoảng không vô định và suy nghĩ mông lung việc gì đó. Lúc này cậu mới rướn người lên rồi hỏi nhỏ:

– Anh không biết là em lại có cái sở thích là đọc truyện nam – nam đấy!!!

Nhỏ quay lại với khuôn mặt chẳng vui về gì rồi nói:

– Thưa anh, đó là sở thích của tôi không hề liên quan một chút gì đến anh hết! CHÚNG TA CÓ CHÚT QUAN HỆ GÌ SAO NGƯỜI – TRĂNG – HOA???

Cậu cau mày lại rồi nói:

– Không quan hệ gì? Em nên nhớ dù gì thì bây giờ em cũng đang là hôn thê của anh!

Nhỏ đặt máy điện thoại xuống rồi quay xuống cái lại:

– Ô, vậy hóa ra anh là hôn phu của tôi sao? Tôi không nhớ là tôi có chung 1 người hôn phu với hàng trăm, hàng nghìn cô gái khác đây. Tôi thà chết cũng không thể để một kẻ như anh làm hôn phu của tôi!?

Cậu cũng không vừa cãi lại:

– KỂ NHƯ ANH? ANH THÌ LÀM SAO CHÚ? – ANH CÒN DÁM HỎI TÔI? AH CÓ TỪNG NGHĨ RẰNG ANH BỈ ỒI ĐẾN MỨC NÀO CHƯA? ANH NÓI RẰNG ANH YÊU TÔI NHƯNG THỰC CHẤT THÌ KHÔNG PHẢI, ĐỐI VỚI ANH TÔI CŨNG CHỈ LÀ MỘT THỨ ĐỒ CHƠI, MỘT CON BÚP BÊ NHƯ HÀNG TRĂM, HÀNG NGÀN CON BÚP BÊ KHÁC THÔI PHẢI KHÔNG???

– Anh thực sự không ph. -cậu đang định giải thích nhưng nhỏ lại tiếp lời.

– ANH KHÔNG CẦN PHẢI GIẢI THÍCH VỚI TÔI BẤT CỨ MỘT ĐIỀU GÌ HẾT! ĐỐI VỚI TÔI BÂY GIỜ ANH CŨNG CHẴNG LÀ CÁI THẢ GÌ NỮA HẾT!!! ANH LÀ ĐỒ TÔI, LÀ KẼ BỈ ỒI, LÀ MỘT KẼ KHÔNG BIẾT GIỮ LỜI....

“Chát”....cậu tát nhỏ, nhỏ cúi gằm mặt xuống trong khi cậu còn đang đứng hình vì chưa thể hiểu bản thân mình đã vừa làm gì.Nhỏ nói với giọng kim nén:

– Hoàng ca, mau dừng xe...em muốn...xuống xe ở đây.....

– An, An...anh..anh kh...không... -cậu cố gắng giải thích nhưng...

– MAU DỪNG XE!!! CHÚNG TA MÃI MÃI KHÔNG THỂ TỐT ĐẸP ĐƯỢC NỮA PHẠM THẦN DỤC!!!

Chiếc xe dừng lại, ngay lập tức nhỏ mở cửa đi xuống mà không nói một lời nào. Cậu định đuổi theo nhưng cô lại lên tiếng bảo:

– Để nó một mình đi vì...bây giờ cậu...không còn tư cách gì để đuổi theo An nữa rồi...chuyện cầu hôn của cậu...hãy tự làm đi...tôi không muốn giúp người như cậu nữa.....

Nó với hấn không nói gì nhưng khuôn mặt của nó lại trở nên băng lãnh vài phần, nó tát lại một cái tát vào má cậu rồi khẽ nói:

– Cái tát này không phải vì tôi ghét cậu mà bởi vì...không một ai có quyền được hành động lỗ mãng vào em gái tôi...Tôi nghĩ rằng cậu nên tự suy nghĩ về bản thân mình đi, khi nào đã có câu trả lời đúng nhất thì hãy cho con An nó biết. Rốt cuộc trái tim của cậu chia cho tất cả bao nhiêu người vậy...ngoại trừ người thân cậu thì cậu rốt cuộc chia tình cảm cho bao nhiêu người? Liệu em gái tôi có chiếm được trọn vẹn một phần trong đấy?

Sau đó thì 4 người xuống xe bỏ lại cậu một mình. Bây giờ những giọt nước mắt của cậu mới bắt đầu chảy ra...cậu yêu nhỏ nhưng có lẽ lại không cho nhỏ được một phần tình cảm ấy...cậu với nhỏ vốn suốt ngày cãi nhau nhưng rốt cuộc lại thích nhau...liệu cái kết của cặp đôi này sẽ ra sao???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hoàng Thiên An Không Còn Nữa!? Se!? ~

~ CHAPTER 58: HOÀNG THIÊN AN KHÔNG CÒN NỮA!? SE!? ~

Nhỏ xuống xe rồi bắt một chiếc taxi đi thẳng đến mộ của mama. Mộ của mama nó được đặt ở một nơi cách khá xa thành phố nên phải đi taxi tầm 2 tiếng rưỡi mới đến được nơi. Trên taxi những giọt nước mắt của nhỏ cứ rơi mãi không cách nào có thể ngừng được, quệt đi những giọt nước nhỏ lấy điện thoại ra. Hình nền điện thoại của nhỏ là ảnh chụp chung của nhỏ và cậu. ...những giọt nước mắt ấy lại rơi. ...mở cửa sổ ra nhỏ ném chiếc điện thoại đi ra xe.

– Cháu bé, cháu có sao không mà lại ném điện thoại đi? -bác tài xế hỏi nhỏ.

– Chiếc điện thoại ấy chỉ có chứa nỗi buồn của cháu thôi bác ạ, chẳng có gì là vui vẻ hay hạnh phúc hết! Cuộc sống đối với cháu bây giờ thật khó chịu, thật chán nản, thật chẳng ra làm sao....

Bác tài xế ấy trông vẻ ngoài đã khoảng hơn 50 tuổi. Bác ấy vừa lái xe vừa ôn tồn nói:

– Cô bé, cháu nên nhớ rằng bên cạnh cháu còn có rất nhiều người thân, người yêu quý mình. Đừng bi quan như vậy bởi vì cháu sẽ luôn tìm được một người có thể quan tâm, chia sẻ mọi buồn vui hay chỉ đơn giản là lắng nghe cháu và cháu nhớ này: Hãy tạo nên cuộc sống đừng để cuộc sống uốn nắn ta!

Nhỏ nghe xong những lời đấy thì không nói gì. Sau một lúc nữa thì cuối cùng cũng đã đến chỗ mộ của mama. Nhỏ trả tiền xe kèm theo một câu:

– Cảm ơn bác vì lời khuyên vừa rồi. Cháu chào bác và...cảm ơn bác rất nhiều.

– Không có gì cô bé mà cháu làm gì mà ra tận ngoại ô thế này?

Nó nhìn về phía bãi cỏ xanh mướt rồi nói:

– Cháu đến gặp một trong những người quan trọng nhất đời cháu.

Bác tài xế không hỏi gì thêm mà chỉ chào tạm biệt nhỏ rồi quay trở lại thành phố. Nhỏ bước chậm rãi trên bãi cỏ xanh xanh, chỉ cần đi bộ tầm 5' là đã đến mộ của mama. Xung quanh đây cũng chỉ có một vài ngôi mộ, có lẽ là đặt ở đây cho thanh tĩnh, mát mẻ.

Nhỏ quỳ xuống trước một ngôi mộ rồi nói:

– Mama Marry, con gái Thiên An của mama phải làm sao đây? Tại sao con lại không thể có được trọn vẹn tình cảm của người mà con yêu thương chứ???

Nhỏ đưa tay đặt lên ngôi mộ rồi nói:

– Mama tên người thật đẹp...Marry Moreau...duyên phận của mama và papa thật tốt cho đến khi cái ngày định mệnh đã cướp đi mama của con...Tại sao con lại không có thể được hạnh phúc đến cuối đời như mama? Tại sao con lại đặt tình cảm sai chỗ chứ? Con hận anh ta....

Những giọt nước mắt lại rơi xuống...đau...đau lắm chứ...như một con dao sắc bén đâm thẳng vào tim không có một chút nhân từ....

[Thiên An, mama cô chưa chết đâu...mama cô chưa chết đâu...tai nạn đó chỉ là...]-bỗng một giọng nói vang lên trong đầu nhỏ vô cùng mơ hồ, không nghe rõ đó là giọng ai nhưng giọng nói nghe rất quen.

Sau đó, một cơn đau đầu dữ dội ào đến với nhỏ, nhỏ ôm đầu mà cứ khê khê:

– Đ...đau...đau quá!!! ĐAU QUÁ!!! CỨU TÔI VỚI!!!

Sau đó thì ngất lịm đi trên nền cỏ xanh mướt.

~ Một lát sau ~

4 người bọn nó cũng đến chỗ mộ bởi vì đây là nơi chôn giấu những nỗi buồn của nhỏ. Cả bọn chạy nhanh đến thì thấy nhỏ đang nằm sõng soài trên nền cỏ, nó chạy nhanh đến rồi nói:

– AN, AN....MAU TỈNH LẠI!!! HOÀNG THIÊN AN.....NHANH NHANH ĐƯA CON BÉ VỀ BỆNH VIỆN....

Nhanh chóng mọi người đưa nhỏ về bệnh viện, trên ô tô nhỏ không có một chút gì gọi là có dấu hiệu tỉnh lại nên làm cho mọi người rất lo lắng.

~ 3 tiếng sau. Trong bệnh viện ~

Lúc này khi về đến đây thì bác sĩ chỉ bảo chỉ là do mệt quá nên ngất đi. Sau khi truyền nước được một lúc thì nhỏ tỉnh lại nhưng mang một biểu cảm khác thường ngày....một biểu cảm mà vốn chỉ có nó và hân có đó chính là....lạnh lùng -“-.

– An, tỉnh rồi hả??? -cô kích động hỏi.

Nhỏ không nói gì mà chỉ cúi gầm mặt khẽ nhếch môi một cái. Cô thấy nhỏ không trả lời gì hết thì lo lắng mà nói:

– Hoàng Thiên An, em . . không làm sao hết đây chứ???

Nhỏ khuôn mặt 7 phần là giễu cợt ngẩng lên rồi nói:

– Các người đang nói gì vậy chứ? Tôi là Lucia không phải Hoàng Thiên An của các người. Hoàng Thiên An của các người đã chết rồi mà thay vào đó là tôi. . . LUCIA này!

Nó nghe vậy thì khuôn mặt có trở nên ngờ ngàng rồi đôi chân như khuyu xuống. Lucia nhìn thấy vậy liền nói:

-Cherry, chị nhớ hoàn thành phần thi của chị cho tốt. Dù gì thì đó cũng là nguyện vọng cuối cùng trước khi Hoàng Thiên An “đưa” lại cơ thể cho tôi, tôi không nên làm cô ta thất vọng nhỉ? Rốt cuộc thì Hoàng Thiên An không còn! Cuộc tình của cô ta với tên Phạm Thần Dực cũng là một cái kết gì nhi. . . SE phải không???

Xin trân trọng thân báo với các bạn độc giả thân yêu của con Gen này:

Những bạn đã xin edit truyện này của mình và được mình đồng ý chỉ có 2 bạn đó là @ThienHy1512 và @DipThoVng thôi nhé nhưng hiện nay mình lại biết có một bạn tự tiện edit truyện của mình không hề hỏi ý kiến của mình nhưng sau đó lại nói với các bạn là đã xin phép mình. Mình rất vui vì bộ truyện này của mình được các bạn edit lại nhưng làm ơn hãy nói hay hỏi ý kiến mình trước vì đây là bộ truyện của mình, là do mình nghĩ ra, là do mình viết nên. Tuy mình không muốn gây ra biến hay gì nhưng mình vẫn muốn chỉ đích danh bạn ấy vì mình đang vô cùng không vui, đó là bạn @BiLinh366. Mình muốn nói rằng: làm ơn hãy tôn trọng mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bản Nhạc Buồn ~

~ CHAPTER 59: BẢN NHẠC BUỒN ~

Tối hôm đấy, nó đã tham gia cuộc thi tài năng của học viện cũng vẫn đánh đàn piano nhưng là bài hát khác, đó là bài “Spring time” của Yiruma. Bản nhạc vô cùng buồn, mang theo tâm trạng của nó lên sân khấu khiến cho người nghe cũng có thể cảm nhận được nỗi buồn ấy. Phần dự thi của Kiều Tố Nhi là nhảy hiện đại nhưng cũng chỉ đơn giản là mặc quần áo như không mặc rồi uốn éo vài động tác trên sân khấu. . .

Kết quả người thắng không phải là nó cũng không phải Kiều Tố Nhi mà là một nữ sinh khác với giọng hát cao vút đầy mê say, đầy cảm xúc nhưng. . . điểm số của nó lại cao hơn Tố Nhi nên đương nhiên nó là người thắng cuộc. . . Kiều Tố Nhi lại trở thành người hầu cho nó. . .

Hiện giờ nó đang ngồi một mình trong thư phòng suy nghĩ về những việc đã xảy ra. . . thật tồi tệ. . . .thật khủng khiếp. . . .

Bỗng:

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. . . .

Một tiếng hét thất thanh vang lên từ căn phòng bên cạnh. Là. . . là phòng của Thiên Linh, nó vội chạy sang thì thấy một cảnh tượng đó là nhỏ. . . à nhầm. . . Lucia đang cầm một con dao cứa thẳng vào Thiên Linh, cô bé khuôn mặt trắng bệch rồi ngất đi. Lucia đến gần rồi lấy thứ gì đó từ tay cô bé ra rồi đặt cô bé lên giường.

– Lucia, cô đang làm cái quái gì thế??? -nó tức giận hỏi.

– Cherry, chúng ta sang thư phòng nói chuyện đi! Có một chuyện tôi muốn cho cô biết bởi sớm muộn gì cô cũng sẽ phải biết thôi!!!

Nó không nói gì mà chỉ sang thư phòng cùng với Lucia, hai người ngồi đối diện nhau. Nó lên tiếng trước:

– Lucia rốt cuộc cô muốn gì từ Bạch Bạch?

Lucia đặt trước mặt nó một chiếc nhẫn bằng vàng có các đường chạm trổ nhưng không ra một hình gì hết. Lucia vẫn không nói gì, nó lại lên tiếng:

– Rốt cuộc là sao? Chỉ là vì chiếc nhẫn này thôi sao? Chỉ vì nó mà cô định giết chết Bạch Bạch? Cô có bị điên?

Lúc này Lucia lại đặt thêm một chiếc nhẫn vàng tương tự nhưng mà các đường chạm trổ khá là khác mới lên tiếng:

– Cherry, thực ra thì tôi vốn không phải là nhân cách thứ 2 của Thiên An mà tôi là một linh hồn khác đang “tạm trú” trong cơ thể của Thiên An. . . Cô yên tâm đi Thiên An không sao đâu chỉ là đang ngủ thôi, khi tôi hoàn thành xong công việc của mình thì tôi sẽ rời khỏi nơi này và trở về Thiên Đàng hoặc Địa

Ngạc....

– Cô đang nói cái quái gì vậy? -nó thật sự quá shock rồi.

Lucia lại tiếp tục giải thích:

– Cherry, có lẽ cô sẽ không tin vào điều thần tiên nhưng...

– Không, tôi tin vào chúng! -nó ngắt ngay lời Lucia.

~ Flash Back ~

– Tiểu thư An Nhiên, liệu cô có tin trên thế giới này còn có những điều thần tiên??? -Bác Dũng hỏi.

– Tôi không tin vào những điều thần tiên! Những điều thần tiên ấy sẽ không bao giờ xảy ra đâu bác Dũng. Tôi cũng đã từng tin tưởng rằng sẽ có một phép màu nào đó sẽ giúp mama trở về bên tôi nhưng thật buồn....điều đó không thể xảy ra.....

Một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt nó, phải đã từ lâu rồi những giọt nước mắt ấy bị kìm nén. bác Dũng lúc này đưa một tay ra trước mặt nó rồi nói:

– Tiểu thư An Nhiên, liệu cô có thể bỏ lens ra khỏi đôi mắt cô để cho đôi mắt thật sự của cô được hiện rõ?

– Tôi không bỏ thì làm sao chứ? -nó hơi giật mình.

Bác Dũng vẫn chia tay để đẩy rồi nói:

– Tiểu thư An Nhiên, tôi biết rằng đôi mắt của cô không được bình thường mà có rất nhiều kí tự bí ẩn ở trên! Chuyện đó tôi hiểu rất rõ, cô không chỉ đơn giản là thích đeo lens mà cô còn phải che đi đôi mắt thật sự của cô...

Nó không nói gì hết mà chỉ thờ dài rồi đưa tay lên tháo đôi lens mà mình vô cùng yêu thích ra rồi đặt vào lòng bàn tay của bác Dũng. Nó nhắm nghiền mắt rồi nói:

– Nếu như bác đã nói là bác biết câu chuyện bí ẩn vào đôi mắt tôi thì hãy giải thích cho tôi nghe xem nào, rốt cuộc đôi mắt tôi làm sao lại như vậy?

Bác Dũng thờ dài một cái rồi nói:

– Tiểu thư đôi mắt cô bắt đầu chuyển sang màu tím rồi có cái dấu ấn kia là từ sau khi Phu nhân mất phải không? Đó là bởi vì mama cô vốn không phải con người, mama cô vốn chỉ là đọa thiên thần bị Thượng đế trừng phạt ném xuống trái đất nhưng....bà ấy còn có con với người trái đất nên...vụ tai nạn của nhiều năm trước cũng chính là sự trừng phạt của Thượng đế dành cho bà ấy.....

Nó ngồi thụp xuống đất, đôi mắt mở to ra...đôi mắt nó có màu tím và trong mắt nó là một vòng tròn pháp thuật trong đó có 8 hình vuông lồng ghép rất hoàn hảo còn ở chính trung tâm chính là hình một mặt trời....trông thật kì dị....

– KHÔNG, ĐÂY RÕ RÀNG LÀ LỜI NÓI DỐI...KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN PHI LÍ NHƯ VẬY ĐƯỢC...THẬT VỐ VẤN...LÚC ĐÓ CẢ ĐẠI PHU NHÂN CỦA PHẠM GIA CŨNG MẤT TỬ VỤ TAI NẠN ĐÓ NÊN CHẮC CHẮN MẤY CÁI...ĐỌA THIÊN THẦN LÀ BỊA ĐẶT....NẾU LÀ THIÊN THẦN THÌ CHẮC CHẮN MAMA TÔI VẪN CÒN SỐNG....

Bác Dũng từ tốn nói:

– Tiểu thư, chuyện này tôi không muốn nói nhiều nhưng tôi vốn là sứ thần được Thượng đế gửi xuống đây còn Phạm Phu nhân cũng chính là một đọa thiên thần...tiểu thư đừng như cô nói Phu nhân còn sống nhưng cô chưa có đủ chìa khóa để tìm ra bà ấy....còn hơn nữa thì tôi không thể nói! Bây giờ cô hãy đeo lại lens rồi đi đi, đừng để những người khác biết chuyện này. Nhưng cô nên nhớ: điều thần tiên luôn tồn tại!!!

~ End Flash Back ~

– Cô tin có điều thần tiên sao Cherry? -Lucia kinh ngạc hỏi.

Nó gật đầu một cái, tốt nhất chuyện kia vẫn nên giữ bí mật. Lucia thờ phào nhẹ nhõm rồi nói:

– Chiếc nhẫn này hãy giữ cho thật kĩ vì nó là một phần của chiếc chìa khóa thứ nhất mở đến một điều tuyệt diệu mà cô chắc chắn sẽ rất vui mừng khi biết đến nó đây còn bây giờ tôi phải đi rồi...chuyện này bây giờ chỉ cần có chúng ta biết là được....

Sau đó Lucia bỏ đi...Lucia với nhỏ trong cùng một thân thể nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược nhau...nó nhắc điện thoại liên lạc trong nhà gọi bác Dũng lên, trong lúc đó nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh trăng đang bị che khuất bởi những đám mây màu đen liền rồi:

– Cuộc đời tôi giống như một bản nhạc buồn vậy....đau khổ....đen tối....đều có hết....liệu kết thúc bản nhạc ấy....có phải là hạnh phúc.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Số Phận Trớ Trêu ~

~ CHAPTER 60: SỐ PHẬN TRỚ TRÊU ~

“Cốc cốc...” – tiếng gõ cửa vang lên. Nó quay lại ghế ngồi rồi nói:

– Vào đi!

Bước vào là bác Dũng với 1 ly trà trên tay, bác ấy đặt xuống bàn cho nó rồi hỏi:

– Tiểu thư có gì cần dặn sao?

– Không chỉ là có điều muốn hỏi, bác ngồi xuống ghế đi. -nó nhấp một ngụm trà rồi nói.

Bác Dũng ngồi xuống ghế. Lúc này nó lại gỡ lens ra đặt vào hộp, rồi nói:

– Chia khóa là gì? Tôi muốn biết...

– Tiểu thư, chuyện đó bây giờ cô chưa cần biết...

Nó không nói gì mà chỉ đặt 3 chiếc nhẫn vàng lên mặt bàn rồi nói:

– Chúng là chia khóa phải không? Còn thiếu một mảnh ghép nữa của Chu Tước nhưng tôi có thể khẳng định rằng người cầm nó là Thiên. Đúng chứ?

Bác Dũng lúc đầu hơi bất ngờ nhưng rồi cũng thờ dài mà nói:

– Không sai thừa tiểu thư, chắc hẳn Lucia đã nói với cô rồi. Vậy là cô đã tìm ra được chiếc chia khóa đầu tiên và đây là phần còn thiếu của chiếc chia khóa đầu tiên.

– Thiên đưa cho bác sao? -nó nhìn chiếc nhẫn vừa được đưa ra từ túi áo bác Dũng mà ngạc nhiên hỏi.

Bác ấy lắc đầu rồi nói:

– Không là do tôi tìm thấy trong phòng ngủ của cậu ấy. Chắc hẳn là cậu ấy chưa biết chiếc nhẫn này có giá trị rất to lớn.

Nó mở đôi mắt màu tím của mình ra rồi nói:

– Gọi ý gì cơ??? Ông biết những chiếc chia khóa đó ở đâu ư? Có bao nhiêu chiếc chia khóa?

Bác Dũng lại thờ dài rồi nói:

– Không, tôi không rõ về chúng ở vị trí chi tiết nào mà tôi biết rằng chúng ở rất gần cô, có tất cả 3 chiếc chia khóa nhưng cũng giống như Chu Tước, chúng đều bị chia thành các mảnh nhỏ....ngoài ra chúng ta cần một vật tể.....tôi cũng đã chọn được rồi.

Nó xoay ghế lại nhìn bầu trời đêm rồi hỏi:

– Vật tể là ai?

– Là cậu Jackie Richard – cậu ta là ứng cử viên sáng giá nhất còn người thứ hai thì là...

Nói đến đây thì dừng lại làm cho nó hơi ngạc nhiên hỏi:

– Người thứ hai là ai?

– Là...Chủ tịch ạ! Tiểu thư muốn chọn ai là vật tể?

– Đương nhiên là...Jackie Richard rồi, đâu thể là papa tôi.

– Vậy được rồi, tôi sẽ cho người chuẩn bị vật tể ngay bởi vì thời khắc quyết định Phu nhân sống hay chết sắp được Thượng đế phán xét rồi...4 ngày nữa...Còn bây giờ xin phép, tôi phải chuẩn bị nhiều thứ khác.

Nó không nói gì nữa cả nên bác Dũng đi ra ngoài. Lúc này những giọt nước mắt của nó mới rơi ra, nó nhìn ánh trăng kia rồi tự nói lầm bầm một mình:

– Tại sao chứ?...Tại sao lại là cậu ấy.....hức.....tuy cậu ta....đối với mình chẳng là gì hết nhưng....dù gì thì cậu ta.....đối với mình cũng đã từng rất.....tuyệt vời.....

Lúc này nó lại lấy tay gạt đi những giọt nước mắt rồi khẽ nói:

– Không được giờ đây mình không được để ý đến bất kì việc gì hết! Mình phải giúp được mama...chỉ còn bốn ngày nữa thôi...mình nhất định phải cố gắng...nhưng tại sao cuộc đời mình, số phận mình lại trở trêu như thế? Tại sao chứ? TẠI SAO???

Đúng lúc này thì hắn gọi đến cho nó:

– Alo, Tuấn Anh à? Có chuyện gì vậy?

‘- Nhiên à, tôi nhờ cậu một việc được chứ? -giọng nói của hắn ở đầu dây bên kia khá gấp gáp.’

Nó nghe thấy giọng nói khá gấp gáp kia thì cũng khá lo lắng hỏi lại:

– Có chuyện gì vậy?

‘- Nhiên à, hiện giờ tôi đang phải trốn papa tôi để gọi điện cho cậu đấy. Cậu làm ơn đến biệt thự nhà tôi rồi giúp di hộ tôi với. Chắc hẳn bọn người hầu đang đánh đập bà ấy!!! Làm ơn giúp tôi với...’

Nói xong hắn cúp máy luôn, chắc hẳn là Vương Chủ tịch đang làm khó dễ hắn ở đâu đấy. Nó lấy chiếc chìa khóa mô tô, không quên nhét 4 chiếc nhẫn vàng vào túi quần rồi khóa lại cẩn thận. Đeo lens xong rồi phi như bay ra khỏi nhà, làm cho mọi người không khỏi ngạc nhiên.

~Biệt thự Vương Gia ~

Nó phi nhanh nhất tới Vương Gia, leo tường rồi bước thẳng vào bên phòng khách. Nhìn từ xa đã có thể thấy một người phụ nữ bị một đám người giúp việc đánh đập, ngoài ra còn có rất nhiều tiếng chửi tiếng khinh mĩa:

– Đ** MẸ MÀY, MÀY CÓ DÁM THÍCH LÀM CAO KHÔNG? Ở NƠI ĐÂY NẾU KHÔNG CÓ THIẾU GIA THÌ MÀY CŨNG CHẴNG HƠN BỌN TAO ĐÂU!!

– CON GIÀ NHÀ MÀY Ý CHỈ ĐƯỢC CÁI LÀ THIẾU GIA QUÝ THÔI CHỨ THẬT RA THÌ CHỦ TỊCH CHO QUYỀN BỌN TAO ĐÁNH MÀY NÀY!

– MỌI NGƯỜI NHÌN VÀO THÌ TƯỜNG MÀY ĐƯỢC HẦU HẠ TỐT LẮM NHƯNG THẬT RA THÌ CÓ KHÁC GÌ CÁI GIẾ LAU NHÀ. HAHHAHA.....

–

–

–

Nó nghe những lời này thật sự đã chán tai vậy nên bước vào đại sảnh rồi nói:

– Các người có tránh ra không?

Cả lũ người kia nhìn nó rồi cười phá lên: – Con oắt nào đây mà dám xía vào chuyện của bọn đại ca. Anh em lên!!!

Trong 5’ nó đã hạ gục được tất cả bọn chúng rồi khinh bỉ nói:

– Thật không biết lượng sức mình!

– Mày....mày...cứ ch....chờ đấy....tao sẽ....gọi đại ca....đ....đến xử đẹp mày..... -một tên trong đó nói.

– Tao chờ chúng mày.

Sau đấy nó bế Vương Phu nhân lên xe mô tô rồi trở về biệt thự của mình, trong lòng vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Con Nhất Định Phải Dũng Cảm ~

~ CHAPTER 61: CON NHẤT ĐỊNH PHẢI DŨNG CẢM ~

Sau khi đưa được Vương Phu nhân về đến biệt thự Hoàng Gia thì nó lập tức cho 2 người quản gia vào phòng chăm sóc còn mình về phòng thay quần áo rồi sẽ quay lại ngay.

Trong lúc nó thay quần áo thì:

– Vương Phu nhân, bà đã có thể tỉnh dậy rồi. Đừng diễn kịch nữa! -bác Dũng lên tiếng.

– Phu nhân, dù sao thì bà cũng là người trông coi, đâu có thể vì con người mà trở thành tàn tạ như vậy? -bác Tiến lên tiếng.

Lúc này thì Vương Phu nhân ngồi dậy rồi nói:

– Biết vậy thì đừng có gọi tôi là Vương Phu nhân nữa, cứ gọi tôi như bình thường là được.

– Vậy được Thiên Như, bà có muốn giúp bọn nhỏ không?

Nghe câu hỏi của bác Tiến thì dì Như nở một nụ cười rồi nói:

– Dù có bị đầy xuống cho Diêm Vương thì tôi cũng chịu vì chị gái tôi, chị ấy vẫn đang chờ tôi!

Lúc này nó bước vào, thấy dì Như đã tỉnh thì nó vội chạy đến rồi lo lắng hỏi:

– Dì không sao chứ? Người còn đau chỗ nào không?

Chiếc khuyên tai bên tai trái của nó lóe sáng lên, dì Như nhìn thấy vật trên tai nó thì cất giọng nói dịu dàng lên:

– An Nhiên, cháu nhất định phải thật mạnh mẽ, nhất định phải thật dũng cảm đấy nhé! Liệu ta có nên nói điều cho cháu không?

Dì Như áp bàn tay phải lên má nó, nó hơi ngạc nhiên hỏi:

– Dì, có chuyện gì sao? Có gì thì dì cứ nói cho con biết!

Những giọt nước mắt của dì ấy khẽ rơi xuống rồi dì nói:

– Nhiên, ta cũng là một người trông coi được Thượng đế cử xuống để trông coi mama của Tuấn Anh tức chị gái ruột ta.

Nó tròn mắt nhìn dì Như rồi thốt lên:

– Mama của Tuấn Anh cũng là...đọa thiên sứ???

– Không sai, tiểu thư...cả 3 người bọn tôi đều là người trông coi của Thượng đế. -bác Dũng lên tiếng.

Dì Như nắm lấy đôi tay của nó rồi nói:

– Nhiên, con và Tuấn Anh đều không phải.....là con người! Các con là nửa người nửa thiên thần....Đó là lí do mà các con lại là những thiên tài vượt bậc đến vậy....

Nó nhìn dì Như với ánh mắt mơ hồ, lo lắng tột độ rồi khẽ nói:

– Nhưng còn...Hân cùng Hoàng với Phurong....họ cũng đều rất vượt trội mà....chẳng lẽ họ cũng là.....nửa người nửa thiên thần?

– Không sai! -bác Tiến lên tiếng- Tiểu thư, Vương Chủ tịch muốn hại chết mama của thiếu gia Tuấn Anh bởi vì nếu như giết chết được bà ấy thì thiếu gia sẽ hoàn toàn trở thành con người nhưng sự thiên tài, vượt trội lại không hề mất đi....

Nó như bị rút cạn sức lực ngồi bệt xuống nền nhà mà không thể thốt được một lời...nó đưa tay lên nắm lấy tay của dì Như rồi khó nhọc mà hỏi:

– Dì...liệu còn....cách khác để....trở thành....bình thường mà....không phải giết chết...chính người thân không? Con xin dì hãy trả lời là có....

Dì Như hướng ánh mắt của mình về phía 2 bác quản gia, thấy 2 người ấy gật đầu rồi quay qua xoa đầu của nó chậm rãi nói:

– Vẫn còn một cách nhưng...liệu con có chấp nhận đánh đổi đi...đôi mắt của mình? Thứ có thể giúp con nhìn được lại người mama yêu dấu của mình?

Nó nhanh chóng gật đầu không chút do dự, nếu chỉ cần đánh đổi đi đôi mắt mà giúp mama có thể trở lại thì chẳng phải là quá tốt sao? Tuy không thể thấy lại được người mama ấy nhưng ít ra còn giúp người không bị chết.

– Tiểu thư, cô không thể tự quyết định như vậy được! Cô là người thừa kế của Hoàng Gia, liệu nếu Chủ tịch biết cô làm như vậy thì ông ấy sẽ ra sao? Liệu còn có thể hạnh phúc bên Phu nhân? -bác Dũng lên tiếng.

Những giọt nước mắt của nó đã rơi xuống, nó biết phải làm sao đây? Nó phải quyết định những điều chỉnh bản thân thật sự quá khó khăn. ...thật sự không thể diễn tả được cảm xúc này của nó.....

– Nhiên, những người hôm nay ở biệt thự Vương Gia là do 1 người tên Alex Nguyễn thuộc tập đoàn của con phái đến. Vương Chủ tịch coi ông ta như cánh tay phải của mình, những việc làm bản thủ của ông ta cũng được tên Alex Nguyễn đó thay mặt làm. Không chỉ vậy mà một số ít tài liệu của tập đoàn con thuộc mảng ô tô cũng được ông ta bán đi. ...

Nó nghe đến đây thì gạt đi nước mắt rồi quay ra 2 bác quản gia nói:

– 2 bác nhanh chóng gọi điện cho tất cả các cổ đông đang ở Việt Nam rằng sáng mai sẽ có một cuộc họp cổ đông gấp...đừng gọi cho ông Alex Nguyễn. Hai bác làm ngay giúp cho tôi, giải quyết xong ông ta chúng ta sẽ xuất phát đi đến nơi phán xét.

– Dạ, tiểu thư!!! -cả 2 bác cùng đồng thanh.

Lúc 2 bác quản gia đã đi khỏi rồi thì nó quay ra nhìn dì Như rồi nói:

– Dì, con biết phải tìm chìa khóa ở đâu đây?

– Nhiên, một chiếc chìa khóa đã được con tìm lại được đúng chứ? 2 chiếc chìa khóa còn lại đang nằm trên tay của con và Tuấn Anh.

Nó bất giác sờ lên chiếc khuyên tai ấy, mẩn mê nó với ánh mắt buồn. Dì Như xoa đầu nó rồi khẽ nói:

– Nhiên, con chính là một thiên thần băng giá...tuy vẻ ngoài lạnh lùng, băng lãnh nhưng bên trong lại chính là một tâm hồn thiên thần không thể lẫn vào đâu. Nhiên, con nhất định phải đứng cảm lên bởi vì con còn một chặng đường dài và khó khăn ngay trước mắt...con hãy cùng Tuấn Anh bước tiếp trên con đường này....

– Dì, con...tại sao con lại không có một chút biểu hiện gì của thiên thần? Đến giờ con vẫn không tin rằng mình là một dị nhân.

Giọng nó như có ai bóp chặt lấy vậy, dì Như ôm chặt nó vào lòng rồi nói:

– Nhiên, khi con bị viên đạn bắn vào bụng...con vốn đã phải là người thực vật. Tuy được điều trị nhưng tỉ lệ không cao mà con vẫn có thể trở lại bình thường bởi vì chính con là nửa thiên thần...không thể dễ chết như vậy được....

Nói đến đây thì nó hỏi ngay:

– Vậy làm thế nào thì con mới chết?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Người Thắng Là Tôi ~

~ CHAPTER 62: NGƯỜI THẮNG LÀ TÔI ~

– Vậy thì làm thế nào thì con mới chết?

.....

~ Sáng hôm sau. Tập đoàn Hoàng Gia ~

Nó bước vào tập đoàn Hoàng Gia với sự nể phục của mọi người. Nó bước vào phòng họp của ban lãnh đạo, tất cả mọi người đều đã ở vị trí đương nhiên là trừ ngài Alex Nguyễn.

– Chắc hẳn mọi người đang thắc mắc tại vì sao mà tôi lại họp gấp như thế này! Việc bắt các vị từ nước ngoài bay về trong đêm muộn là một việc vô cùng xin lỗi nhưng....ngày hôm qua khi xem qua các tài liệu thì tôi biết rằng trong nội bộ chúng ta có nội gián!

Sau khi nó nói thì tất cả các thành viên kia đều bắt đầu xôn xao bàn tán lên rất nhiều, và chắc có lẽ mọi người đã hiểu lý do ngài Alex vắng mặt. Một giám đốc đứng lên nói:

– Tổng Giám đốc Cherry, chẳng lẽ lại là ngài Alex???

Nó gật đầu một cái rồi dùng gậy chỉ lên máy chiếu nói:

– Theo như những thông tin tôi điều tra được thì từ khi ngài Alex được bổ nhiệm làm giám đốc điều hành của ngành ô tô thì doanh thu của chúng ta giảm đi khá lớn đứng sau cả những tập đoàn không quá tập trung vào sản xuất ô tô! Khi điều tra kỹ hơn thì tôi thấy rằng một số tài liệu do ngài Alex bảo quản cũng không thấy nữa!

~ Cùng lúc này tại văn phòng ngài Alex ~

“Cốc cốc...”_tiếng gõ cửa vang lên. Ngài Alex ngồi trong văn phòng của mình đang dương dương tự đắc vì làm tay trong của Vương Chủ tịch lại có thể kiếm được kha khá khoản.

– Vào đi! -sau khi chỉnh lại áo vest thì ông ta nói.

Cô thư kí vội vàng chạy vào rồi hốt hải nói:

– Giám đốc...giám đốc...có chuyện lớn rồi!!!

Ông ta cau có mặt mày một cái rồi nói:

– Có chuyện gì mà hốt ha hốt hải như vậy?

Cô thư kí đỏ nuốt nước bọt một cái rồi sợ hãi nói:

– Giám đốc, hiện nay các thành viên trong hội đồng quản trị đang họp gấp...tôi nghe được tin này từ một thư kí khác...

Ông ta nghe vậy thì liền hỏi:

– Không thể nào, các thành viên của hội đồng quản trị ư? Họ chẳng phải là đang ở nước ngoài sao?

– Thưa, tất cả đã bay chuyến bay riêng của nhân viên cấp cao Hoàng Gia về đây trong đêm rồi ạ. Hiện nay bọn họ đang trong phòng họp rồi ạ.

Ông ta lại càng lo lắng hơn, tại sao họp hội đồng quản trị lại không báo ông ta biết hơn nữa lại còn mời tất cả các thành viên nước ngoài đến đây. Thật không bình thường!!!

– Cô có biết rằng họ họp về nội dung gì không???

Cô thư kí lắc đầu rồi nói:

– Dạ...không biết ạ bởi vì Tổng Giám đốc Cherry đích thân điều hành cuộc họp này nên mọi thông tin hoàn toàn không được tiết lộ ra.

Sau khi nghe xong thì ngài Alex vội vàng chạy đến phòng họp, mở toang cửa ra với khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Nó nhìn thấy ông ta thì nói:

– Ông Alex đã đến rồi sao? Chúng tôi mới chỉ vừa nhắc đến ông, thật trùng hợp làm sao!

Ông ta nhìn vào mặt nó rồi nói:

– Nhắc gì đến tôi chứ?

– Chỉ là chuyện ông làm gián điệp cho Vương Chủ tịch của tập đoàn Vương Gia, tôi đã ra quyết định rằng chính ông sẽ bị tịch thu cổ phần và bị cắt chức.

Ông ta nghe đến đây liền cười vang lên rồi nói:

– Hahaa, Tổng Giám đốc cứ đùa...cô bây giờ không biết rằng đêm qua số cổ phần của tôi đã được tăng lên thành 20% đã hơn số cổ phần của cô và gần bằng số cổ phần của Chủ tịch. Nói thẳng ra thì bây giờ tôi vốn phải được ngồi trên chiếc ghế Tổng Giám đốc ấy đấy!!!

Nó cười khẩy một cái rồi nói:

– Vậy sao? Thế thì mời ngài!

Sau khi đứng lên khỏi ghế thì nó chiếu một đoạn video clip lên màn hình, trong đoạn clip là Hoàng Chủ tịch đang chuyển nhượng số cổ phần của mình cho con gái lớn tức nó. Alex không nói được gì nữa, tưởng nó dễ chơi sao? Các thủ tục pháp lí cũng đã được làm xong...tức hiện giờ Chủ tịch Hội đồng quản trị là nó....

– Vậy bây giờ tôi chuyển nhượng chiếc ghế Tổng Giám đốc này cho ngài còn ngày mai thì tôi sẽ lên phòng của Chủ tịch!!!

Nói xong nó cầm túi xách ra về, trước khi đi ra còn thì thầm vào trong tai của ông ta rằng:

– Đừng tưởng tôi dễ chơi, tôi đây đâu chỉ đơn giản là một con người bình thường!

Phải phải, nó đâu phải con người bình thường mà là nửa người nửa thiên thần, những lời nói trên đúng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng (๑๐~๑๐)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chuẩn Bị Xuất Phát ~

~ CHAPTER 63: CHUẨN BỊ XUẤT PHÁT ~

Nó đi về nhà với tâm trạng hết sức nặng nề, vừa về đến nhà thì nó đã thấy tất cả mọi người ngồi nói chuyện bàn tán rất vui vẻ. Nó bước vào nhà rồi hỏi:– Đã về rồi sao Thiên – Phuong???

– Ồ...em tưởng chị bảo bác Dũng gọi em về mà???

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng hiểu ra lí do dù sao thì cũng chỉ còn 3 ngày nữa thôi mà. Nó nói:

– Ủ, bây giờ thì tất cả chúng ta lên phòng tập trung đi. Tôi có chuyện muốn nói với mọi người!!!

Phòng tập trung gì chứ? Chỉ là cái phòng rộng tầm 40m vuông thôi, có đầy đủ 50 chiếc ghế được chia đều sang 2 bên chiếc bàn dài gần bằng chiều dài của căn phòng. Hai chiếc ghế da kiểu của hoàng đế màu đen tuyền được đặt ở vị trí chủ tịch. Nó với hấn ngồi ở đó còn lũ kia thì phân chia rất nhanh chia làm 2 bên: nữ bên trái, nam bên phải ngồi theo thứ tự từ lớn đến bé.

– Mọi người tôi muốn nói rằng....

Nó đang định nói thì Lucia vội cướp lời:

– Chuyện là nửa người nửa thiên thần thì tôi đã nói cho bọn họ biết rồi, bọn họ cũng đã shock đủ rồi...

Mặt nó lúc này đen vô cùng, đã biết vậy thì còn cần gì đến tôi? Lucia lại vội tiếp lời:

– Cherry, tôi vẫn còn chuyện muốn nói!

– Cô nói đi Lucia, chuyện gì? -nó nói.

Mọi người cũng vô cùng tò mò đi, rốt cuộc là còn chuyện gì? Lucia nhìn cậu buồn buồn nói:

– Chuyện tôi ở trong cơ thể của Thiên An như mọi người đã biết nhưng thật sự nếu không hoàn thành nhiệm vụ cứu được những đọa thiên thần kia trong thời gian quy định thì e rằng cơ thể này của Thiên An sẽ biến thành tro tàn...

– KHÔNG THỂ ĐƯỢC!!! -cậu đập bàn nói.

Hấn bình tĩnh hơn mà hỏi:

– Thời gian quy định là bao nhiêu lâu???

– Ngày phán xét của Thượng đế lên họ tức chỉ còn 3 ngày nữa thôi, đến được vùng đảo hoang đấy cũng đã mất 2 ngày rồi vượt qua các thử thách cũng phải mất hơn 2 ngày thì mới đến được nơi phán xét!!!

Tính như vậy đã không đủ thời gian, phải làm sao đây???

Phép màu gì sẽ giúp được họ đây???

Lúc này thì 2 bác quản gia cùng với đi Như liền cùng nói lên một câu buồn buồn:

– Chúng ta sẽ giúp các con, đến lúc phải nói câu tạm biệt rồi!!!

Sau đó thì ngoài Lucia đã hiểu thì những người còn lại chẳng hiểu cái mô tê gì cả...

3 người đẩy liền nắm lấy tay nhau rồi đọc mấy câu gì đó chẳng ai có thể hiểu nổi. Xung quanh họ xuất hiện một vầng sáng bao quanh, rồi họ bay lơ lửng lên không trung đôi cánh của họ xuất hiện....một bên cánh thiên thần, một bên cánh ác quỷ...họ là người trung gian giữa Thượng đế với Diêm Vương là sứ giả, người canh giữ....

Cơ thể của họ nhanh chóng tan biến thành những hạt lấp lánh rồi họ biến mất.

– KHÔNG DÌ OI!!!– Tạm biệt nhé!!!

Đầu đó vẫn có thể nghe thấy một tiếng nói nhẹ hơn gió văng vẳng bên tai.

Họ chỉ biết đứng đờ ra đấy, Lucia buồn buồn nói:

– Sự hi sinh của 3 người họ sẽ cho chúng ta thêm thời hạn 3 ngày tức còn 6 ngày nữa....

Cô nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì nước mắt chảy ra rồi nói:

– Họ thật sự đã mất rồi sao???

– Không sai... họ đã trở về với những sứ giả, những người canh giữ khác!!!

Nó nhanh chóng nói:

– Mọi người chúng ta mau mau huấn bị lên đường thôi! Không thể chậm trễ được.

Bọn họ nhanh chóng đi chuẩn bị một vài bộ quần áo thuận tiện, thoải mái cùng với một vài loại băng y tế hay các vật dụng khác để sát trùng vết thương....

– Có cần mang theo vũ khí không vậy Lucia??? -Thiên hỏi.

– Tốt nhất vẫn nên mang đi, đến hòn đảo ấy không chỉ đơn giản là gặp được Thượng đế mà còn gặp một lũ người không đâu với đầu cà.

Vậy là bọn họ lại thuận tay cho vào chiếc ba lô một vài khẩu súng, ngắn cùng một, hai hộp đạn nhỏ để phòng thân.– Rốt cuộc chúng ta có thành công không nhỉ??? -cậu buồn buồn hỏi.

– Tôi cũng rất lo sợ chuyện đó nhưng biết làm sao? -nó nói.

Vậy từ nay họ sẽ bước vào một vòng vây nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Phát Hiện Thú Vị ~

~ CHAPTER 64: PHÁT HIỆN THÚ VỊ ~

Sau khi thua vụ cá cược đương nhiên Tổ Nhi phải làm người hầu cho nó, hiện giờ à ta đang há hốc mồm nhìn căn biệt thự nhà nó, to vật vờ luôn ạ. À ta nhanh chóng bấm chuông cửa thì liền có 2 cô người giúp việc chạy ra mở cửa hỏi:

– Xin cho hỏi, tiểu thư tên gì và muốn gặp ai ạ?

– Tên là Kiều Tổ Nhi. Hoàng An Nhiên có ở đây chứ?

À ta không có chủ ngữ, vị ngữ hỏi 2 cô giúp việc, cô gái trông có vẻ nhỏ nhắn hơn liền nói:

– Dạ, thưa tiểu thư...Đại tiểu thư An Nhiên đang ở trên phòng tập trung ạ. Mời tiểu thư đi theo tôi!!!

Tổ Nhi nhanh chóng đi theo cô giúp việc ấy, nhìn từ bên ngoài căn biệt thự đã trông vô cùng xa xỉ, vào đến bên trong thì oimeoi nó còn lộng lẫy hơn rất nhiều.... Đồ đạc trong này đều được đặt riêng từ các nhà điêu khắc có tiếng.

Lúc này trên phòng tập trung tất cả mấy người bọn họ đều có thể không quan sát thấy được Tổ Nhi đang lên đây. Lucia nhìn qua màn hình nhú mày không vui rồi nói:

– Cherry, cô ta đến đây làm gì?

Nó dựa đầu lên vai hần rồi nói:

– Thua vụ cá cược nên cô ta phải làm người hầu cho tôi, thực ra tôi cũng chẳng cần mấy khi cô ta lên đây thì tôi sẽ đuổi cô ta đi.

Lucia nhún cao lông mày rồi thích thú nói:

– Đừng đuổi cô ta đi, tôi có phát hiện thú vị lắm, muốn cho mấy người biết!!!

Lucia sao cô biết lắm thế, chia sẻ mấy cái thông tin đó cho chúng tôi đi. Biết lắm cũng chẳng có ích gì còn nữa Tổ Nhi cô mau lên đây để bọn tôi biết cái thú vị đó.

“Cốc cốc cốc...”

– Đại Tiểu thư, có cô Kiều Tổ Nhi đến ạ!

– Cho vào rồi cô mau xuống nhà đi! -nó nói vọng ra.

Cô giúp việc nhanh chóng xuống nhà còn Tổ Nhi mở cửa bước vào phòng, ngay khi bước vào phòng thì tất cả 7 cặp mắt nhìn vào cô ta tỏ vẻ thích thú. Cô ta còn chưa kịp lên tiếng thì Lucia nhanh chóng tiến tới tát vào mặt cô ta một cái làm cho mọi người bất ngờ. Cô ta ngã xuống nền gạch lạnh lẽo kia, Lucia quay ra chỗ cô nói:

– Saria, mau lại đây giúp tôi chút!

Cô nhanh chóng đi tới rồi hỏi Lucia:

– Giúp cái chuyện gì?

– Dừng cô ta lên để tôi tát cô ta vài phát! Nhìn ngửa mặt quá đi... .

Tổ Nhi anh mắt có vài tia máu, cô ta lăm bắm cái gì đó rồi quanh cô ta xuất hiện một cái kén màu đen xì. Ngay vài giây sau thì cái kén vỡ ra, bên trong Tổ Nhi không còn mà là một ác quỷ xông tới chỗ nó nhưng ngay lúc cô ta định chạm vào nó thì một ánh sáng màu xanh bật ngược cô ta ra.

– Mẹ kiếp, nguoi không phải con người, người là thiên thần!

Mọi người còn đang ngờ ngàng thì Lucia vội giải thích:

– Ngay khi nhìn thấy cô ta qua camera tôi đã thấy có một luồng bóng tối vây quanh cô ta. Đó mới là điều thú vị, một ác quỷ lại thực sự ở gần chúng ta vô cùng... .

Tổ Nhi nghe thấy bí mật của mình bị bại lộ thì tức giận rồi hét lên:

– TA SẼ GIẾT CHẾT CÁC NGƯỜI!!!

Lucia cười khinh bỉ nói:

– Tất cả chúng tôi đều là thuộc tính thiên thần, muốn chết thì chúng ta cùng chết... . Ngu ngốc!!!

Tổ Nhi còn đang kinh ngạc nhìn cả lũ sau lời nói của Lucia. Hôm nay lạ nha, 4 người hần, anh, cậu cùng Thiên lại vô cùng yên tĩnh. Cô quay ra nói với anh:

– Ông xã a~~~~ Sao hôm nay lại yên tĩnh vậy???

Xời, giọng ngọt sớt luôn. Tổ Nhi nghe như vậy liền tức giận nói:

– Buồn nôn, chỉ vì lũ thiên thần các nguoi mà tao đã mất đi 2 người bạn thân nhất... . Bọn chúng cũng là ác quỷ mà tại sao lại lụy tình như thế?

Nó cười nhạt nói:

– Vậy cô chẳng lẽ lại không? Yêu một thiên thần rồi lại muốn giết đi chính người khác. Hay là cô đang ảo tưởng trong các bộ truyện ngôn tình rằng ác quỷ với người thường hay kiểu ác quỷ với thiên thần sẽ bất chấp mọi rào cản mà đến với nhau? Tổ Nhi ánh mắt vô cùng giận dữ nói:

– CÁC NGƯỜI SẼ PHẢI TRẢ GIÁ!!!

Sau đó liền tông vỡ cửa kính rồi bay đi, nó ánh mắt nhìn theo Tổ Nhi có chút khó chịu xen chút vui vẻ.

– Bà xã a~~~~

Anh đang trêu lại cô, cô đỏ mặt phùng phùng tức giận bỏ đi làm cho anh phải đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Khởi Hành Vào Ban Đêm ~

~ CHAPTER 65: KHỞI HÀNH VÀO BAN ĐÊM ~

– Sao cậu lại trông vui thế chứ?

Hắn nhìn khuôn mặt tùm tùm cười của nó thì thắc mắc.

Nó bấu môi một cái rồi nói:

– Tôi phải vui chứ, bây giờ là cô ta sẽ không còn có thể phá được chúng ta rồi!!!

– Cậu chưa từng đọc các tiểu thuyết ngôn tình mà nhân vật chính 11 là ác quỷ 1 là thiên thần à? Họ vẫn có thể đến với nhau đấy!!!

– Cậu muốn bỏ tôi sao? Bỏ thử xem, tôi thách cậu đấy!

Nó trề môi ra nói, hắn chẳng biết nói gì hơn nữa cả mà chỉ gãi đầu. Bây giờ trông hắn ngu quá đi! Nó đưa tay lên má hắn rồi nói: – Tôi biết cậu muốn khóc, muốn khóc thì cứ khóc đi! Tôi biết cậu buồn chuyện của đi....

Hắn ôm chầm lấy nó, gục đầu vào vai nó mà khóc nức lên làm ướt cả một mảng vai áo nó. Nó ánh mắt đượm buồn còn tay xoa xoa lưng hắn dỗ dành.

– Khóc hết đi... Khóc xong thì chúng ta cần phải đi cứu pama đấy!

– An Nhiên, cậu bây giờ là người quan trọng nhất với tôi....

Lia máy quay chỗ cô để cho cặp nó – hắn khóc lóc chút. Cô nghe anh trêu mình như vậy thì liền tức giận đi về phòng mình làm anh vất vả chạy theo xin lỗi. Gì chứ? Chỉ gọi là bà xã thôi cũng giận hả? Lúc này cô còn gọi anh là ông xã mà, gọi cô là bà xã thì sai cái méo gì?

Cô đóng sập cái cửa vào rồi nói:

– NGUYỄN THIÊN HOÀNG, ANH MAU BIẾN CHO KHUẤT MẮT TÔI!!!

– Hân ơi, rốt cuộc là anh làm gì sai chứ? Gọi em là bà xã thì có gì sai sao???

Cô hằm hằm mở cửa ra rồi “nhẹ nhàng” hét thẳng vào mặt anh:

– LÚC NÀY TÔI GỌI ANH LÀ ÔNG XÃ A~ ANH KHÔNG THÈM TRẢ LỜI, THẬT TỨC CHẾT!!! ĐÃ CÓ NGỌT NGÀO VỚI ANH RỒI MÀ ANH CÒN KHÔNG CHỊU!!!

Nói đến đây thì anh mới ngó người ra. Chỉ tức giận vì cái lí do vớ vẩn đấy sao? ㄟ_ㄟ ~ ㄟ_ㄟ

Cô trông có vẻ vẫn tức giận, anh cười cười hôn nhẹ vào môi cô một cái rồi nói:

– Đi shopping không? Đi lần cuối trước khi đến cái đảo hoang gì đó!

Cô vẫn không nói gì cả, anh lại hôn thêm một cái rồi kéo cô đi nói:

– ĐI nào coi như đền bù cái tức giận vớ vẩn kia của em!

– Nó không vớ vẩn!?

–ừ thì không vớ vẩn!

Thế là vợ chồng nhà người ta đã rủ rê nhau đi shopping rồi đó. Một cặp đang ngồi khóc lóc...một cặp đi shopping...vậy lia máy quay ra cặp Thiên – Phương cùng với cậu và Lucia nào....

Thiên với Phương đang sắp xếp một số loại thuốc cần thiết ở trong phòng nghỉ.

– Vợ này, vợ nghĩ sao về chúng ta? -Thiên quay sang hỏi Phương.

– Làm sao cơ chồng? -Phương tròn mắt hỏi lại.

– Liệu vợ có thấy sợ không? Lần đi này là đánh cược cả tính mạng của bản thân đấy!Phuong gật đầu nhẹ rồi nói:

– Sao lại không sợ chứ? Chồng ít nhất còn là sát thủ còn vợ mãi chỉ là hacker, coi như lần này đi vợ là người vô ích rồi!!

Thiên nghe Phuong nói vậy liền gõ vào đầu cô một cái rồi nói: – Vợ ngốc này...đừng nói như vậy chứ? Vợ rất giỏi về sơ cứu mà phải không? Đi lần này rất cần vợ đấy...

Lúc này Lucia cùng với cậu cũng bước vào nói:

– Mia, cô đừng nghĩ như vậy chứ? Cô vốn rất đa di năng mà, sẽ giúp chúng tôi được rất nhiều.

Phuong nghe Lucia nói vậy thì mỉm cười nhẹ, vậy là bản thân không vô tích sự đúng không?

– Mà bao giờ chúng ta phải xuất phát vậy? -Thiên khóa chiếc ba lô màu đen tuyền vào hỏi.

– Đêm nay, chúng ta sẽ xuất phát luôn, càng sớm càng tốt! Với lại có lẽ chúng ta phải mang ít đồ ăn đi không sẽ phải bắt mấy con bọ ăn đấy!

Nghe như vậy thì khuôn mặt của mấy kẻ kia tái mét. Bọn tôi căn bản ra thì cũng là tiểu thư, thiếu gia...lại đi ăn mấy con giun tron tuột đó sao??? Phải chuẩn bị đồ ăn khô nhanh nhanh mới được!!!

– Lucia tại sao cô lại trú ẩn trong cơ thể của An mà không phải là Nhiên hay ai đó khác? -cậu lên tiếng hỏi.

– Đó là chuyện của Thượng đế còn tôi chỉ là một linh hồn am hiểu mọi thứ. Làm sao tôi biết tại sao ha?

Thế là bọn họ lại tiếp tục chuẩn bị những vật dụng dành cho chuyến đi tối nay, chuyến đi dài...

~ 8h30' ~

Sau khi dùng xong bữa tối thì bọn họ xách ba lô chuẩn bị lên đường. Trước khi đi ra khỏi cửa nhà Lucia có hỏi:

– Mọi người...có hối hận không???

– KHÔNG!!! -tất cả đều đồng thanh.

Sẽ không hối hận đâu phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Dù Có Hối Hận Cũng Không Kịp#8230; ~

~ CHAPTER 66: DÙ CÓ HỐI HẬN CŨNG KHÔNG KỊP... ~

Mấy độc giả yêu quý thông cảm, chap này có rất nhiều thứ không đúng và do mình bịa nhá !!!

Ban đầu Lucia đã gọi một chiếc xe ô tô 16 chỗ vô cùng rộng rãi để đến sân bay quốc tế. Nó hỏi:

– Sao lại phải đến sân bay quốc tế? Chẳng phải là đến đảo hoang sao?

Lucia khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng quay ra nhìn bọn nó nói:

– Thật ra nó không hẳn là đảo hoang mà nó là một hòn đảo chưa từng có con người đặt chân đến!?

– Có hòn đảo như vậy sao? -anh ngạc nhiên hỏi.

Lucia nhìn vào đồng hồ của mình rồi nói:

– Thời gian lên đến sân bay cũng không còn nhiều, tôi sẽ giải thích đơn giản nhất có thể cho mọi người hiểu. Nơi chúng ta đến là tâm của Tam giác quỷ Bermuda!

– CÁI GÌ CƠ???

Cả lũ cùng hét lên ngay cả cậu đang lái xe cũng phải phanh kít xe lại. Cậu trở mắt lên hỏi:

– Có điên không? Đó là nơi bí ẩn nhất của toàn nhân loại, cô có điên không vậy Lucia???

Lucia nhanh chóng giải thích:

– Vì là nơi hành xác của thần thánh nên con người mới không thể tìm ra được, chúng ta có thể bước đến đây bởi chúng ta không phải là con người... còn nữa Ray, cậu mau cho xe chạy đi nếu không sẽ không kịp thời gian đâu!!!

Cô nuốt nước bọt rồi nói:

– Chúng ta thì không nói nhưng mà chúng ta còn đi cùng nhiều người lắm đấy, không sợ bọn họ chết sao???

Lucia lắc đầu nhẹ rồi nói:

– Chuyến bay đây chỉ có 8 người chúng ta cùng thêm một phi công thôi!

Cả một cái máy bay to đùng mà chỉ có 9 người thôi ày hả???

– Còn phụ lái thì sao??? -hắn hỏi.

– Mọi người nghe cho rõ này: phi công là Jackie Richard còn phụ lái là Trịnh Minh Tuấn. Việc Jackie Richard là vật hiến tế thì mọi người chắc đã biết còn Trịnh Minh Tuấn là vô tình bị bác Dũng chọn....

Mọi người nghe vậy thì tiếc thương cho Trịnh Minh Tuấn, rốt cuộc thì anh ta cũng chỉ là xui xẻo nên bị chọn nhưng mà đó cũng là cái giá phải trả cho việc đã từng hãm hại đến nhỏ. Trịnh Gia đúng là không có phúc chút nào, con gái thì bị thần kinh còn con trai cũng xui xẻo mà bị chọn làm vật tế. Ánh mắt nó đờm buồn rồi bơ vơ nói:

– Jackie sẽ phải chết thật sao???

Lucia gật đầu một cái, ánh mắt nó lại trở nên buồn hơn nhưng hắn thì tâm trạng vô cùng không tốt. Liệu nó có toàn tâm toàn ý yêu hắn hay tên Jackie đó vẫn nằm trong tim nó??? Hắn chính là đang ghen đấy!!! Có vấn đề gì không???

Hắn tay chống cằm băng quơ nhìn ra ngoài suy nghĩ, nó quay ra định bảo hắn gì đó. Nhìn vẻ mặt suy tư của hắn liền có chút muốn phì cười, ôm lấy hắn từ phía sau nó nói:

– Cậu đang ghen sao???

Hắn không nói gì cả, nó phì cười rồi nói:

– Tuấn Anh, Jackie Richard đã từng là bạn thân của tôi nên tôi chỉ là quan tâm cậu ta một chút thôi, đừng ghen tuông vậy chứ???

Hắn quay người lại ôm nó rồi nói thì thầm điều gì đó rất nhỏ vào tai nó. Nó nghe xong mỉm cười nhẹ rồi gật đầu.

– Nhiên tao để ý là từ khi mày quen Toanh thì mày cười nhiều gấp mấy lần ngày xưa. Ngày xưa có cho tiền mày cũng không cười!!!

– Thế thì sao??? Vấn đề gì???

Oimeoi, nó chỉ có thể ân cần dịu dàng với mình hắn thôi sao???

Cô còn là bạn thân của nó đấy nhé... vậy mà còn lạnh lùng như vậy!!!!

Cô bấu vào một cái, Thiên lên tiếng:

– Chị Nhiên, đến giờ Bạch Bạch còn chưa tỉnh nữa!

– Liệu có làm sao không??? -Phương cũng lo lắng hỏi.

Lucia lắc đầu rồi giải thích:

– Chỉ là do thuốc gây mê của tôi mà thôi! Liều thuốc khá mạnh nên phải vài ngày nữa mới tỉnh.

Cả lũ gật gù. Rất nhanh chỉ một lát đã đến sân bay quốc tế, trước khi ra khỏi xe thì bọn họ đều đeo khẩu trang kín mít màu đen. Cả lũ vừa vào trong sân bay đã nhanh chóng hoàn thành thủ tục rồi ra chỗ máy bay mang nhãn hiệu MM411 để cất cánh.

– Jackie Richard với Trịnh Minh Tuấn đâu??? Chẳng lẽ đã ở trong buồng lái rồi???

Lucia gật đầu rồi nói rằng 2 người bọn họ vốn đã bị thôi miên nên không còn ý thức.

– Thôi mau mau khởi hành đi, để đến tâm của Tam giác quỷ Bermuda không phải là nhanh!!!

Nó nói xong cũng là lúc máy bay có tiếng thông báo sắp cất cánh. Thiên lúc này thờ dài thì Phương lo lắng hỏi:

– Sao thế chồng???

– Chồng thật sự hối hận khi tham dự chuyến đi này rồi! Thật hại não quá mà...

– Có hối hận cũng không kịp nữa rồi!!

Lucia ngồi ở ghế bên nói. Thiên nghe vậy liền nói:

– Lucia, tính tình của em gái tôi không hề lạnh lùng như chị Nhiên vậy nên là cô có thể bớt lạnh lùng đi với nhoi nhoi lên chút được không???

Lucia quay ra Thiên nhếch môi một cái rồi nói:

– Anh biết đấy, tôi là Lucia không phải Hoàng Thiên An.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Nơi Xa Nhất!? ~

~ CHAPTER 67: NƠI XA NHẤT!? ~

Bọn tính ra phải ở trên máy bay hơn 2 ngày, sau hơn 1 ngày uể oải trên máy bay thì cả bọn quyết định bàn kế hoạch một chút.

– Cherry, khi vào được trong Tam giác quỷ Bermuda thì chúng ta còn chưa biết sẽ rơi xuống đâu! Nếu như rơi phải chỗ xa tâm nhất thì sẽ mất khoảng 2 ngày đi bộ.

Nghe Lucia nói mà lòng ai cũng thầm cầu nguyện rằng làm ơn để bọn tôi rơi chỗ gần nhất nhé....

– Mà mấy người không đâu với đâu là ai???

Lúc Thiên lên tiếng hỏi thì mấy người họ cũng đưa ánh mắt về phía Lucia. Lucia cột mái tóc dài đến ngang lưng của nhỏ lên rồi nói:

– Bọn họ chính là đám thổ phi hay không thì cũng phải là bọn cướp biển đã mất tích nhiều năm. Nếu là bọn chúng thì chúng ta có thể giết được nhưng....khi nào tôi nói bắn thì mới được bắn bởi đôi khi đám ác quỷ ở đó cũng muốn trêu đùa....

Lúc này anh mới thắc mắc lên tiếng:

– Lucia đến đó chúng ta ngoài đi bộ có phải leo núi gì không???

Lucia lắc đầu rồi nói:

– Không phải leo núi mà chỉ phải lặn xuống nước để vào được đường hầm bí ẩn thôi!!!

Cả bọn lúc này mặt căng đầy hắc tuyến không biết nói gì. Thiên lên tiếng hỏi Lucia:

– Vậy chúng ta lặn kiểu gì? Cô còn không dặn chúng tôi mang kính bơi hay mang kính áp tròng!!!

– Đến lúc đó tự khắc chúng ta phải xoay sở thôi còn tôi không nói với mấy người là bởi vì mấy người không hỏi tôi!

Lúc này máy bay đột nhiên rung lắc mạnh khiến cho cả bọn thấy kiểu mình đang chơi trò cảm giác mạnh. Nó cố gắng bình tĩnh hỏi:

– Đến rồi sao Lucia???

– Đúng vậy, chúng ta đến nơi rồi!!!

Máy bay càng lúc càng rung lắc mạnh hơn khiến cho bọn họ cứ nảy nảy người lên. Cả bọn cài lại dây an toàn rồi ngó ra cửa sổ, ngó ra ngoài không thấy gì ngoại trừ bão tố cùng đất đá....

Cả bọn không hên mà nuốt nước bọt ực một cái, thật quá kinh sợ mà.

Sau đó thì do sự va chạm với đất đá xung quanh vòng lốc xoáy nên dẫn đến việc bọn họ bị đập đầu lên đường trước...sau đó họ ngất đi...

~ 1 tiếng sau ~

– Cherry, Saria, Mía... mau mau dậy!!

Nghe thấy tiếng gọi thì nó khẽ mở mắt, trước mặt mình là khuôn mặt phóng đại của Lucia đang ở trước mặt. Khó nhọc ngồi dậy nó hỏi:

– Chúng ta đang ở đâu???

– Cô tự xem đi!!!

Lúc này nó mới đảo mắt xung quanh. Xung quanh...chỉ là một khoảng đất rộng bao la bát ngát chỉ có lưa thưa vài bụi cỏ...

Bên cạnh nó là cô và Phương vẫn đang bất tỉnh còn 4 anh chàng kia thì cũng chỉ vừa mới tỉnh dậy. Rất nhanh chóng cô cùng Phương cũng đã tỉnh dậy, cả bọn đứng dậy phủi quần áo.

Cậu hỏi:

– Lucia, chúng ta đang ở đâu???

Lucia thờ dãi rồi nói:

– Rất tiếc phải nói rằng nơi chúng ta đang đứng là nơi cách xa tâm nhất của Tam giác quỷ Bermuda...chúng ta sẽ phải mất đến 2 ngày đi bộ đấy!!!

Oimeoi, điều không muốn cũng đã xảy ra rồi đấy. Vậy là họ phải đi bộ 2 ngày sao??? Muốn giết con nhà người ta hả???

– Không cần tốn đến 2 ngày đâu!!!

Cả 4 cô gái không hện mà cùng quay ra nhìn 4 chàng trai, họ cùng nhau lùi từ ba lô của mình 2 đôi giày trượt 1 to 1 nhỏ hơn.

– Chúng tôi đã chuẩn bị đấy! Cảm ơn đi! – hấn nhìn nó nói.

– Thảo nào ba lô của 4 người lại to hơn khá nhiều so với bọn tôi. -nó nhận đôi giày trượt nhỏ từ tay hấn nói.

Hấn mỉm cười nói:

– Tôi đi giúp cậu!!!

Thực ra thì cả lũ này chơi giày trượt không tồi nên việc trượt để đi đến tâm cũng không quá khó khăn nhưng mà đường đi cũng xa quá đi...

– Ông xã, chúng ta nghỉ đi!

Cô mệt nhọc nói anh sau khi đã nghe Lucia thông báo rằng họ đã đi được khoảng 1/6 quãng đường.

– Mọi người, chúng ta nghỉ ngơi đi. Hấn đã mệt lắm rồi!

Nghe anh nói thì cả bọn đều đồng ý dài những chiếc khăn ăn ra rồi tháo những đôi giày trượt cồng kềnh đó ra rồi ăn vài chiếc bánh mì, uống vài hộp sữa.

– Mọi người mệt thì có thể nói để nghỉ ngơi bởi vì khi đến nơi thì sẽ còn mệt hơn rất nhiều!

– Lucia ở quanh đây không có chút gì là có sự sống của con người hay chỉ là có chút gì là có dấu hiệu của thần thánh sau???

Nghe câu hỏi của Phương thì cả bọn đều đưa ánh mắt về phía Lucia, Lucia uống một ngụm sữa rồi nói:

– Thần thánh thì đương nhiên không thể ở đây rồi còn những người khác thì bọn họ cũng không xui xẻo như chúng ta bị rơi xuống nơi xa tâm nhất.

Aiyaaa, đừng có nhắc nữa bởi vì chuyện đó mà chúng ta phải mệt như thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Động Dịch Nhân ~

~ CHAPTER 68: ĐỘNG DỊCH NHÂN ~

– Ăn uống 1 tuần như thế này chắc chúng ta sút mấy cân mất!!!

Cô vừa gặm bánh mì vừa nói. Anh đưa hộp sữa cho cô rồi nói:

– Ăn uống như thế này, đi kiểu hành xác thế này có khi lại là một kỉ niệm cả đời không bao giờ quên được đâu!!!

Lucia nói:

– Chuyện xuống nước đừng có lo, tôi đã lo hết rồi. Tôi có mang đi 4 đôi kính áp tròng đã được bác Dũng cùng bác Tiến nâng cấp. Nếu đeo hiếc kính ấy vào thì nó có tác dụng như kính bơi, có thể sử dụng trong 6 tiếng! Còn Cherry thì đôi mắt của cô được sở hữu từ mama cô nên có thể nhìn được như bình thường dưới nước...

Cả lũ ậm ừ vài câu cho nó có rồi lại tiếp tục thưởng thức những chiếc bánh mì vô cùng thơm ngon đi.

– Thôi mọi người ăn nhanh đi, còn nghỉ ngơi một chút để đi tiếp. -Phuong nói.

Sau khi ăn xong thì mấy người bọn họ vốn định nghỉ ngơi một chút nhưng...tiếng ngựa từ đằng xa lại làm cho họ chú ý đến. Cảm thấy có chút bất an Lucia liền nói:

– Mau đi giày trượt vào rồi lùi súng ra!!!

Cả lũ nghe theo, nhanh chóng đi giày trượt vào rồi lùi súng ra. Mọi người trên tay đều đã có súng chỉ riêng có cậu và Thiên là 2 tay 2 khẩu súng vì họ thuận cả 2 tay.

– 2 khẩu súng ngắn của em và chị Nhiên bọn em sẽ chưa dùng. Để phòng bất trắc!

Phuong nói xong mọi người đều đồng ý, đề phòng vẫn là tốt hơn. Họ xếp theo đội hình vòng tròn 6 người xung quanh còn 2 người ở giữa đương nhiên là nó cùng Phuong. Nó ở bên hông có sẵn súng nên phụ trách bảo vệ Phuong.

– Đoàng...đoàng...đoàng...

Những kẻ che kín mặt đang ngồi trên ngựa đã bắn những phát đạn đầu tiên. Bọn họ thật sự ở thế bị động: không áo chống đạn, phuong tiện không bằng, số lượng súng đạn có phần hạn chế, chỗ trốn còn chẳng có.... Hơn nữa bọn chúng ít nhất cũng phải 15 người.

– Đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...

Cho đến hiện nay thì bọn họ chưa bắn một phát đạn nào cả mà chỉ né khiến cho đội hình vòng tròn đã biến thành đội hình 3:4:1. Hàng trên đầu là gồm 3 người là anh, cô cùng Thiên và hàng 2 là hấn, nó, cậu cùng Lucia. Đương nhiên Phuong sẽ được đứng sau cùng để được mọi người bảo vệ.

Bây giờ những kẻ kia không còn dùng súng nữa mà dùng kiếm. Chúng phi ngựa tiến gần lại đến chỗ bọn họ, chúng chạy theo kiểu vòng tròn khiến cho bụi bay lên mù mù.

Nó cố nói:

– Hoàng, Hân, Thiên mau bắn đi! Bắn bừa thế nào cũng trúng, chúng ta cần mở đường để chạy đã.

3 người họ nghe theo liền nhanh chóng bắn chúng được 2, 3 tên đã phá đi đội hình chạy vòng tròn của chúng. Nhân lúc bọn chúng đang hỗn loạn thì họ chạy thoát được. Bọn họ cố gắng trượt hết sức mình để có thể thoát thân sau khoảng 30' thì cuối cùng đã cắt đuôi được chúng.

Bọn họ hiện đang đứng trước một hang động có cửa vào rất to, Thiên hỏi:

– Lucia, đây là hang động gì vậy?

– Có lẽ đây là động Dịch Nhân, hang động duy nhất ở trên hòn đảo này, chúng ta có thể trốn ở đây đây...

Nghe cái tên thật là vô cùng kì quái, cái gì mà động của kẻ địch chứ? Nghe cái tên cũng vô cùng tò mò đi...

– Lucia, tại sao tên động này lại là động Dịch Nhân???

Người đầu tiên lên tiếng hỏi về động này là nó. Lucia ngồi phịch xuống trước cửa động rồi mới nói:

– Động này tên là Dịch Nhân bởi vì hang động này vốn là nơi đây là hang động trú ngụ của kẻ địch của thần thánh. Thực ra cô gái ấy cũng chỉ vì hoàn cảnh đặc biệt mà thôi, cô ấy là kết quả của một mối tình giữa 1 thiên thần 1 ác quỷ. Suốt trong 23 năm, cô ấy bị tất cả mọi người ruồng bỏ đến cả pama

cũng không được tha, Thượng đế cùng Diêm Vương đã quyết định tước đi đôi cánh của họ rồi kết liễu họ. Cô gái ấy không quá xinh đẹp nhưng trí thông minh, sự am hiểu thì là vô tận. Khi tròn 24 tuổi do bị đàn áp quá mức nên cô đã quyết định tảo phản khiến cho nhiều thiên thần thậm chí là nhiều ác quỷ bị mất đi đôi cánh, biến thành con người, cô nhanh chóng bị Thượng đế và Diêm Vương nhốt trong lao tù. Đến năm 25 tuổi cô ấy đã chạy trốn khỏi thế giới thần thánh ấy thành công, cô ấy đến hang động này trú ngụ nhưng chỉ được ít lâu sau thì lại bị bắt. Cô bị tước đi đôi cánh rồi cũng biến thành 1 linh hồn bơ vơ.... Đó là lí do gọi là động Định Nhân....và tôi là cô gái đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tách Nhóm ~

~ CHAPTER 69: TÁCH NHÓM ~

Cả bọn nghe xong thì trở mắt ra nhìn Lucia. Lucia cúi gầm mặt xuống không dám nhìn ai, đôi vai Lucia run run rõ ràng là đang khóc. Mọi người không ai nói một câu nào chỉ có nó từ tốn hỏi:

– Lucia, nếu như vậy tại sao cô lại có thể trốn được khỏi nơi ấy khi chỉ là 1 linh hồn???

Lucia gạt đi những giọt nước mắt ấy rồi nói:

– Cherry, tôi trốn thoát được lần đầu tiên khi còn có đôi cánh và khi là linh hồn đều được mama cô ra tay giúp đỡ hết.

– Mama tôi sao??? -nó nhú mày hỏi.

Lucia gạt đầu một cái rồi nói:

– Phải là mama của cô, bà ấy rất tốt bụng lại xinh đẹp. Trong thế giới thần thánh ấy lại chỉ có được mama của cô, mama của Kelvin, mama của Ray cùng mama của Saria giúp đỡ tôi, thấu hiểu tôi, không khinh không dè chừng cũng như không chèn ép tôi. Ở đó những người khác cũng là thiên thần đáng lẽ ra phải biết yêu thương, tôn trọng người khác, giúp đỡ nhau nhưng đây xem họ còn chưa từng một lần yêu quý tôi!

Hóa ra Lucia lại là một linh hồn có quá khứ đau lòng đến như vậy. Nói đến đây Lucia lại khóc, những giọt nước mắt mà những linh hồn không bao giờ có được.

– Lucia, cô liệu có thể nói rõ mọi chuyện cho chúng tôi được không???

Càng nghe lại càng tò mò hơn nên hẳn mới lên tiếng. Lucia lấy chiếc khăn giấy cất trong ba lô lau đi khuôn mặt bị tèm lem vì nước mắt rồi nói:

– Có lẽ là con đường tắt mà tôi tạo ra trong động Định Nhân này chưa bị lấp và chúng ta sẽ đến được tâm của hòn đảo này nhanh hơn đấy! Vừa đi tôi sẽ vừa kể chuyện.

Thế là cả lũ lại xách ba lô lên để đi vào trong động Định Nhân. Lucia là người dẫn đầu.

– Hang động này là do mama của Ray tìm ra và chỉ đường cho tôi đến....

Hang động này rất sâu, cao và rộng. Có thể nói nơi này khá là lí tưởng để chạy trốn vì có khá nhiều các góc ngách hay các chỗ quẹo trái, quẹo phải. Lucia cầm một cây đuốc lên dẫn bọn họ đi vào đến con đường ngoài cùng bên tay phải.

– Năm đó lần đầu giúp tôi trốn thoát được thì....

Bỗng dưng nó ngắt lời của Lucia:

– Lucia bỗng mắt tôi có cảm giác nhức quá!!!

– Phải mất chúng tôi cũng khá nhức mà hơn nữa cơ thể của An cũng đang dần trong suốt!

Cô đưa tay lên xoa xoa mắt rồi nói. Lucia lúc này mới nhớ ra điều này rồi nói:

– Tôi quên mất rằng vì lớp ma pháp được tôi cùng mama mấy người tạo ra khiến cho dù thiên thần, ác quỷ hay là con lai giữa thần thánh cùng loài người hay gì nữa cũng sẽ được hiện nguyên hình. Mất mấy người một lúc nữa sẽ giống như Cherry hiện nguyên hình là có các kí tự bí ẩn còn tôi thì vốn là linh hồn mà.... Thiên, Phương cùng tôi bắt buộc phải dùng kính áp tròng đây vì chúng ta không phải là người được kế thừa chính thống nên mắt không thể nhìn hay thờ được bình thường dưới nước như 5 người họ....

Lucia nói không sai, một lúc sau thì mắt của bọn họ đều rất kì dị toàn là các kí tự đặc biệt thậm chí còn có thể các hình ngôi sao, mặt trăng ngoi ra thì

Phuong cùng Thiên thì các kí tự có phần mờ hơn.

Lucia đưa 2 đôi kính áp tròng đặc biệt kia cho Thiên và Phuong.

– Lại nói tiếp chuyện lúc này, trong lần đầu giúp tôi trốn thoát thì họ không hề bị phát giác thậm chí họ còn đánh lạc hướng được. Đến lần thứ 2 thì họ phát hiện, họ nhanh chóng trốn xuống trái đất, yêu rồi kết hôn cùng người trái đất sinh ra các cậu nhưng cũng không được quá lâu thì những vụ tai nạn liên tiếp xảy ra để Thượng đế có lí do bắt họ đi còn riêng mama của Saria đang bị lực soát gắt gao bởi các thiên thần.

Đi hết con đường ấy thì họ đang đứng tại một khoảng trống và trước mặt thì lại có thêm 5 con đường nhỏ khác. Cái động này đúng là rộng quá đi!!!

– Bây giờ chúng ta sẽ phải trượt xuống đường có mạch nước ngầm, trôi theo mạch nước ấy sẽ dẫn đến được đường vào từ dưới nước của chỗ phán xét ấy. Chỉ cần lặn sâu xuống khoảng 15' là đến được chiếc công ấy.

Vừa nghe Lucia nói xong thì anh lên tiếng phản đối:

– Không được, nếu như trôi theo mạch nước ấy thì nhất định cô cùng Thiên và Phuong sẽ bị chết đuối mất hơn nữa nếu có bơi thì sẽ rất lâu vì có ba lô. Phải tìm cách khác thôi!

Lucia suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Vậy chúng ta chia ra thành 2 nhóm: 1 nhóm bơi, 1 nhóm đi bộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Nhờ Cả Vào 3 Người Vây#8230; ~

~ CHAPTER 70: NHỜ CẢ VÀO 3 NGƯỜI VÂY... ~

Họ chia nhóm theo tỉ lệ 3:5, 3 người xuống nước còn người đi bộ. Đừng hỏi tại sao lại chênh lệch đến vậy bởi vì là phải xách ba lô cho những người xuống nước đó. Nhóm xuống nước gồm nó, hẳn cùng cô còn những người đi bộ thì phải xách hết tất cả ba lô để tránh đồ bị ướt.

– Đường bộ có dài hơn đường thủy nhiều không Lucia??? -cô hỏi.

– Ước chừng thì bơi mất khoảng 2 tiếng rưỡi còn đi bộ mất khoảng 4 tiếng nhưng...đây là còn chưa tính đến phải vượt qua các chướng ngại vật.

Lucia lúc này ngó nghiêng ngó dọc một hồi cuối cùng reo lên:

– Aisss, đây rồi!!!

– Gì thế Lucia??? -nó tò mò hỏi.

Lucia chỉ vào hòn đá to đứng ở một góc rồi nói:

– Kelvin, Jack, Ray với Jass mau ra đây khiêng hộ tôi hòn đá này ra mau đi!!!

Cả 4 người bọn họ phải chật vật lắm mới nhấc được cái hòn đá to đứng ấy lên. Ở dưới hòn đá đấy là một chiếc rương khá to bị bụi cùng mạng nhện chằng đầy.

– Mau mau nhấc chiếc rương này lên đi!

Giọng điệu của Lucia khá gấp gáp khiến cho hẳn cùng Thiên cũng phải nhanh chóng nhấc rương ấy lên trên nhưng chiếc rương lại có một ổ khóa bên ngoài tuy trông cũ kĩ nhưng vẫn chưa bị hạn gì.

Lucia vớ tạm một hòn đá gần đấy rồi đập liên tục vào ổ khóa kia. Ổ khóa này có chút cứng đầu nên khi chiếc khóa bị vỡ ra cũng làm cho lòng bàn tay của Lucia rớm máu nhưng Lucia lại không hề để ý.

– Cuối cùng thì cũng phá được ổ khóa này!!!

Lucia vớt hòn đá ấy sang một bên còn mình thì nhanh chóng mở chiếc rương ấy ra. Trong chiếc rương ấy có rất nhiều dao găm cùng với khoảng chừng 15 bộ cung tên với rất nhiều những loại mũi tên khác nhau.

– Thật không ngờ là cô lại chuẩn bị chu đáo đến vậy!!! -Phuong lên tiếng.

Lucia mỉm cười một cách vui vẻ còn cô lại đem ra về mặt đăm chiêu hỏi Lucia:

– Lucia, có đến tận 15 bộ cung tên, cô định làm gì???

Lucia đưa cho mỗi người một bộ rồi nói:

– Mỗi người cứ mang theo một bộ cung tên đi để phòng thân! Dao găm thì tôi nhớ không nhầm là có tất cả là 40 con. Mỗi người 5 con là đủ nhỉ???

Lúc này thì Phương mới hỏi:

– Lucia tôi có chút không hiểu. Chúng ta đi bộ thì đúng là cần cung tên nhưng mà nhóm 3 người bọn họ thì sao lại dùng đến được, họ ở dưới nước thì dùng sao được??? Không thì hãy để họ cầm đi 20 con dao găm còn chúng ta thì mang theo nhiều cung tên hơn???

– Phương nói đúng đấy! -hắn lên tiếng đồng tình.

Lucia lắc đầu, đeo ba lô lên rồi nói:

– Chắc chắn là chúng ta sẽ đến sau họ thì tại sao không để dành cho họ giải quyết đám phiền phức kia.

– Hang động này tại sao lại chưa bị lấp đi nhỉ???

Cậu từ lúc vào động đến giờ mới nói được một câu. Lucia lắc đầu rồi nói:

– Chắc là bọn họ không dám bước vào hang động của kẻ thù chẳng??? Một sự ghê tởm chẳng???

Cả bọn chẳng nói gì nữa hết cả, chỉ sợ rằng sẽ gọi lại quá khứ không được vui vẻ cho lắm của Lucia. Lúc này Thiên lấy hai đoạn dây thừng dài khoảng 3m ra đưa cho hắn rồi nói:

– Tốt nhất là 3 người cứ nối với nhau bằng một đoạn dây thừng này đi, cho đỡ lạc.

Thế là nó, hắn cùng cô buộc đoạn dây vào phần thắt lưng cho chắc chắn. 3 người họ giắt dao ở trên thắt lưng một cách thật chắc chắn rồi cũng đeo cung tên lên.

– Như vậy là tạm ổn rồi, có gì dặn dò nữa không Lucia???

Cô cầm sẵn một con dao găm, cời giấy cùng tất ra bỏ vào ba lô rồi đưa cho anh đeo.

– Ở phía bên đi bộ thì tôi sẽ lo về cách chường ngại vật cùng cách xử lí còn 3 người thì phải tự xử thôi nhưng...tuyệt đối không được tự tiện chọc giận mấy con cá mập dưới đây. Bọn chúng đánh hơi thấy máu rất giỏi nên đừng để bị thương!

– Vậy được, mọi người xuất phát trước đi. Một lát nữa chúng tôi sẽ xuất phát ngay. -cô nói.

– Nhanh lên nhé! Ngày phán quyết chỉ còn có 2 ngày nữa thôi! -Lucia nhắc nhở cả lũ.

– Bà xã nhớ cẩn thận nhé!!! -anh nói rồi vẫy vẫy cô.

– Ông xã cũng vậy nha!

5 người kia nhanh chóng gặt đầu. Tuy đeo ba lô có chút không ổn lắm khi bắn cung nhưng thà có còn hơn không. Lucia dẫn đầu với hiếc đèn pin rồi lần lượt cậu, Phương, anh cuối cùng là Thiên trước khi đi vào con đường ấy nói một câu:

– Vậy chường ngại vật ở cửa của ngục giam phải nhờ vào 3 anh chị rồi! Làm tốt nhé!!!

Thiên giờ ngón cái ra rồi cũng biến mất tăm. Bây giờ từ ngoài nhìn vào cũng chỉ nhìn thấy ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn pin.

– Tao đến bây giờ vẫn còn chưa tin được rằng mới vài ngày trước tôi còn là một con người bình thường rồi dùng một cái mình lại là một nửa người nửa thiên thần. Bảo sao dạo này mama tao lại lo lắng đến vậy, khi nghe tao nói dối là đi du lịch cùng chúng mày thì lại vô cùng lo lắng, bất an. ...

Nghe cô nói thì nó cũng đồng tình như vậy. 21 năm trên cuộc đời cứ tưởng rằng mình hoàn toàn nhưng hóa ra lại không phải, là một thứ nếu như để người ngoài biết được thì sẽ bị coi là quái vật không hơn, không kém.

– Cuộc đời mà...bất ngờ sẽ đến vào những lúc mà ta không ngờ đến nhất...

Hắn nói rồi cũng xem xét lại xem còn thiếu gì nữa không. Khi đã thấy đầy đủ cả thì hắn nói:

– Chúng ta đi luôn không???

– Đi luôn đi, thời gian cũng không còn nhiều!!!

Sau đấy thì bọn họ cùng nhau trượt xuống con đường đến mạch nước ngầm... cuộc đời, số phận rồi sẽ đưa họ đi đâu???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Con Đường Dẫn Đến#8230;. ~

~ CHAPTER 71: CON ĐƯỜNG DẪN ĐẾN.... ~

~ Team đi bộ T^T ~

– Aiss, con đường này đi thật quá rắc rối mà, hơn nữa không khí trong đây còn khá ẩm thấp nữa, đất bản cũng bám hết vào quần áo mất rồi.. Thật muốn f*** quá đi!!!

Vừa đi anh vừa lên tiếng kêu ca, Phương đi đằng sau anh vỗ vai anh trai mình một cái rồi nói:

– Ông anh của tôi ơi, anh bớt kêu ca đi có được không??? Anh mà càng kêu ca thì thời gian đi sẽ càng lâu đó!!!

Đúng lúc này thì ở phía trước có ánh sáng mờ mờ của một cây đuốc được gắn cố định trong nền đất. Lucia ra hiệu cho một người rồi nói:

– Ở mỗi một chương ngại vật thì tôi có để một cây đuốc để đánh dấu. Tuy như vậy nhưng mà nút kích hoạt đoạ ở đâu thì tôi cũng không nhớ nữa... mọi người nhớ đi đứng cẩn thận!

Cả lũ “Ủ” một tiếng rõ to rồi lại tiếp tục đi chỉ có điều là đôi chân di chuyển chậm hơn và đôi mắt thì đảo liên tục tránh để kích hoạt phải chương ngại vật hay còn gọi là bẫy do chính Lucia tạo nên.

”Bốp” – đang đi thì Thiên vấp phải một hòn đá nhỏ khiến cho Thiên ngã xuống còn Phương thì vội xem xét Thiên có bị gì không, Lucia quay lại nhìn rồi sùng sốt kêu lên:

– Jass...cậu kích hoạt cái bẫy thứ nhất rồi!!!

Lucia vừa dứt lời thì bức tường cách đó khoảng 1,5m liền mở ra và trong đó là một hòn đá khổng lồ có thể cán nát tất cả bọn họ.

– CHẠY MAU!!!!!!

Lucia vừa hét lên thì Lucia cùng cậu và anh chạy kịp chỉ có Thiên, Phương ở khoảng cách quá gần nên không thể chạy kịp, hai người chỉ bất giác kêu lên:

– AAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Phương ôm chầm lấy Thiên khiến cho chiếc ba lô trên lưng Thiên đập mạch vào tường...

3 người kia chạy với tốc độ kinh hoàng nhưng đôi lúc hòn đá kia cũng suýt đuổi kịp. Đúng lúc này cậu phát hiện ra một con đường nhỏ mà khuất hòn đá không thể vào được.

– Lucia, Hoàng... mau vào tạm chỗ này!

Anh cùng Lucia nghe thấy cậu nói vậy liền nhanh chóng nhảy vào đấy!!!

Hòn đá vẫn tiếp tục lăn đến cuối hang mà may mắn rằng 3 người kia đã kịp trốn vào trong con đường nhỏ kia.

– Ha...ha...ôi mẹ ơi...kinh quá!!!

Anh vừa điều chỉnh nhịp thở vừa nói. Cậu lấy chai nước bên cạnh ba lô tu ừng ực rồi đưa cho anh uống.

Lucia cầm đèn pin soi vào con đường nhỏ này.

– Con đường này có lẽ là...

– Có lẽ là gì? Bây giờ không tìm thấy Thiên và Phương nữa...phải làm sao đây???

Anh nhìn Lucia gấp gáp hỏi, em gái cùng em rể anh giờ phải tính sao???

Lucia đang tập trung nhìn xuống con đường kì lạ này mà không thèm để ý đến lời nói của anh.

“Àm ầm...” – không thể nào! Viên đá vừa nảy... lại quay lại chỗ của 3 người bọn họ.... Chuyện này là sao???

– Chẳng lẽ con đường này của chúng ta là một vòng tròn sao???

Lucia lúc này mới quay ra nhìn anh với cậu nói:

– Bọn họ không phải chưa từng đến đây mà chính xác còn đến đây nhiều ý chứ!!! Chắc chắn bọn họ đã thay đổi từ một con đường thành một con đường vòng tròn, sau đó tạo ra con đường nhỏ khuất này.... Chắc chắn bọn họ biết tôi còn quay lại.... đi xuống con đường này thôi....

Khi nghe Lucia nói xong thì anh và cậu cũng đi xuống con đường này. Anh vẫn tiếp tục hỏi Lucia:

– Lucia, liệu em gái tôi có bị làm sao không???

–tôi cũng không rõ nữa....

Lucia cũng không thể nói được điều gì. Chuyện này có lẽ là phải phụ thuộc vào Thượng đế để xem Thượng đế có muốn gặp lại bọn họ không?

Anh mang cả một nỗi lo lắng trong lòng đi sâu xuống con đường nhỏ kia.

~ Thiên và Phuong ~

Quay lại thời gian trước lúc hoàn đá cán qua. Chiếc ba lô của Thiên do đập mạnh vào bức tường đằng sau nên khiến cho một cơ quan mật nào đó mở ra. Và 2 người bị ngã xuống một... hầm bí ẩn nào đấy!!!

– Chồng, chúng ta đang ở đâu vậy???

Phuong đảo đầu nhìn xung quanh thì chỉ nhìn thấy một màu đen bao trùm. Nghe đâu đây có mùi tanh nồng của máu. Thiên nhanh chóng mò trong ba lô của mình chiếc đèn pin, Thiên lia đèn ra xung quanh rồi bảo Phuong:

– Vợ cứ bình tĩnh đi đã, ở đây chồng thấy có vài cây đuốc cố định để chồng dùng bật lửa châm chúng cho nơi này sáng lên. Vợ đứng yên tại chỗ nhé!!!

Phuong nghe theo lời Thiên đứng yên một chỗ còn Thiên thì đi bật hết mấy cây đuốc đó lên. Cả căn hầm sáng lên và khi đèn sáng lên Phuong hét lên thất thanh:

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA....

Thiên vội chạy đến chỗ Phuong ôm cô vào lòng rồi nói:

– Đừng lo, đừng lo, có chồng ở đây mà....

Căn hầm này nếu chìm trong bóng tối thì có lẽ là đỡ dọa người hơn. Máu đỏ lênh láng khắp nơi thậm chí chúng vẫn còn chưa đông lại, xương cốt rải rác đầy xung quanh, thậm chí kinh tởm hơn là vẫn còn vài cái xác đang trong giai đoạn phân hủy, thối rữa. Trên trần nhà có vài cái xác không còn đầu, máu chảy ra còn chưa kịp khô hơn nữa đôi cánh màu trắng muốt của họ cũng bị nhuộm một màu đỏ tươi... .

– Nơi này thật sự có thể kinh dị đến vậy sao???

Vẫn còn rất nhiều điều bạn chưa biết ở đây đây... cứ đọc tiếp rồi sẽ biết đó là những điều gì nhé....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Huyết ~

~ CHAPTER 72: HUYẾT ~

~ Team boi :> ~

3 người nó, hấn cùng cô đi đến bằng đường thủy. 3 người phải đi xuống bằng con đường ấy, đi bộ được một đoạn khá xa bỗng cô lên tiếng:

– Mày, tao cảm thấy không khí ngày càng âm đạm hơn nữa còn có mùi máu tanh!!!!

– Ở đây đến 1 giọt nước cũng không thấy đâu! -hắn cũng lên tiếng.

Nó bây giờ cũng mới để ý. Họ đi dưới ánh sáng mập mờ của những cây đuốc, rồi bỗng....

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA....

Họ bị rơi xuống một chiếc hố khá sâu nhưng may là diện tích khá rộng đủ để cho cả 4 người lớn đứng. Để có thể thấy chiếc hố này khá sâu vì hiện giờ ánh sáng của những cây đuốc đã khuất hẳn.

– Tại sao lại có hố ở đây chứ???

Cô đứng dậy phủi quần áo rồi nói, quần áo của cả 3 có chút ướt ướt nhưng họ lại không mang theo ba lô vậy nên một chiếc khăn pin cũng không có.

– Tối quá đi!!! Hơn nữa còn có nước, ướt quần tao rồi!!!

Nó cũng phải cảm thán trước chiếc màn bóng tối này, bỗng một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên tay hắn!? Chính xác thì là ngọn lửa của chiếc bật lửa mà hắn mang theo trong túi quần.

– A, Toanh ở đây có hai cây đuốc vẫn sử dụng được này!

Cô reo lên khi nhìn thấy hai cây đuốc ở một góc, mắt của cô sau khi về nguyên dạng đã tinh anh hơn rất nhiều.

Sau khi hai cây đuốc được thắp sáng lên thì 3 người bắt đầu xem xét đường lên trên. Bỗng cô lên tiếng:

– Nhiên, Toanh...hai người xem này! Có một lối thông sang đâu đó và...

Và dưới chân họ là một vũng máu đỏ tươi chảy từ lối thông kia. Cô tuy đã xuống tay với nhiều kẻ, máu tanh cũng đã nhuộm đầy tay cô nhưng đối với lần này thì lại khiến cho cô rợn người. Máu này chắc chắn là mới có, nhưng tại sao ở nơi này lại có thể.... Không chỉ có vậy mà còn có rất nhiều xác chuột nên khiến cho mùi trong cái hố này vừa tanh lại vừa hôi đến ớn lạnh....

– Haizzzz...đường lên không có!

Sau khi đã xem xét thật cẩn thận thì nó nói, vậy là cả 3 người phải chấp nhận bò theo lối thông bí ẩn kia để tìm đường.

– Lối đi này thật là dài! -hắn lên tiếng.

Nó cùng cô cũng gật đầu đồng tình. Vì phải bò nên hiện giờ tay và phần quần từ đầu gối dính đầy máu. Cuối cùng thì 3 người bọn họ cũng ra được khỏi cái chỗ kia.

– Đây là đâu??? -cô lên tiếng hỏi.

Họ đi đến một nơi...máu chảy thành dòng dài...ngập đến đầu gối họ....

– Đây là nơi đổ máu sao? Thật ghê người!

Ngập 1 phần chân trong dòng sông máu kia nó cũng không khỏi rợn người chỉ thiếu điều là ngất đi. Đúng lúc này thì có một thứ va vào chân hắn, hắn cầm lên và đó là một chiếc đầu lâu...màu đen!?

– Chiếc đầu lâu này thật là kì quái! Nó có màu đen...

Cô nhìn chiếc đầu lâu trên tay hắn mà nhận xét.

– Đó là đầu lâu của ác quỷ!

Bỗng từ đâu vang lên tiếng của Lucia, 3 người bọn họ ngó nghiêng một hồi thì thấy Lucia cùng anh và cậu đang đứng bên bờ bên kia.

– Mau lên đây đã! -cậu nói.

Khi 3 người bọn họ đã lên đến nơi thì việc đầu tiên cô hỏi là:

– Thiên với Phương đâu rồi???

– Lúc nãy có chút rắc rối, họ đã mất tích cùng nhau từ thời điểm ấy!!!

Lucia lên tiếng sau đó chỉ xuống dòng sông máu rồi nói:

– Con sông này được gọi là Huyết Giang – nơi máu của những kẻ bị nhận cái chết từ đấng tối cao chảy thành một dòng... Đừng kinh hãi vội mà hãy

nhìn lên trên đầu chúng ta đi!

Cả 6 người ngược lên trên đầu mình thì thấy rất nhiều những thiên thần, ác quỷ bị những con dao găm đâm xuyên qua 2 tay, 2 chân, ở giữa bụng và... giữa trán và giữa cổ thậm chí còn có các mũi tên găm xuyên qua đầu, qua người.... Những cái xác ấy còn chưa phân hủy hết, đám sâu bọ vẫn đang lúc nhúc trong đấy để lấy chất dinh dưỡng...

Thật kinh tởm... Không ai bảo ai liền lùi lại phía sau, suýt chút nữa đã trượt chân xuống Huyết Giang.

Anh lấy lại bình tĩnh rồi hỏi:

– Tại sao 3 người không thể đến được mạch nước ngầm??? Chỉ cần trượt xuống là có thể đến rồi mà!

Cô lắc đầu rồi nói:

– Không hề ông xã ạ, bọn em đã đi cả một quãng đường dài nhưng đến một giọt nước cũng không có....

Lucia về mặt cau có nói:

– Mẹ kiếp, bọn chúng thay đổi hết tất cả các đường lối của tôi rồi!!! Bây giờ cách duy nhất là phải mò đường thôi...

Cứ đi về phía thượng lưu của Huyết Giang chắc sẽ tìm được đường đến ngục giam thôi!

Nó lúc này lên tiếng:

– Mong là có thể gặp lại được Thiên cùng Phuong!

Nơi này liệu có thật sự là một phần của thiên thần cai quản không? Nếu mà để cả nơi này cho ác quỷ cai quản thì sử như thế nào nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bị Giam. Gặp Lại ~

~ CHAPTER 73: BỊ GIAM. GẶP LẠI ~

~ Chỗ Thiên và Phuong ~

– Đừng lo, không sao mà....

Thiên tuy có chút rớt sau lưng vẫn cố đỡ dành Phuong nhưng có lẽ nó không có tác dụng mấy, Phuong vẫn khóc rồi ôm chặt Thiên. Thiên xoa đầu Phuong rồi nói:

– Vợ làm sao vậy??? Ở trong thế giới ngầm thì máu me vợ cũng đã phải nhìn thấy rồi chứ!!!

Phuong ngược lên nhìn Thiên rồi uất ức nói:

– Vợ là hacker không phải là sát thủ giống chồng, làm việc thì cũng chủ có liên mạng qua mạng không dây với anh Ying ở nhà. Em ngoài lần đến bar thì chưa từng trực tiếp xem chém giết ai!

Phuong dù gì cũng chỉ là hacker thôi, bàn tay không nhuộm đầy máu giống như mấy người kia nhưng số tiền mà Phuong kiếm được qua việc hợp tác với một số kẻ thì chắc chắn gấp mấy lần mấy người kia.

Lúc này Phuong tâm trạng đã ổn hơn, bỏ Thiên ra thì thấy tay mình có máu.

– Chồng bị thương ở lưng sao???

Lúc này khi ngã xuống đây thì do va phải cái gì đấy nên áo bị rách và lưng bị thương một vết.

– Không sao đâu! - Thiên cười gượng.

Phuong tuy trong lòng vẫn đang rất sợ nhưng vẫn bắt Thiên quay lưng để mình khử trùng và băng bó vết thương.

– Vết thương tuy không quá sâu nhưng khi nào trở về nhà thì phải đến bệnh viện để kiểm tra kĩ lại!

Sau khi Phuong băng bó xong cho Thiên thì Thiên nói:

– Dù sao thì cũng phải xem xét xung quanh để tìm được lối ra. Vợ đeo khẩu trang vào đi rồi cùng chồng đi xem xung quanh, sợ cũn phải đi!

Lời nói của Thiên có phần như đang ra lệnh nhưng Phuong vẫn nghe theo. 2 người họ đi vòng quanh nơi này xem có đường thoát ra không nhưng thứ họ tìm thấy chỉ có xương cốt cùng vài cái xác lúc nhúc sâu bọ bên trong...

– Chồng, dưới đồng xương này hình như có gì đó vừa lóe sáng!

Phuong chỉ tay vào đồng xương dưới đất nói, Phuong vừa nhìn thấy thứ gì đó lóe sáng lên. Thiên dùng tay không bới đồng xương đấy lên thì thấy một tập những mảnh bạc mỏng có kích cỡ 12×15 còn rất mới. Hơn nữa chúng còn rất sắc, nếu như không cẩn thận cầm vào thì đứt tay dễ như không.

– Oh, hóa ra ở đây cũng có bạc sao??? Cất tạm vào ba lô.

“Cộp...cộp...cộp...” – có tiếng bước chân bước lại gần nên Thiên và Phuong vội vàng nấp vào một chỗ khuất.

Từ góc khuất đấy thì có thể dễ thấy rằng 2 ác quỷ với đôi cánh màu đen và cặp sừng đỏ trên đầu đang vác vài cái xác của những thiên thần, ác quỷ bị rút hết sinh khí ném vào chỗ đồng xương kia. Theo sau họ thì là 1 tên thần chết với đôi mắt đỏ như máu mở to và cái miệng ngoác to ra.

– Thần chết, nghe nói dọa thiên sứ Marry Moreau cùng với bạn của cô ta chưa đến 2 ngày nữa là bị xử rồi đúng không??? -tên ác quỷ số 1 hỏi.

– Mama sao??? -Thiên nói tựa như gió thoảng qua tai.

Thần chết nheo đôi mắt toàn một màu đỏ lại nói:

– Ngươi quan tâm làm gì?

– Ngài không biết sao? Marry Moreau với bạn của cô ta nghe nói hồi trước ở trên chỗ của Thượng đế là con của một vị thần nào đó nhưng phạm tội tày đình nên mới bị xử tử!

Tên ác quỷ số 2 nói thêm vào, Thần chết cười bằng cái giọng khàn khàn trầm đục rồi nói:

– Bọn họ thì làm sao chứ? Dù sao thì cũng đã là dọa thiên thần, chẳng có ích gì cả. Nhưng được cái cô ta khá xinh đẹp, tiếc thật vì Thượng đế đã ra lệnh sau khi mấy kẻ đó chết thì phải đượ đưa vào những quan tài trên không để tưởng nhớ đến chúng!

Tên ác quỷ số 1 chép miệng một cái rồi nói:

– Tiếc thật, không thể xem xác mỹ nhân thiên thần Marry Moreau phân hủy rồi!

Thiên lúc này nghe vậy thì máu dồn lên đến tận não nhưng vẫn phải giữ lấy bình tĩnh. Đúng lúc này một con chuột chết rơi xuống chỗ chân Phuong khiến cho cô kêu lên một tiếng “A”.

– Xong rồi! -Thiên khê kêu lên.

3 tên kia có lẽ đã nghe thấy tiếng kêu của Phuong nên “nhẹ nhàng” bay đến chỗ Thiên và Phuong rồi nói:

– Oh, hôm nay lại có mấy con chuột nhất lạc vào đây sao? O, nhưng mắt các ngươi sao lại giống chúng ta nhỉ??? Có muốn đưa linh khí luôn cho bọn ta không???

Thiên và Phuong khi nhìn thấy vậy thì liền nắm chặt tay nhau rồi cầm đầu mà chạy nhưng chủ một lát sau 2 người họ đã bị ngắt đi vì bùa mê của ác quỷ.

– Thần chết, phải giam chúng ở đâu bây giờ???

– Mang chúng nhốt vào phòng ngục thường cạnh phòng ngục của Marry Moreau đi, dù sao cũng chỉ có nơi đó trống.

– Vâng

~ Một lúc sau ~

– Ừm...ừm...

Khi thuốc mê đã hết thì Thiên từ từ mở mắt ra. Đập vào mắt chính là song sắt được làm từ hợp chất của sắt và đồng, trông vô cùng nặng. Thiên quay xung quanh nhìn xem mình đang ở chỗ nào và khi nhìn sang phòng ngục bên cạnh, bắt gặp một thân ảnh vô cùng kêu lên:

– Mama Marry!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Nỗi Đau Không Bao Giờ Quên Được ~

~ CHAPTER 74: NỖI ĐAU KHÔNG BAO GIỜ QUÊN ĐƯỢC ~

Từ chap này mình đổi từ “mama” sang “mẹ” nhé.

– Mẹ Marry!

Thiên hét lên nhưng có vẻ như bà đã quá cạn kiệt sức lực rồi, cơ thể bà tựa như chỉ có thể dựa dẫm vào bức tường lạnh lẽo nhuộm đầy máu kia. Thiên nhìn mẹ mình như vậy thì trái tim như bị một con dao đâm thẳng vào...ứa máu ra...vết thương chẳng thể lành lại...

Cơ thể của bà gầy rộc, xanh xao và cả cơ thể đầy những vết thương...có những vết thương đã lành và có những vết thương còn mới, đang rỉ máu... Đôi cánh của bà thì rũ xuống không còn chút sức lực....

– Mẹ...mẹ...

Thiên vẫn gào lên nhưng không có chút động tĩnh gì hết. Đúng lúc này cánh cửa giam mở ra, là 2 tên ác quỷ vừa rồi! 2 tên đó đang dẫn 3 thiên thần thần bị còng tay cũng đầy vết thương và dễ có thể nhận ra những khuôn mặt ấy rất giống...hắn, anh và cậu....

– Nhớ cho con Marry ăn uống đầy đủ không thì vụ xét xử không được diễn ra thì cô ta chết chắc đó! Hôm nay đánh còn chưa đã tay mà cũng do mấy người đó, không chịu khai cơ nên mấy năm qua phải ăn đòn liên tục. -tên ác quỷ kia khinh khỉnh nói rồi đưa khay thức ăn cho họ.

3 người kia không nói gì chỉ đáp lại bằng ánh mắt kinh rờ nhưng họ vẫn nhận lấy khay thức ăn. Thiên lúc này cất tiếng hỏi:

– Cô gái đi cùng ta đâu??? Các người đưa cô ấy đi đâu rồi??? Các người đã làm gì cô ấy???

Tên ác quỷ kia nói:

– Chỉ là đưa sang phòng giam khác, lát sẽ đưa lại cho người!

– Nếu người còn lên tiếng thì đừng có trách ta đưa con bé đó trở về một cách không nguyên vẹn!

Thiên trong lòng thầm chửi rủa nhưng không nói ra, thấy ba lô bị quăng trong một góc thì thờ phảo nhẹ nhõm một cái.

– Ở đây thì nhớ ngoan ngoãn nghe chưa???

– Không cần nhắc! -Thiên lạnh lùng nói.

– Mà người không cần lo, bọn ta là đồng tính luyến ái!?

Sau đó 2 tên kia bỏ đi, chắc cũng chẳng muốn ở lại nơi này. Sau khi 2 bọn chúng bỏ đi thì Thiên vội quay sang bên ngực của các bà mẹ gấp gấp hỏi:

– Cho hỏi với ạ! Cháu muốn hỏi mấy cô chuyện này ạ! Rất quan trọng.

Mẹ cậu quay ra hỏi Thiên:

– Chàng trai trẻ này sao lại lạc ở đây vậy??? Mà...đôi mắt cháu tại sao lại???

Mẹ hắn nghe như vậy cũng quay ua nhìn Thiên rồi hỏi:

– Cháu cũng là con lai giữa con người và thiên thần sao???

– Vâng và xin hãy cho cháu hỏi....

Đôi mắt Thiên hiện lên sự lo lắng đan xen một chút hạnh phúc. Thấy cả 3 người mẹ đều gật đầu thì Thiên vội hỏi:

– Xin hỏi cả 4 người có tên là Marry, Anna (mẹ hắn), Sandy (mẹ anh) và Lilly (mẹ cậu). Có đúng không ạ???

3 bà mẹ nhìn nhau ngạc nhiên rồi bà Lilly nói:

– Tại sao cháu biết??? Cháu là ai???

Khi nghe như vậy thì Thiên như vỡ òa, Thiên vội lấy bức ảnh được cất kỹ càng trong ba lô ra, đó là bức ảnh trong lần đi ăn với bố của nó và bố của cậu tại nhà hàng chỉ thiếu mỗi nó. Đưa bức ảnh cho các bà mẹ Thiên hỏi:

– Mọi người có nhận ra ai trong ảnh không ạ???

Người nhận bức ảnh là bà Anna, đôi tay bà đầy những vết thương còn đang chảy máu.

Khi xem bức ảnh thì đôi tay của bà Anna run run, nước mắt bà trào ra rồi nói:

– Cháu là ai, tại sao... tại sao lại biết được con trai ta???

Nghe bà Anna nói vậy thì bà Sandy và bà Lilly cũng vội xem bức ảnh rồi bao nhiêu nỗi nhớ nhung con trai, con gái cũng vỡ ra.

– Tại sao cháu lại biết chúng??? Cháu là ai??? -bà Anna bóp chặt vai Thiên.

Thiên đưa tay lau nước mắt cho bà Anna rồi nói:

– Cô... cháu là... cháu là con trai của mẹ Marry và là chồng chưa cưới của Phương – con gái cô Sandy!

Bà Sandy nghe đến đây thì chạy ra chỗ Thiên rồi nói:

– Vậy cô gái đi cùng mà cháu vừa nhắc đến là Phương đúng không???

– Vâng, và những người khác cũng đang đến đây!

Liệu khi nhìn thấy những người mẹ như thế này thì họ – những người con có thể chịu được không? Đây là một nỗi đau không bao giờ có thể quên được... một nỗi đau không bao giờ có thể hàn gắn được... không bao giờ có thể bù đắp được....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tiến Triển Tốt ~

~ CHAPTER 75: TIẾN TRIỂN TỐT ~

~ Team đang ở Huyết Giang ~

6 người bọn họ đang phải mò đường đi, thật sự có quá nhiều lối đi! Người này mò chỗ này, người này mò chỗ kia. Tuy vậy thứ họ tìm được cũng chỉ là những chiếc đầu lâu, những chiếc xương rơi ra từ những cái xác đã phân hủy xong. Rồi họ lại chia nhau ra tìm tiếp.

Một lúc sau, 6 người họ lại tập trung về nơi gặp nhau.

– Hay chúng ta đi xuôi lên đầu nguồn của con sông này đi, chắc hẳn là sẽ đi đúng đường. -Lucia vừa nói vừa dẫm vào phần bắp chân đang mỏi vì đi quá nhiều.

– Nhưng có lẽ sẽ phải đi rất xa bởi vì chúng ta đang ở hạ nguồn đấy! Thôi tìm đường khác đi. -cậu nói.

Nghe cậu nói thì anh không hài lòng cho lắm mà nói:

– Có lẽ đó là con đường tốt nhất cho chúng ta rồi! Bây giờ đến Lucia còn không biết thì chúng ta biết bằng niềm tin à? Chấp nhận thôi!

Nó với hắn cũng gật đầu đồng tình còn cô thì nói:

– Trước hết thì tôi muốn hỏi: chúng ta còn bao nhiêu thời gian???

– Chỉ còn hơn một ngày thôi! Chúng ta cần phải đi nhanh. -Lucia nhìn đồng hồ trên tay mình rồi nói.

Nó với hắn cùng cô nhận lại ba lô của mỗi người. Sau đó thì nó nói:

– Chúng ta đã tốn quá nhiều thời gian rồi: 2 ngày đi đến đây, 1 ngày phải vất vả đi đến được hang động này, gần 2 ngày không làm gì được trong hang

động này! Hơn nữa còn làm lạc mắt Thiên và Phương, tôi thật sự quá mệt mỏi rồi...

Phải, mệt mỏi lắm rồi... nhưng vẫn phải cố gắng, vẫn phải tiếp tục đi, vẫn phải tiếp tục tìm kiếm... và mục đích thì chỉ có một đó là: Tìm và cứu được mẹ của họ. Nghe nó nói vậy thì hẳn nói với mọi người:

– Thôi chúng ta dừng chân ở lại đây nghỉ ngơi và ăn uống chút đi nếu không sẽ ngất đi vì mệt đấy!

Cả bọn đều đồng ý vì ai cũng đã mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần rồi. Trong ba lô mỗi người đều có vài chiếc bánh kẹp nhưng vì tay mấy người đó đang dính máu nên trước hết họ phải làm sạch tay bằng giấy ướt đã.

– Lúc này mọi người có tìm được gì không??? -vừa lau tay Lucia vừa hỏi.

Tất cả đều mang những thứ họ tìm được ra nhưng cũng chỉ là vài vật dụng vớ vẩn như: kính lúp, 1 quyển sổ tay đã cũ kĩ, vài chiếc bút hết mực, xương!?

– Tóm lại cũng chỉ có thể thôi sao???

Lucia chán nản nói, với những vật dụng này thì có thể giúp gì được cho bọn họ cơ chứ???

– Nơi này thì liệu còn thứ gì khác được sao??? Vô dụng! -anh chán nản lên tiếng.

– Thôi thì chấp nhận sự thật là phải đi lên thượng nguồn thôi. -cô cũng chán nản nói.

– Leo lên được đấy chắc cũng phải lâu lắm! -cậu thờ dãi nói.

Không như 4 người kia, nó và hẳn không than thở. Nó chỉ ngán ngẩm giờ quyển sổ kia ra còn hẳn thì tiện tay nghịch nghịch vài cái bút cho đỡ chán. Khuôn mặt nó lúc này từ thờ ơ, vô cảm chuyển dần sang ngạc nhiên rồi khẽ nở một nụ cười nhưng ngay lập tức nụ cười đó biến mất. Nó cảm quyển sổ lên rồi hỏi:

—

Nó nói:

– Mọi người, trong quyển sổ này là... chỉ dẫn những con đường trong này!

– CÁI GÌ CỜ??? -cả lũ cùng hét lên.

Nó chậm rãi đọc từng chữ trong quyển sổ:

*Ngày xx/yy/zz: Hôm nay là ngày đầu tiên tôi ở đây, nơi này thật kinh khủng, toàn là xác chết, toàn là máu me. Lương thực tôi mang theo cũng chỉ đủ cho 3 tuần, tôi phải tìm đường thoát ra.

*Ngày xx/yy/zz: Ngày thứ 2 ở đây không thu được gì khả quan hết chỉ là vài thứ linh tinh như kính lúp, chắc là của những người đã mất. May mắn rằng tôi lại chứng kiến được một điều tuyệt vời đó là thiên thần và ác quỷ có thật.

.....

*Ngày xx/yy/zz: Lương thực đã cạn kiệt không còn gì cả ngay cả nước cũng không còn, có lẽ tôi chỉ có thể chống chọi được vài ba hôm nữa thôi. Nhưng trong thời gian ở đây tôi đã khám phá được rất nhiều điều như nơi phân xét, nơi giam cầm, con sông máu nơi tôi đang ở,..... Mọi con đường từ nơi này cho đến các phòng đó sẽ được tôi ghi lại một cách cẩn thận ngay dưới đây, mong cho sẽ có người có thể tìm ra....

– Hình vẽ ra sao??? -Lucia vội hỏi.

Nó từ từ gấp quyển sổ lại rồi nói:

– Không có hình vẽ nào hết!

– Không... không thể nào... hết hi vọng rồi sao??? -cô ôm đầu.

Lucia lấy quyển sổ từ tay nó rồi lật đi lật lại kiểm tra kĩ càng. Đúng là không có gì cả!? Nhưng sờ vào các mặt giấy Lucia vội thốt lên:

– Mau mau đưa cho tôi một chiếc bút chì.

Nó lấy ra trong ba lô một chiếc bút chì đưa cho Lucia rồi hỏi:

– Cô cần nó làm gì?

– Tôi tìm ra tám bản đồ rồi! Có tiến triển tốt rồi!

Chương 79: Người Bảo Vệ ~

~ CHAPTER 76: NGƯỜI BẢO VỆ ~

– Thật không vậy? -nó cũng kích động mà nói.

Tất cả 6 người đều cúi đầu vào quyển sổ đó, Lucia từ khi nhận được chiếc bút chì thì vội vàng tô lên những trang giấy đó. Ở trên đó tấm bản đồ hiện ra 1 cách không thể rõ ràng hơn.

– Thật không ngờ mà! -cậu thốt lên.

– Thật tốt quá rồi! Haizzz. ...-cô nói rồi thở dài một cái.

– Mẹ, chúng con đến đây! -ánh mắt anh rực sáng.

3 người kia không nói gì mà chỉ mỉm cười một cách hài lòng, đúng là mấy kẻ lạnh lùng!!!

Theo như tấm bản đồ này thì ở trong đây có 1 đường hầm bí mật và 1 đường chính dẫn đến phòng giam. Đường hầm bí mật dài hơn một chút nhưng có lẽ là an toàn hơn bởi vì cuối hầm sẽ dẫn vào trong các phòng giam còn đường chính tuy ngắn hơn nhưng chỉ dẫn đến trước cửa phòng giam nơi có lính gác.

– Có 2 con đường, mọi người thấy nên đi đường nào??? Đường chính thì có thể có lính gác và bẫy...thậm chí chúng có thể giết chúng ta đấy! -Lucia chỉ vào tấm bản đồ rồi quay qua hỏi mọi người.

– Tôi nghĩ nên đi đường hầm thì hơn! Sẽ an toàn hơn, hơn nữa nếu như đi đường hầm thì việc gặp bẫy cũng ít hơn.

Anh lên tiếng cả hân, Phương cùng cậu đều đồng ý. Lucia quay ra hỏi nó:

– Cherry, cô thấy sao???

– Tôi sẽ đi đường chính! Đường chính tuy có nguy cơ gặp bẫy nhưng khi đến nơi lại có thể tìm ra phòng giam nào đang giữ các bà mẹ còn nếu như đi đường hầm thì nhờ vào sai phòng giam sẽ rất mất thời gian.

Lucia thì chưa biết nên tán thành ý kiến nào bởi cả 2 đều rất có lí nhưng rồi thì cũng theo số đông Lucia nói:

– Vậy chúng ta phải theo số đông thôi! An toàn là trên hết phải không???

Nó lắc đầu rồi nói:

– Không tôi sẽ đi đường chính, mọi người có thể đi đường hầm không sao hết!

Nghe nó nói như vậy thì Phương nói:

– Chị Nhiên, nguy hiểm lắm đấy! Không nên đánh đổi cả sinh mạng của mình đâu.

Cô huych vào tay nó rồi nói:

– Mày đừng có liều thế, mày đi rồi thì ai chơi với tao? Ai nói chuyện với tao??? Hơn nữa còn rất nguy hiểm, mày đi một mình không sợ chết sao??? Định đánh liều à?

Nó lấy chiếc máy ảnh có thể lấy ảnh ngay ra chụp tấm bản đồ mà không quan tâm đến lời của cô. Nó cất ảnh lại trong túi quần.

– Này mày nghe tao không thế???

Ánh mắt nó nhìn mơ hồ vào một khoảng không vô định, miệng nhàn nhả nói:

– Đánh liều à? Không tồi đâu nhì? Cái cảm giác chết đi sống lại lần ở đám cưới của anh Ken tao đã trải qua rồi, có gì sợ chứ??? Hơn nữa...

Hắn nhú mày rồi nói:

– Hón nữa gì chứ???

– Không có gì hết cả đâu! -nó đeo ba lô lên.

Tuy như vậy nhưng Lucia vẫn hỏi:

– Ai đi với Cherry đi cho yên tâm!

– Tôi! -hắn không suy nghĩ gì mà nói.

Nó không nói gì mà chỉ gật đầu chấp thuận. Cô vội giơ tay lên nói:

– Đợi đã tôi cũng muốn đi cùng!

– Mày ở lại đi, chỉ cần tao với Tuấn Anh là đủ rồi. -nó lạnh lùng nói.

– Mấy người đi có đôi có cặp vui nhĩ??? -cậu có chút buồn buồn nói.

Ánh mắt cậu hơi liếc qua Lucia, cậu lại nhớ đến nhỏ. Cậu là người thích nhỏ trước, là người yêu nhỏ trước, là người tỏ tình sau, là người phản bội nhỏ và là người...đã tát nhỏ 1 cái...

Lucia cũng nói:

– Thôi, Saria cứ để cho 2 người họ đi là được rồi. Cứ để họ tâm sự!

Cô bấu môi một cái nhưng cũng gật đầu, anh cười cười cốc đầu cô một cái rồi tỏ giọng hờn dỗi:

– Ô, vậy em định để anh một mình sao bà xã?

Cô lại bấu môi tiếp rồi nói:

– Anh đi một mình còn được nhưng em sợ Nhiên đi với Toanh sẽ có vấn đề gì xảy ra...

Cả lũ cùng giăng đầy hắc tuyến trên mặt, nó đánh một cái rồ đau vào đầu cô rồi nói:

– Ngu ngốc, tao đây không cần mày lo thay mấy chuyện vợ vắn đó mà hôn nữa...tao đã 21 tuổi rồi, đ** cần mày lo mấy cái vợ vắn đó!...* quay sang anh *...Cậu liệu mà để con hăm này tránh xa tôi 10 mét! Đầu óc toàn mấy thứ vợ vắn...

Cô bấu môi một cái, lườm lườm nó nhưng lại bị nó lườm lại không thương tiếc nên trở thành một con mèo “ngoan ngoãn” núp sau lưng anh. Anh lắc đầu một cái rồi nói:

– Thôi 2 người đi trước đi!

– Đi đây! -hắn vỗ vai 2 thằng bạn thân.

Nó với hắn đi được một đoạn vẫn nghe thấy tiếng “gào thét” của cô, nó lắc đầu. Hắn lúc này quay ra hỏi nó:

– Đây, tôi muốn hỏi cậu cái này! Lúc này cậu muốn nói hôn nữa gì???

– Muốn biết à??? -nó quay qua nhìn hắn.

Hắn gật đầu, nó khoác tay hắn rồi nói:

– Hôn nữa tôi muốn bảo vệ những người thân của mình, tôi muốn họ được bảo vệ!

Hắn hơi ngạc nhiên vì hành động của nó rồi nói:

– Vậy ra chúng ta là người bảo vệ sao??? Mà này...

– Đúng đó, chúng ta là người bảo vệ! Mà gì???

Hắn liếc mắt nhìn xuống tay nó rồi nói:

– Hành động này là sao?

Nó cười rồi nói :

– Dù sao cũng sắp đến thời khắc sinh tử rồi, cũng nên thể hiện tình cảm với người mình yêu chứ?

Hắn mỉm cười ranh mãnh rồi nói:

– Vậy gọi tôi một tiếng “anh” đi.

– Mơ đi~

– Gọi đi, tôi nghe!

– Không đâu~

– Đi mà, gọi đi!

–

– Nào, một lần thôi!

–Anh....

Vì bây giờ đã gần vào năm học nên mình sẽ rất bận học vậy nên mình có thể sẽ không thể đăng chap theo lịch 3 ngày/1 chap nhé!

Mình vẫn sẽ cố gắng ra khoảng 2, 3 chap 1 tuần hoặc nếu rảnh mình sẽ cố gắng ra 4 chap!

Mong m.n thông cảm :’>

Yêu các độc giả lắm *bắn tim* :’>

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Mẹ Phải Sống! ~

~ CHAPTER 77: MẸ PHẢI SỐNG! ~

~ Quay lại chỗ Thiên ~

Sau một hồi trò chuyện thì Thiên biết rằng mẹ của Thiên không chịu ăn uống một chút gì cả khiến cho cơ thể bị suy giảm trầm trọng.

– Mẹ cháu đã nói rằng chỉ là chết sớm hay muộn thôi nên bà ấy mới như vậy! -bà Sandy nói.

Thiên đưa đôi mắt qua chỗ mẹ của mình mà không khỏi xót xa, như nhớ ra được điều gì Thiên vội hỏi:

– Nhưng tại sao lại như thế được? Rõ ràng mọi người là thiên thần tại sao lại có thể suy nhược trầm trọng như con người vậy được???

Bà Anna lắc đầu rồi nói:

– Bọn ta bị tước đi vàng hào quang rồi nên bây giờ ngoại trừ có hình dáng giống thiên thần thì bọn ta không khác gì con người! Chỉ chưa đầy 48 tiếng là chúng ta sẽ bị phán xét rồi, có lẽ Marry nói đúng! Sống chết giờ đây cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Thiên lắc đầu mạnh định nói gì đó nhưng đúng lúc này thì 2 bạn ác quỷ “đáng yêu” vừa rồi đang diu Phương vào phòng giam cùng với Thiên. Phương hiện tại có lẽ đang hôn mê, vừa thấy Phương thì bà Anna bật khóc còn Thiên thấy vậy liền hỏi:

– Cô ấy làm sao vậy? Các người đã làm gì cô ấy???

Tên ác quỷ thứ nhất bĩu môi nói:

– Làm gì chứ? Chỉ một lúc nữa là tỉnh thôi mà do mệt quá nên mất ngủ đấy! Mà ba lô nè, nặng muốn chết!

Sau đó ném chiếc ba lô của Phương xuống cạnh ba lô của Thiên, chiếc ba lô có vẻ chưa bị lục soát vẫn còn nguyên vẹn. Chắc hẳn trong đấy vẫn còn các loại thuốc cùng bông băng để xử lý các vết thương.

Tên ác quỷ còn lại có vẻ khỏe mạnh hơn đặt Phuong xuống cạnh Thiên rồi cũng nói:

– Các người có lẽ ở đây cũng khá lâu rồi nhưng chưa được nghỉ ngơi nên mới dẫn đến tình trạng mệt mỏi này!

Sau đó 2 bạn ác quỷ ấy nắm tay nhau dung dăng dung dẻ đi ra ngoài, đúng là ác quỷ đang yêu nhau có khác $\Sigma(\neg \square \neg \text{III})$

– Con bé không sao chứ? Tại sao nó lại...?

Thiên mỉm cười xoa xoa 2 má của Phuong rồi nói:

– Không sao đâu ạ, là do đã mấy ngày không được nghỉ ngơi từ tẻ nên mới sinh ra mệt mỏi như vậy ạ. Bác đừng lo lát nữa sẽ tỉnh thôi!

Bà Anna nghe vậy cũng yên lòng phần nào, bà thôi không khóc nữa. Lúc này bà Lilly tiến đến hỏi:

– Nay Thiên, cháu có rõ là bao giờ mấy đứa trẻ kia mới đến không??? Ta thật sự rất lo cho chúng!

Thiên buồn bã lắc đầu, Thiên cũng rất lo cho bọn họ. Không biết họ đang ở đâu, có khi nào họ bị làm sao rồi không??? Thiên cũng muốn biết được họ đang ở đâu, thật khó chịu, bức tức vô cùng!

Đúng lúc này thì Phuong cọ quấy rồi từ từ mở mắt ra, đập ngay vào mắt là khuôn mặt to tướng của Thiên. Nhưng...căn bản chuyện này là vô cùng quen thuộc với Phuong rồi ngar~

– Chúng ta đang ở đâu đây??? -Phuong lười biếng chưa muốn dậy nhưng bỗng dừng lại bị Thiên câu một cái vào eo.

Phuong ngồi bật dậy định kêu ca với Thiên nhưng đúng lúc này, Phuong nhìn thấy một bóng dáng mà Phuong đã nhớ nhưng từ rất lâu, đã phải khóc hàng đêm vì người ấy...là mẹ...

– MẸ!!!!

Phuong chạy đến ôm chầm lấy mẹ mình nhưng giữa họ vẫn có một khoảng cách đó là...song sắt...

– Con gái bé bỏng của ta...ta thật sự đã lâu lắm không được nhìn con rồi...ôi con ta...

Phuong cũng bật khóc. Vòng tay ấm áp của người mẹ...Phuong đã thiếu thốn nó...đã luôn luôn nghĩ đến hơi ấm của lòng mẹ...đã luôn luôn nhớ nó...đã phải khóc vì người phụ nữ này hàng đêm...cũng như từ “mẹ” có lẽ là từ mà cô muốn nói trong suốt bao nhiêu năm nay...

– Mẹ ơi...mẹ ơi...

– Con gái ngoan của mẹ! -bà Anna vuốt tóc Phuong

Phuong đôi mắt đỏ hoe, bỏ mẹ mình ra rồi vội vàng lục ba lô mình lôi ra một chai axit cực mạnh khoảng tầm 500ml. Phuong nói:

– Mọi người hãy tránh xa ra, con sẽ phá bỏ giới hạn, khoảng cách này! Con với Thiên sẽ đến chăm sóc mọi người ngay...

Khi vừa nhìn thấy chai axit kia thì mọi người đã tức khắc tránh xa cả trăm mét rồi, Phuong mở chai axit đẩy ra tạt vào song sắt khiến cho song sắt bị phân hủy và tạo thành một kẽ hở lớn đủ để có thể qua lại giữa 2 bên phòng giam. Và cũng đúng lúc này thì bà Sandy kinh ngạc lên tiếng:

– Chết tiệt, Marry có dấu hiệu đang càng ngày càng suy yếu này, nếu như không sơ cứu nhanh thì có thể chết ngay tức khắc đó!!!!

Khi axit chưa hết tác dụng hoàn toàn thì mọi người đã dám qua lại giữa 2 bên phòng giam, Thiên cùng Phuong nhanh chóng sang bên phòng giam của những bà mẹ. Nghe như vậy thì liệu gì cũng có thể.

Người khiến họ lo lắng nhất là bà Marry, Thiên vội chạy đến chỗ bà vực bà dậy rồi nói to:

– Mẹ, mẹ mau tỉnh dậy! MẸ PHẢI SỐNG CHỨ...MẸ ƠI, MẸ ƠI MẸ MAU TỈNH DẬY!!!

Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ, do lịch học dày quá nên lịch ra chap của mình sẽ không được đều đặn nhưng chủ nhật tuần này (4/9/2016) mình sẽ ra 2 chap coi như là bù cho sự chậm trễ và chúc mọi người vào năm học sẽ học thật giỏi nha ^^ hơn nữa vẫn sẽ ủng hộ truyện của mình (""♥ω♥"")

Ngoài ra mình nghe một số bạn nói truyện của mình là viết lại của một truyện khác và mình đính chính lại ĐÂY – LÀ – TRUYỆN – CỦA – MÌNH!!!

Vậy thôi ^^ Cảm ơn mọi người =)))

Yêu m.n lắm nha :>

Chương 81: Những Người Đặc Biệt ~

~ CHAPTER 78: NHỮNG NGƯỜI ĐẶC BIỆT ~

Cuộc hành trình của cô, anh cùng Lucia và cậu mình sẽ không kể chi tiết nữa mà chỉ có đôi chỗ tóm tắt thôi ˘(✪>■\<)˘

~ Cùng lúc này tại chỗ của nó và hấn ~

Nó với hấn vừa đi vừa ăn, cả 2 đã được hơn nửa chặng đường nhưng vẫn chưa có một chương ngại vật gì. Có lẽ do may mắn chăng???

– Aigoo, mệt quá đi! -nó mệt mỏi dừng lại.

Đi bộ bao nhiêu ngày đã là một cực hình đối với người bình thường chứ đừng có nói là tiểu thư cao quý suốt ngày đi siêu xe như nó (๑' ۞ ' ๑)

– Có lên nào, còn một lát nữa là đến rồi mà! -hấn vỗ vỗ lưng nó nói.

Nó thở dài rồi nói:

– Tôi cũng muốn cố lắm chứ nhưng thật sự rất mệt rồi, tôi chưa từng phải đi bộ lâu thế này! Hay cậu công tôi đi.

Hấn suy nghĩ một lúc, nở nụ cười gian rồi nói:

– Nếu tôi công cậu thì từ bây giờ cậu phải làm điều này! – Điều gì? Mà gì cũng được nói nhanh tôi đây mệt lắm rồi! -nó nháu mày nhìn hấn nói.

Hấn mỉm cười gian manh, đưa ba lô cho nó rồi nói:

– Cầm ba lô cho tôi rồi mau leo lên lưng tôi công.

Nó ngoan ngoãn nghe lời leo lên lưng hấn nhưng khi vừa đi được mấy bước thì nó hỏi:

– Rốt cuộc điều kiện là gì?

Hấn không nói gì cả mà chỉ mỉm cười rồi nói:

– Chỉ sợ cậu không làm được thôi nên bỏ đi cũng được!

Nó có chút tự ái đó nha, cái gì nó cũng làm được hết! Nó nhéo một vào eo hấn rồi nói:

– Cái gì chứ! Tôi đây cái gì cũng làm được hết, cậu dám coi thường tôi sao? Mau nói ra điều kiện.

Hấn hơi quay mặt ra phía nó rồi nói:

– Chắc không?

– Chắc mà. Tôi đây rất có bản lĩnh đó nha!

– Hứa là sẽ làm đi thì tôi mới tin!

– Thì hứa, hứa... mau mau nói tôi xem

Hấn mỉm cười rồi nói:

– Điều kiện là thay đổi cách xưng hô với tôi đi, thành “anh – em” đi!

Khuôn mặt nó biểu cảm có chút...ngàn chấm!!! Có lẽ cái vấn đề này nó đúng là....hơi khó đối với chị Nhiên nhà ta đi...

– Sao? Không làm được đúng không? Vậy bỏ đi!

Hắn hơi buồn buồn nói, nó nghe vậy liền cuống cuống nói:

– A...đổi thì đổi...có gì là to tát đâu chứ! Với cả hơn nữa tôi cũng đã hứa rồi, phải giữ lời chứ!

Aigooo, chị vào bẫy sói con mẹ nó rồi chị Nhiên của tôi ơi, đúng là dễ tin người. Chị Hân đâu rồi ra thức tỉnh chị Nhiên giúp tôi cái...Mà thôi kệ đi, ai bảo chị Nhiên vừa làm chị Hân giận cơ, kệ mẹ chị ấy đi chị Hân!

– Chán quá đi, chúng ta còn tận một quãng đường xa nữa mới đến đó....anh...

Con mẹ nó, nói ngượng mồm dă man. Nhưng căn bản đây chỉ là sự ngượng mồm của nó thôi còn hắn thì miệng đang cười tươi hơn hoa kia bởi vì da mặt vốn là quá dày mà! Dám lừa con gái nhà người ta.

Đúng lúc này thì 2 người bọn họ nghe thấy tiếng xì xào bàn tán ở một góc khuất gần đấy! Hắn đặt nó xuống rồi ra dấu hiệu nói nhỏ:

– Nghe xem có thông tin gì không?

– Ok! -nó cũng nói nhỏ.

2 người bọn họ im lặng để nghe cuộc nói chuyện kia, họ len lén nhìn vào thì ra đó là 2 bạn ác quỷ siêu đáng yêu ($\geq \nabla \leq o$). Bạn ác quỷ nhỏ nhắn hơn (tiểu nữ thụ đó ㄟ(ㄟ*> ㄟ<) ㄟ*☆) nín nín tay của bạn ác quỷ lớn hơn mình một cái đầu (âm áp đại cường công đó nha \(\bullet^{\circ}\blacksquare^{\circ}\bullet\)(//\bullet^{\circ}\blacksquare^{\circ}\bullet//)) nói:

– Này Daniel, tớ muốn hỏi cậu chút!

Bạn công Daniel kia quay ra xoa đầu bạn thụ rồi nói:

– Có chuyện gì vậy Ali???

Bạn thụ cười một cái, hứng thú đến mức chiếc đuôi nhọn nhọn của ác quỷ phía đằng sau đung đưa qua lại trông rất đáng yêu đi. Ác quỷ Ali cười một cái rồi nói:

– Cậu thấy sao về chuyện của nhóm thiên thần A5?

Ác quỷ Daniel hơi nhíu mày rồi nói:

– A5? À...có phải là nhóm thiên thần gồm Marry, Sandy, Anna, Lilly và vị thiên thần đang bị truy lùng Mindy phải không???

Nghe đến đây thì nó như muốn nhảy thẳng ra hỏi chuyện nhưng hắn ngăn lại, biểu cảm ý nói phải bình tĩnh. Họ tiếp tục nghe tiếp câu chuyện của couple này.

Ali gật đầu một cái rồi nói:

– Cậu thấy sao về vụ việc này?

– Tớ phải cảm ơn họ! -Daniel lên tiếng.

Nó với hắn vẫn tập trung nghe ngóng điều gì đó. lúc này ác quỷ Ali lên tiếng:

– Đúng là phải cảm ơn họ rất nhiều mới phải! Bởi vì họ chúng ta mới có thể gặp nhau đúng không???

Ác quỷ Daniel xoa xoa đầu ác quỷ nhỏ của mình rồi nói:

– Phải phải quỷ nhỏ ạ nhưng cậu nên nhớ chúng ta chính là những người đặc biệt đấy! Việc mẹ Thiên Như giao nhất định phải làm được!

Còn ai nhớ bà Thiên Như là ai không???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Người Dẫn Đường ~

~ CHAPTER 79: NGƯỜI DẪN ĐƯỜNG ~

– 2 người bọn họ đang nói cái gì vậy chứ? -hắn ngạc nhiên hỏi.

Nó lắc đầu tỏ ý không biết. Hắn thì vô cùng lo lắng bởi vì tự dưng 2 ác quỷ này lại nhắc đến dì Thiên Như, thật không biết làm sao cả? Có nên đánh liều ra đây hỏi không nhỉ?

– Ali, làm xong việc này thì chúng ta có thể trở thành con người vì thế nên... chúng ta cần cố gắng rất nhiều đây!

Ác quỷ Ali mỉm cười ranh mãnh rồi nói:

– Việc này khá quan trọng nhưng không biết là chàng trai tên Jass cùng với cô gái đi cùng Mía đã tìm thấy lọ thuốc chữa thương chúng ta lén bỏ vào chưa?

Tuy đã có nhắc đến Phuong và Thiên nhưng chỉ khiến cho hắn và nó hơi bất ngờ nhưng lúc này thì Daniel lại nói 1 câu:

– Bà Marry nghe nói đang bị suy nhược trầm trọng đó! Không biết Jass và Mía đã cho bà ấy uống thuốc trị thương chưa nhỉ?

Nghe đến đây thì hắn cùng nó ra hiệu cho nhau đánh liều ra hỏi thử bọn họ. Hắn trên tay cầm con dao găm đi ra cất tiếng:

– 2 người cho chúng tôi hỏi...

Nó đứng đằng sau hắn trên tay cũng cầm con dao găm để phòng bị, khi 2 người vừa bước ra thì Ali đã ngay lập tức quàng tay lên cổ Daniel mỉm cười rồi nói:

– Aiyaaaa, 2 người nghe lén tụi tôi nói chuyện có vui không vậy? Tụi tôi đợi 2 người mãi đây Kelvin với Cherry!

Nó nghe vậy thì càng cảnh giác hơn, 2 tên bọn họ biết rằng nó cùng hắn đang nghe lén vậy mà vẫn nói cho biết kha khá các bí mật. Hắn lúc này lên tiếng, con dao vẫn chìa về 2 người kia:

– 2 người là ai? Tại sao lại biết chúng tôi?

Daniel gỡ tay Ali ra khỏi cổ mình rồi từ tốn nói:

– Biết 2 người ư? Không chỉ đơn giản là biết đâu, chúng tôi hiểu rõ 2 người lần đây, có khi còn hiểu thấu hết tâm can cơ! Nhưng nếu 2 người muốn biết điều gì thì trước hết nên bỏ mấy con dao găm đây vào lại ba lô đi không khéo thì 2 người sẽ bị thương đây! Mà bị thương thì đừng hòng có thể gặp lại A5!?

Lời cảnh cáo của Daniel làm cho nó và hắn phải cất dao găm đi.

– Chỗ này không kín đáo lắm nên hãy theo chúng tôi nào! -Ali nói rồi mỉm cười thật tươi lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu.

Sau khi cất con dao găm đi 2 người họ được Daniel và Ali dẫn đến một nơi nhỏ, có lẽ đây là nơi ở của bọn họ nên khá bừa bộn.

– Ở đây an toàn rồi, 2 người có thể hỏi gì cũng được. -Daniel nói – Còn nữa, Ali cậu ngồi im đi nào đừng có nhảy tung tung trên giường như vậy!

Nghe thấy lão công của mình nói vậy thì Ali không nhảy trên giường nữa mà bay tót ra chỗ Daniel rồi ngồi vào lòng Daniel.

Nó với hắn lúc này thời gian có không còn nhiều nên sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Nó hỏi:

– Mấy người biết mẹ của chúng tôi sao???

– Biết! -Daniel đáp cùn lùn.

– Mấy người biết cả dì Thiên Như sao??? -đến lượt hắn hỏi.

– Đương là phải biết rồi! -Ali đáp.

– Mấy người có thể nói rõ cho chúng tôi về thân phận của 2 người không?

Daniel ti cầm lên vai Ali rồi nói:

– Nói ngắn gọn là tôi và Ali là đứa con nuôi bí ẩn của mẹ Thiên Như cũng đồng thời là 2 cánh tay đắc lực của mẹ và việc lần này chúng tôi được giao là phải giúp mấy người giải cứu được cho A5 thì bọn tôi mới có thể biến thành người! Việc cho lọ thuốc trị thương vào ba lô giúp cho Jass và Mía có thể cứu được bà Marry cũng là chỉ thị từ phía mẹ Thiên Như, bà ấy cùng 2 vị sứ giả khác đang bị giam lỏng nên bà ấy có thể đưa cho chúng tôi được chai thuốc ấy, hơn nữa mẹ Thiên Như còn nói rằng cần phải cứu sống được họ!

Nó với hắn nghe vậy thì thờ phào nhẹ nhõm nhưng hắn vẫn có chút khó tin, dì Thiên Như còn sống sao. Hắn vội hỏi:

– Di Thiên Như còn sống sao??? Có thể cho chúng tôi gặp di ấy không???

Ali lắc đầu rồi buồn bã nói:

– Mẹ Thiên Như hiện giờ rất khó để có thể gặp còn như theo lời dặn của mẹ thì bọn tôi sẽ là người dẫn đường cho các cậu để coa thể gặp lại các bà mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tỉnh Lại ~

~ CHAPTER 80: TỈNH LẠI ~

~ Quay lại phòng giam nà ($\text{J} \geq \Diamond \leq$) J ~

Phuong với Thiên thấy bà Marry như vậy thì đã vội vàng chạy đến, lục lọi hết cả 2 ba lô xem có cách gì không. ...đúng lúc này thì Phuong lôi ra một chai thuốc nhỏ nhỏ rồi nói:

– Minh nhớ là mình đâu có cho lọ thuốc này vào đâu!

Bà Lilly vừa nhìn thấy lọ thuốc thì nhanh chóng giật lấy nó rồi đỡ đầu bà Marry dậy rồi cho bà ấy uống hết cả lọ thuốc. Sau khi cho uống xong thì nhịp tim cùng sắc mặt của bà Marry đã trở nên khá hơn.

– Cô Lilly, lọ thuốc đó là gì vậy? Tại sao cô Marry lại có thể phục hồi nhanh như vậy? -Phuong cất giọng ngạc nhiên, tò mò hỏi.

Lúc này bà Sandy vỗ vai Phuong rồi nói:

– Đó là lọ thuốc giải độc, trị thương vô cùng đặc biệt của riêng Thiên Như. Tại sao trong cặp con lại có lọ thuốc này?

Phuong nhìn khuôn mặt hốc hác của bà Marry rồi lắc đầu nói:

– Con thật sự không biết. bác Thiên Như con đã có gặp ở nhà của anh Thiên nhưng sau đấy. ...

Bà Anna như nhớ ra được điều gì đó liền nói:

– Liệu 2 ác quỷ vừa rồi có phải là người của Thiên Như đến giúp chúng ta không nhỉ? Nếu như vậy tại sao họ còn không mau cứu chúng ta ra!

Mọi người đều chỉ biết thờ dài nhìn nhau bất lực. Lúc này Thiên bế bà Marry nằm lên một đồng rom to sau đó thì quay ra băng bó vết thương cho mấy người kia. Các vết thương khá nặng nhưng may mắn rằng vẫn chưa bị nhiễm trùng (Tại sao ư? Tại 2 bé ác quỷ của tôi hàng ngày cho thuốc giải vào trong cơm đó $\cdot + \cdot (\text{J} \cdot \omega \cdot) \text{J}$).

Sau khi băng bó các vết thương xong thì Thiên quay ra hỏi:

– Tại sao ở tầng này lại chỉ có mấy người chúng ta bị giam ở đây? Chẳng lẽ lại có sự sắp xếp trùng hợp nào ở đây sao?

Bà Sandy lắc đầu rồi nói:

– Không phải vì trùng hợp đâu! Tầng này là phòng giam của những “kẻ đặc biệt” cho nên để “được” vào đây có lẽ là do sự sắp xếp của 2 ác quỷ kia!

– Thiên, cháu đưa cho cô ít nước để cô cho mẹ cháu uống. Bà ấy chắc hẳn đã khát khô rồi!

Thiên đưa chai nước trong ba lô của mình ra đưa cho bà Lilly, thấy nắp chai hình như đã bị mở nhưng chẳng để ý mấy. Bà Lilly cầm chai nước mở ra, nâng đầu bà Marry lên cho bà ấy uống một chút nước.

– Có lẽ là mẹ cháu chưa tỉnh lại được đâu, bà ấy bị thương rất nặng mà!

Lời Thiên nói thì 99% là mang sự chua xót. Đúng lúc này phòng giam mở ra, lại là 2 ác quỷ vừa rồi $\neg (\wedge \wedge) \nearrow$ cùng một chiếc xe đẩy đồ ăn.

Bà Anna lên giọng mỉa mai:

– Ngày cuối cùng nên mấy người muốn cho chúng tôi ăn ngon sao?

Daniel cười khỏ, Ali vội nói:

– Tụi tôi đã có công có sức giúp mấy người vậy mà còn bị ăn chửi! Thật bất công quá đi!

Lúc này nó và hấn chui ở ngăn dưới của xe đẩy phi cười. Mấy người kia không thấy 2 người bọn họ bởi chiếc khăn màu đen đang che chắn cho họ thoát khỏi ánh nhìn của những tên canh gác.

Lúc này Ali ló mặt vào rồi nói:

– Này, mau ra đi chứ! Hết lính canh rồi.

Sau đó Ali quay ra bảo Daniel mở cửa ra rồi 2 người ra ngoài canh chừng để phòng bất trắc. Nó ra hiệu “Ok” rồi quay qua bảo hấn:

– Này cậu...anh chúng ta ra ngoài thôi!

Hấn nghe nó gọi có chút vui vui nhưng rồi giữ tay nó lại rồi nói:

– Dù sao thì Ali cũng đã dặn là phải chuẩn bị tinh thần trước. Dù sao em cũng là con gái, sẽ dễ mềm lòng, sẽ trở nên yếu đuối đấy!

Nó trong lòng bồn chồn không yên nhưng vẫn cố bình tĩnh nói:

– Không sao, dù sao thì đâu phải là đứa con gái nào cũng yếu đuối, dễ mềm lòng đâu! Thôi ra nào! Em đang vô cùng nóng lòng để được gặp lại mẹ.

Vậy là hai người bước ra. Khi vừa nhìn thấy nó và hấn thì bà Anna bật khóc, đứa con trai duy nhất của bà...cuối cùng bà cũng được gặp lại sau bao nhiêu năm trời....

Còn về phía nó và hấn. Hấn thì vô cùng vui vì đã được gặp lại mẹ, định chạy về phía bà Anna nhưng quay ra nhìn nó thì hấn phải mau chóng đến đìu nó. Nó vừa ra ngoài thì nhìn thấy cảnh mẹ mình nằm trên đồng rom, người đầy vết thương....hình ảnh của vụ tai nạn xe năm ấy như trở lại....đôi chân của nó như bị hóa đá.....những giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra....

– Chị Nhiên! -Phương cùng Thiên vội vã chạy đến đìu nó hộ hấn.

Nó nhanh chóng gạt tay mọi người ra chạy đến ôm mẹ mà nói:

– Mẹ...mẹ ơi....mẹ ơi...mẹ mau tỉnh lại đi mẹ....hức hức....mẹ ơi....đừng bỏ rơi con lần nữa.....

Nó sợ! Nó sợ sẽ mất đi người mẹ này lần nữa....ôm chặt lấy mẹ, nó sợ! Rất sợ!

Đúng lúc này thì cơ thể của bà Marry có chút động đậy...bà ấy đã tỉnh lại!

Hello, có ai còn nhớ tôi là ai không???? TvT

Ai còn nhớ tôi thì lên tiếng nào ■ ♡ ☹ ㄣ ㄣ ■

Định comeback chiều hôm qua cơ nhưng mà tại bận với lười quá ㄟ(〰 〰)/

Nhưng rốt cuộc vẫn là comeback sớm hơn 4, 5 ngày =)))

26/9/2016

#toidatrolairoiday

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: First Battle ~

~ CHAPTER 81: FIRST BATTLE ~

– Đã tỉnh rồi sao??? -Thiên bắt giác lên tiếng.

Bà Lilly lắc đầu rồi nói:

– Chưa tỉnh ngay được đâu! Phải mất một thời gian nữa mới có thể bởi vì bà ấy đã mất quá nhiều sức lực rồi! Nhưng mà đã có thể cử động được một chút là tốt lắm rồi...đừng quá lo lắng nhé!

– Vâng! -nó thở dài rồi lau đi nước mắt.

Khuôn mặt của mọi người lại trở nên vô cùng ủ rũ nhưng dù sao thì vẫn có cơ hội là đã vô cùng tốt rồi. Bây giờ hãy cầu nguyện đi nào...

Đúng lúc ấy bà Marry vừa cử động tay được một chút thì tất cả mọi người lại hét to lên khiến cho mấy tên quản ngục thấy động tĩnh. Rất nhanh, Daniel cùng Ali đánh ngất bọn họ, nhanh chóng vào gọi bọn họ:

– NHANH NHANH!!! Bọn họ phát hiện ra rồi cần phải trốn đi ngay!!!!

Thiên công bà Marry còn ba lô thì giao cho hấn. Nó cùng Phuong thì dìu 3 người mẹ còn hấn thì chặt vật với 4 chiếc ba lô. Lúc này hấn chợt nhận ra:

– Chết thật, nhóm kia vẫn chưa đến nơi! Phải làm sao bây giờ?

Lúc này nó vội vàng ném ba lô cho Ali với Daniel rồi nói:

– Mấy người đi trước đi, tôi cùng Tuấn Anh sẽ ở lại đợi họ. Việc đối phó cũng đừng lo!

– Vậy hẹn gặp ở căn phòng của chúng tôi nhé! Cố gắng tìm một đường hầm trong đây!

Nó gật đầu, phẩy tay ý nói là đi. Hấn khều khều vai nó rồi nói:

– Sao rồi???

Nó ngược lên nhìn hấn rồi hỏi:

– Sao trắng cái gì cơ???

– Tâm trạng, cảm xúc như thế nào rồi??? Đã bình tĩnh lại chưa???

Nó gật đầu nhưng hấn biết nó vẫn chưa bình tĩnh lại được ngay đâu, vừa mới gặp lại được người mẹ đã “chết” thì có ai mà bình tĩnh ngay được.

Thật sự mấy cái người kia đang làm gì vậy??? Sao mãi vẫn chưa thấy đâu vậy? Nó thật là muốn hét lên. Đúng lúc này.....cả một đội quân ác quỷ lao vào!!!

– Sh*t! Phải làm sao đây?? -nó chửi thề một tiếng.

Hấn không do dự chút nào cầm con dao găm trên tay rồi nói:

– Cố gắng cầm cự cho tới khi bọn kia tới chứ sao? An Nhiên, cậu có tin tôi không???

Ánh mắt nó kiên quyết rồi nói to:

– VƯƠNG TUẤN ANH! EM TIN ANH!!!

Nhanh chóng hấn đưa một con dao găm cho nó rồi nói:

– Nếu vậy thì chiến thôi! Không sợ chứ? Chúng ta áp sát vào nhau mà chiến thôi!

– Chiến thôi!

Hai người bọn họ áp lưng vào nhau rồi dùng dao găm mà chém. Vì dao găm này được làm từ những nguyên liệu đặc biệt của thần thánh nên có thể giết được ác quỷ cũng như...thiên thần...

Nó và hấn chiến đấu đến nỗi mà quần áo thậm chí cả khuôn mặt cũng nhuộm một màu máu đen – máu của ác quỷ....những chiếc lông màu đen cũng bay khắp cả ngục giam. Không hề sai....nó và hấn bây giờ là những ác quỷ....

Lúc này có một tên ác quỷ bay lên cao định nhắm vào nó, nó không kịp làm gì nhưng một mũi tên sắc nhọn đã cắm ngay vào đầu hấn. Nó quay ra nhìn thì đã thấy anh, cô cùng Lucia và cậu đến nơi. Bọn ác quỷ kia....chúng xong rồi!

– CHIẾN NÀO A&D!!! Đừng làm cho những người đã tin tưởng ta đã tôn vinh chúng ta là bang chủ! Nếu như không thành công trong lần này thì coi như....những nỗ lực trong bao nhiêu năm qua để gây dựng 2 bang phái cũng là công cốc....

Câu nói của nó dường như khích lệ tinh thần của tất cả mọi người....6 người bọn họ nhất định sẽ không chịu thua những tên ác quỷ đó đâu!

– NHẤT QUYẾT KHÔNG ĐƯỢC THUA ĐẤU ĐÂY!!!! -hắn hét lên.

– QUYẾT TÂM NÀO!!! -cả 6 người cùng hô lên.

Tên ác quỷ cầm đầu giờ nanh nhọn ra rồi hét lên:

– GIẾT CHẾT BỌN CHÚNG CHO TA LỪNG NGỐC KIA!!!

6 người quay lưng về phía nhau tạo thành 1 vòng tròn, lúc này có một sự thay đổi nhẹ nhàng mà họ không để ý. ...sau khi tiêu diệt được hết những tên ác quỷ kia, toàn thân họ đầy mùi máu tanh khiến cho ai cũng ám ảnh thấy họ là ác quỷ chứ không phải thiên thần. ...

– A! -bỗng Lucia thốt lên.

Mọi người hơi giật mình quay ra nhìn Lucia, Lucia chỉ chỉ vào mắt mình rồi chỉ chỉ vào mắt mấy người rồi nói:

– Màu mắt thật sự thay đổi rồi kìa!

Cả lũ quay quay nhìn nhau, khuôn mặt ai cũng đầy máu đen nhưng nổi bật nhất lại là đôi mắt. ...bảy sắc cầu vồng. ... Lucia giải thích tiếp:

– Màu mắt cầu vồng này thật sự vô cùng hiếm thấy! Chỉ có thể là khi tất cả đều cùng lòng cùng quyết tâm mới được! Nó nhếch môi lên một cái rồi nói:

– Vậy sẵn sàng chiến trận thứ 2 chưa mọi người???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Câu Chuyện Bên Lề ~

~ CHAPTER 82: CÂU CHUYỆN BÊN LỀ ~

Bạn biết không? Con người cũng giống thiên thần và ác quỷ lắm!

Thiên thần – Ác quỷ. ...đều có đôi cánh, đều bay được. ...vậy điều khác nhau giữa họ là gì? Thiên thần là người có lòng nhân hậu, là người luôn giúp đỡ người khác nhưng còn ác quỷ, họ là những kẻ chuyên đi lợi dụng người khác. ...

Giúp đỡ đôi khi lại bị coi nhầm thành cố gắng để lợi dụng.thiên thần đôi khi bị coi nhầm thành ác quỷ.tại sao lại như vậy???

Tại sao bởi vì ranh giới ấy rất mong manh, vô cùng mong manh.

.
. .
. .
. .
. .

Trên Thiên giới, có một cô gái tên Tina (tạm thời gọi là cô nhé). cô là một thiên thần với đôi cánh trắng muốt tuyệt đẹp, khuôn mặt cô khá ái hơn nữa. ...cô còn là con nuôi của Thượng Đế. Nhìn vào ai cũng tưởng rằng cô vô cùng hoàn hảo nhưng thật ra... trong tim cô có một lỗ hổng vô cùng lớn! Cô mồ côi cha mẹ từ lúc sinh ra lại có chút may mắn nào đó mà cô lại được Thượng Đế nhận nuôi.tuy như vậy nhưng cô không hề biết sự thật đó! Vì được Thượng Đế luôn yêu quý cô nên cô luôn bị ghen ghét. ...

Một ngày nọ, Tina được Thượng Đế gọi đến, cô hơi bất ngờ nhưng không sao cả, dù sao cũng chỉ là đến gặp cha thôi mà!

– Cha, cha gọi con có chuyện gì vậy???

Thượng Đế nhìn Tina rồi nói:

– Tina, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi???

Tina nhìn Thượng Đế khó hiểu rồi nói:

– Sao cha lại hỏi con như vậy???

– Thì con cứ trả lời ta đi nào!

Tina nhìn Thượng Đế tỏ vẻ khó hiểu nhưng rồi nói:

– 3 ngày nữa là con sẽ tròn 22 tuổi thưa cha!!!

Thượng Đế gật đầu nhìn Tina rồi nói:

– Vậy là con đã lớn lắm rồi nhỉ? Ta đang nghĩ là sinh nhật này nên tặng cho con một món quà thật đặc biệt!

Tina trở mặt lên nhìn Thượng Đế một lát, rồi hỏi:

– Cha, Cha không sao chứ ạ??? Cha chưa từng tặng quà sinh nhật cho con mà!

Phải, cô chưa từng được nhận một món quà sinh nhật nào từ Cha nuôi cô khiến cho cô cảm thấy mình bị hắt hủi, không có được sự yêu quý của Cha.

Thượng Đế nhìn Tina mỉm cười rồi nói:

– Tina, ta biết con luôn nghĩ rằng ta không quan tâm đến con nhưng ta luôn luôn đứng phía sau để ủng hộ cho con, để giúp đỡ con!

Tina không nói thêm nữa mà chỉ hơi mỉm cười rồi nói:

– Vậy, xin phép Cha, con đi trước đây! Còn món quà đặc biệt kia nên để bất ngờ thì hơn ạ!

Thượng Đế gật đầu, Tina rời đi. Lúc này Thượng Đế mới thở dài rồi nói:

– Con gái, ta xin lỗi nhưng có lẽ món quà này sẽ khiến mối quan hệ của chúng ta không còn được như bây giờ nữa đâu! Ta xin lỗi nhưng món quà này là sự thật....sự thật vô cùng khắc nghiệt, vô cùng kinh khủng....

~ 3 hôm sau. Tại bữa tiệc sinh nhật của Tina ~

Bữa tiệc lần này vì có sự tham gia của Thượng Đế nên Tina đã chuẩn bị vô cùng công phu. Bữa tiệc hôm nay của cô khách mời lên tới 200 người bởi vì cô muốn tất cả mọi người biết rằng Thượng Đế luôn quan tâm cô.

– Cha! -khi vừa nhìn thấy Thượng Đế, cô vội chạy qua.

Thượng Đế nhìn cô mỉm cười rồi nói:

– Ta đến có muộn không thế??? Có vẻ như đã hơi muộn rồi nhỉ???

– Không đâu ạ, bữa tiệc cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi Cha. -cô mỉm cười.

Tất cả mọi người nhìn thấy Thượng Đế đều cúi chào, lúc này Thượng Đế quay sang nhìn Tina rồi nói:

– Tina con cầm chiếc chìa khóa này đến căn phòng cuối hành lang. Ta đã để món quà sinh nhật của con ở đấy rồi! Tina cầm lấy chiếc chìa khóa mỉm cười rồi nói:

– Cảm ơn Cha nhiều lắm!

– Không có gì! Con mau đi xem đi!

Tina gật đầu một cái rồi nhanh chóng đi xem “quà sinh nhật” của mình còn lúc này Thượng Đế thì thầm gì đó với hai người hầu cận của mình rồi nhanh chóng đến căn phòng chứa “quà sinh nhật” kia.

– Sao vậy? Con chưa mở quà sinh nhật sao Tina???

Tina mỉm cười rồi nói:

– Chưa ạ, con muốn cha cùng mở quà với con cơ!

Thượng Đế ngồi lại bên cạnh Tina, nhìn cô ý nói cô mở “quà sinh nhật” ra đi. Cô từ từ bóc “món quà” đặc biệt này ra!

Nhưng khi vừa bóc ra thì.....

Thì gì thì để sau đi nah ==))

Hôm nay tôi ngoi lên bởi vì hôm nay sinh nhật tôi neh :)

Ai chúc mừng sinh nhật tôi đi để tui có động lực gõ chap nahhhh <3

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Thiên Thần Và Ác Quỷ (Ngoài Lễ) ~

~ CHAPTER 83: THIÊN THẦN VÀ ÁC QUỶ (NGOÀI LỄ) ~

Nhắc đến thiên thần ai cũng nghĩ họ tốt bụng, xinh đẹp, nhân hậu nhưng thiên thần – họ cũng biết ích kỉ đấy, cũng biết đố kị ghen ghét!

Còn ác quỷ thì sao? Ác quỷ là những kẻ luôn đi phá rối, trù ẻo hay thậm chí là hại chúng ta đến bước đường cùng nhưng biết gì không? Ác quỷ cũng biết yêu, cũng biết hy sinh cho người khác đấy!

– Cha, món quà này là sao? Tại sao...tại sao lại???

Bên trong chiếc hộp là một con dao găm – lưỡi dao được bọc lại vô cùng kĩ càng cùng với hàng tỉ lá thư. Thượng Đế lúc này nói:

– Tina...ta đã ra lệnh cho người để sau khi con đọc xong 3 lá thư quan trọng nhất trong đây sẽ đưa con đến một nơi!

Tina vẻ mặt khó hiểu nói:

– Nơi nào ạ? Mà trong tỉ lá thư này làm sao con biết được đâu là lá thư quan trọng nhất? Hơn nữa con dao găm này là sao ạ?

– Con hãy tự mình xem đi! Ta có việc phải đi mất rồi. ...mong con hãy cố gắng hiểu! Còn nữa nếu để ý kĩ thì con nhất định sẽ biết đâu là 3 lá thư quan trọng nhất!

Tina liền gạt đầu rồi vẫy tạm biệt Thượng Đế....món quà bất ngờ sắp đến rồi đây....

Rốt cuộc lục lên lục xuống hàng tỉ lá thư kia cũng chẳng thể tìm ra đâu là 3 lá thư mà Thượng Đế nói, đang một mối cô chợt nhận ra điều gì đó:

– Từ từ đã, hình như trong đồng thư lúc này....có vài lá thư có ẩn ác quỷ thì phải!!!

Dấu ấn của ác quỷ là màu máu, màu của sự chết chóc....tại sao đây lại là 3 lá thư quan trọng nhất?

Lấy 3 lá thư đặc biệt để riêng ra 1 bên xem trước....mở lá thư đầu tiên là một bức ảnh! Trong bức ảnh là một ác quỷ từ khoeo mắt những giọt nước mắt lần lượt chảy ra còn trên tay cầm một con dao, máu đang từ từ tuôn ra....

Cô vẫn chưa hiểu gì hết! Tại sao lại có thể “tặng” cô những thứ như vậy?

Mở tiếp lá thư thứ 2, lại là một bức ảnh khác, Tina thờ dãi ngao ngán....

– Ôi trời ơi....thật kinh khủng!!!

Trong bức ảnh chính là một nữ thiên thần cơ thể lạnh ngắt và máu vẫn đang chảy ra từ vết thương trên bụng....thật là một nỗi ám ảnh....

Nhanh chóng cất bức ảnh lại rồi mở lá thư thứ 3 ra, không còn là những bức ảnh mang tính chất kinh dị mà thay vào đó là một bức thư. Có thể lá thư này rất bình thường chẳng?

.....tuy vậy nhưng sau khi đọc lá thư xong....nước mắt của Tina bỗng rơi ra....

– KHÔNG!!! CHUYỆN NÀY KHÔNG THỂ NÀO XẢY RA!!!! KHÔNGGGGGGG....

Ngay lập tức, 2 người canh giữ bước vào và diu Tina đi...

Nội dung trong bức thư hiểu nôm na là:

Tina không phải là con gái của Thượng Đế và đồng thời cô cũng là đứa con duy nhất mang dòng máu lai giữa thiên thần và ác quỷ.....2 người trong 2 bức ảnh kia chính là cha và mẹ của cô.

Trong bức thư kể rằng để cho cô có thể sống được một cuộc sống bình thường của một thiên thần thì cha cô đã chính tay mình cầm dao giết chết người ông yêu nhất và tự sát ngay sau đó bằng con dao găm trong hộp...

Cô có vẻ ngoài là thiên thần nhưng dòng máu chảy trong người cô vẫn có dòng máu đen của ác quỷ.....dòng máu mà những thiên thần khác ghê tởm...

Ngoài ra để cho cô có thể được an toàn, mẹ cô đã tạo ra một bản sao để bảo vệ sự an toàn cho cô và đó là...Lucia...từ bây giờ Lucia sẽ đi theo cô.

Lucia là bản sao của cô nhưng trí tuệ lại được tạo ra hoàn hảo và nhanh nhạy hơn, hơn nữa Lucia sẽ có kí ức toàn bộ từ thuở ấu thơ đến lúc cô chết đi.....Lucia sẽ không chết.....Lucia sẽ bị hóa băng cho đến khi được giao nhiệm vụ khác....

~ Rất lâu sau ~

– Lucia....ta cần ngươi giúp một việc. Có được không vậy???

– Cô cứ nói! -Lucia đáp lại.

Tina đưa cho Lucia 2 con chip rồi nói:

– Lucia, ta sắp chết rồi! Từ bây giờ ngươi sẽ không cần phải theo dõi từng hoạt động của ta nữa nên ta muốn ngươi...hãy đưa toàn bộ kí ức của ta vào 1 con chip còn con chip còn lại hãy để nó làm bộ não cho ngươi! Hãy để nó giúp ngươi có thể trở thành một thiên thần hoàn hảo....

Và từ ngày hôm ấy, con chip mang kí ức của Tina vẫn luôn được Lucia mang theo người. Nhưng Lucia đã sao chép lại một phần kí ức của Tina và sống với nó....

Hello, đã lâu lắm rồi con au vô dụng này mới ngoi lên TvT

Còn có ai nhớ tui không??? Hay quên tôi hết cả rồi???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Yêu Rồi Ai Cũng Khác ~

~ CHAPTER 84: YÊU RỒI AI CŨNG KHÁC ~

Phải, ai yêu rồi cũng sẽ khác....chỉ là nhiều hay ít.....

– Ấy, Cherry cô có chút xây xước nhẹ rồi kia! -Lucia lên tiếng.

Lúc này nó cũng mới để ý trên bả vai có một vài vết xước nhỏ. Nó không quan tâm lắm định đi tiếp nhưng bị hấn giữ tay lại rồi nói:

– Đứng yên, để anh dán urgo lên cho! – Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ không quan trọng lắm đâu.

Nhưng hấn vẫn kiên quyết dán vết thương cho nó, tuy chỉ là dán vết thương nhỏ nhưng vẫn là một thứ quan tâm gì đó ảm áp lắm.Liệu về sau nó có thể cảm nhận được sự ảm áp này suốt quãng đời còn lại không? Hay biến cố lại xảy ra? Và liệu cuối cùng họ có thể quay lại bên nhau hay sẽ mãi mãi cách rời?

~ Một lúc sau ~

Sau khi đã gặp lại được mấy người kia, mẹ nó vẫn chưa khá lên tí nào nữa. Nó thật sự cầu mong rằng mẹ của nó sẽ ổn, sẽ được khỏe mạnh hơn. Hấn

vỗ vai nó nói:

– Em có tin tưởng Daniel và Ali không? Anh cảm thấy 2 người này giúp chúng ta có chút...lợi dụng vậy đó!

Nó gật đầu một cái rồi nói:

– Có chút không tin tưởng và cảm giác bị lợi dụng nhưng theo như lời họ nói thì họ cần giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ thì mới có thể thành người... nhưng ở đây thì sao chứ?

Hắn cũng thắc mắc. Lúc này cô với anh chồm mũi vào trò chuyện cùng, cô nói:

– Máy người vừa nói gì đó? Mà Daniel với Ali là ai?

– Đó là 2 ác quỷ vừa giúp chúng ta thoát khỏi chỗ kia đấy! -nó trả lời.

Anh lấy chai nước đưa cho cô rồi nói:

– Có thể tin tưởng được họ không?

– Phải tin thôi! -hắn thờ hất ra.

Nó còn nói thêm:

– Dù sao 2 người họ cũng nói là con nuôi của di Thiên Như...phải tin tưởng thôi! Chúng ta còn lựa chọn khác sao?

Cô uống nước xong, cơ thể đỡ mệt hơn được một chút. Đúng lúc này phía trước đường hầm chia thành 2 ngã rẽ, Daniel và Ali hơi sững sốt nói:

– Chết tiệt, phần còn lại của đường hầm này có lẽ cũng bị dính phép thuật rồi!

Lúc này cậu bước lên hỏi 2 người họ:

– Daniel, Ali tại sao lại phải thay đổi đường hầm ở nơi đây? Chẳng lẽ có gì nguy hiểm sẽ đến với nơi này sao?

Ali đáp lại:

– Cũng không hẳn như vậy! Họ lo sợ một ngày nào đó bản sao của Tina sẽ quay trở lại nơi này nên họ đã phải sử dụng phép thuật ở nơi này!

Lúc này hắn thắc mắc hỏi:

– Daniel, Ali tôi có chút thắc mắc!

– Có chuyện gì? -Daniel đáp lại.

Hắn cau mày lại rồi hỏi với sự nghi hoặc:

– Tôi muốn nghe đầu đuôi câu chuyện được không? Tôi muốn hiểu một chút về nơi này, nơi này có vẻ rất thú vị nhỉ?

Daniel hơi liếc mắt sang chỗ Lucia rồi nói:

– Câu chuyện khá thú vị, nhưng thời gian không còn nhiều mà chúng ta cũng chẳng xác định được phương hướng. Có lẽ nên kể sau đi ha!

Hắn có chút tiếc nuối nhưng cũng không muốn hỏi thêm gì. Lúc này nó nói lên một ý kiến: bây giờ cậu cùng Lucia sẽ cùng với những người mẹ và mấy người còn lại sẽ đi cùng một con đường. Lí do nó đưa ra ý kiến này là bởi vì lúc này thấy ánh mắt Daniel và Ali nhìn Lucia có gì lạ lắm!

Mọi người đều đồng ý ý kiến của nó đưa ra dù hơi có...vô lí chút chút....

~ Một lúc sau ~

Sau khi đã đi sâu vào con đường bên tay trái, nó mới lên tiếng:

– Đã có thể kể chuyện cho chúng tôi được chưa? Tôi cũng vô cùng tò mò về ánh mắt lúc nãy anh và Ali nhìn Lucia đấy Daniel. Liệu có chuyện gì sao?

Daniel với Ali nhìn nhau một hồi nhưng rồi Daniel cũng thờ dãi một cái rồi lên tiếng:

– Có một sự thật tôi phải nói với mọi người. Lucia, tức linh hồn đang nhập vào người Hoàng Thiên An hiện giờ thật sự không đơn giản đâu! Lucia chính là bản sao của Tina – thiên thần lai ác quỷ độc nhất tại nơi đây. Không rõ thân xác (bởi vì Lucia là bản sao của Tina nên cũng có thân xác còn hiện giờ thân xác và linh hồn của Lucia tách biệt) của Lucia đang ở đâu nữa!

Cô vội hỏi: – Khoan khoan, thiên thần lai ác quỷ sao?

Daniel gật đầu một cái. Hắn lại thắc mắc:

– Nhưng mối tình giữa thiên thần và ác quỷ gần như không thể xảy ra được!

– Chỉ là gần như thôi, giống như Kiều Tố Nhi cũng đã phải lòng của Kelvin đấy thôi! Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra mà... chẳng có gì là không thể....

Lúc này anh lại cắt ngang lời của Daniel rồi nói:

– Thôi thôi, chúng ta vào chuyện chính về Lucia được chưa? Hãy mau kể cho chúng tôi đi!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Kết Thúc Không Hoàn Hảo ~

~ CHAPTER 85: KẾT THÚC KHÔNG HOÀN HẢO ~

– Như tôi đã nói Lucia là bản sao của Tina... Tina vốn là con gái nuôi của Thượng Đế nhưng không hiểu tại sao trong ngày sinh nhật thứ 22 của cô ta thì Thượng Đế đã bị tác động nào đó khiến cho Thượng Đế bắt nhốt Tina ở nơi đảo hoang... và tại đảo hoang ấy, Tina đã tạo ra Lucia...

– Lucia vốn cũng là con người ư? -Phuong hỏi.

Ali lắc đầu rồi nói tiếp:

– Lucia giống như người máy hơn bởi vì thân xác ngoài của cô ta được làm từ loại đất đặc biệt nhất nhưng bên trong thì gần như là hệ thống máy móc tinh vi Tina tự làm ra! Sau khi Tina chết thì sinh khí của cô ta được truyền toàn bộ cho Lucia... trước khi Lucia rời đi thì cô ta đã giấu xác của Tina đến một nơi không ai có thể tìm được!

Thiên lên tiếng nói:

– Vậy còn thân xác của Lucia đâu?

– Đang được lưu giữ ở phòng thí nghiệm đặc biệt để nghiên cứu nhưng hiện giờ vẫn chưa tìm ra được thứ lưu giữ kí ức hồi còn sống của Tina... theo như quyển nhật kí của cô ta thì kí ức được lưu giữ ở trong con chip do Lucia nắm giữ!

Nó thắc mắc không hiểu:

– Tại sao lại cần phải tìm ra kí ức của Tina? Kí ức của cô ta có liên quan gì sao?

– Rất quan trọng bởi trong thời gian cô ta được Thượng Đế nuôi dưỡng thì cô ta được cho học ở trường khoa học kĩ thuật đặc biệt, cô ta nghiên cứu được rất nhiều thứ quan trọng nên chúng tôi buộc phải tìm ra con chip đó! Nhưng thật sự là quá khó rồi!

Cả lũ im lặng được một lúc thì nó lên tiếng:

– Tại sao Lucia lại có được sự giúp đỡ của mẹ tôi vậy?

Ali cùng Daniel nhìn nhau, ai cũng có thể nhận ra rằng trong ánh mắt của họ sự bối rối. – Xin lỗi, nhưng việc này không được! -Ali lắc đầu.

– Cứ nói đi, được không? Làm ơn đi mà! -Phuong lên tiếng.

Daniel lắc đầu rồi nói:

– Thật sự đây là chuyện không thể nói được... nhưng...

– Nhưng sao? -anh hỏi.

– Nếu như có duyên gặp lại, lúc đó nhất định tôi sẽ nói cho mọi người... đương nhiên nếu chúng tôi có thể trở thành con người, nhất định sẽ nói rõ cho mọi người!

Hắn vươn tay ra rồi nói: – Coi như là lời hứa nhé, Daniel!

Daniel vươn tay ra rồi nói:

– Tôi hứa nhưng có lẽ chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi! Mong rằng con đường này là con đường đúng nếu không sẽ phải quay lại hướng kia!

– Nhưng nếu mấy người kia đi sai đường thì phải làm sao? Không phải cũng mất thời gian như chúng ta? -cô hỏi.

Phuong lắc đầu nói:

– Nếu như đi sai đường thì chắc chắn các mẹ sẽ biết được và quay lại ngay thôi!

– Chưa chắc đâu bởi vì họ đã mất hết phép thuật lại còn đang. ... -Thiên nói.

Ali quay lại rồi nói:

– Đợi chút! Có động tĩnh. ...im lặng đi!

Cả lũ im lặng, có thể nghe thoáng thoáng được là của lũ ác thần:

– Mẹ kiếp, tại sao lại có 2 đường?

– Kệ mẹ đi, nhanh chóng chia thành 2 phe rồi nhanh nhanh bắt bọn chúng lại.

– Mau chạy đi, chúng tôi ở lại chặn bọn họ! -Daniel nói.

Cả lũ nghe thấy thế liền chạy thực mạng đi, nếu ở lại đây đương nhiên sẽ chết rồi nhưng. ...nếu bây giờ còn chưa biết cách về nhà phải làm sao?

– Daniel, Ali. ...chúng tôi hiện giờ không biết cách về nhà hơn nữa còn Lucia, Dực với những người mẹ. ...bọn tôi không thể bỏ đi thế này được! Bọn tôi không thể đi được, nhất định phải ở lại để không bỏ phí công sức của mình. Đây là con đường chúng tôi chọn đúng không? Hãy để chúng tôi hoàn thành nó được chứ?

Daniel và Ali vừa thấy bọn nó chạy được một lúc lại nói vậy liền khuyên ngăn:

– Cherry, cô nghe này: đây không phải chuyện cô muốn là quyết định được đâu! Mau mau đi đi, cách để trở về nhà là tìm ra được lọ máu bọn tôi đã giấu, uống nó vào nhất định sẽ trở về được. Có hiểu không hả?

Nó cố tình gạt tay Ali ra rồi lấy con dao găm trong túi. Ali nhanh chóng quay sang hắn rồi nói:

– Kelvin, xin anh hãy khuyên Cherry đi! Cả Saria, Jack với Mía còn cả Jass nữa. ...xin hãy khuyên ngăn cô ấy đi!

Ali thật sự đang cầu xin họ, Ali và Daniel đã được bà Thiên Như dặn dò phải giúp đỡ họ chứ không thể để họ gặp nguy hiểm. Hắn rút dao găm ra rồi nói:

– Hoàng, mày ở đây cùng tao với Nhiên còn Hân, cậu mau cùng với Thiên – Phuong tìm ra lọ máu kia, chúng ta sẽ gặp lại nhau khi đã đoàn tụ được chứ?

Cô nói một câu rồi nhanh chóng đi tìm ra lọ máu:

– Hãy hoàn thành nốt nào! Đừng để công sức đã bỏ ra trở thành vô ích!

Ali ngược nhìn Daniel, Daniel vỗ vai an ủi nói:

– Đừng ngốc như vậy! Chúng ta cũng là đang giúp họ hoàn thành được thứ họ muốn, chứ không phải cái gì cũng như ý chúng ta được đâu! Hãy giúp họ nhé! Có được không vậy?

Ali nghĩ ngợi một lúc rồi cũng hạ quyết tâm nói:

– Cứ vậy đi! Dù sao chuyện này cũng không phải do em quyết định!

Vừa dứt lời đã thấy khoảng 10 tên ác quỷ bay đến, trong bọn chúng thật kinh dị người đầy máu me chứ không như Daniel với Ali. Nó chỉ thiếu điều nôn ra nhưng vẫn là kìm nén.

Họ chiến đấu thực sự là quá vất vả bởi vì bọn ác quỷ kia “trâu” quá! Chiến thắng được đã là chuyện của 3 tiếng sau, không biết là còn kịp để giúp mấy người bên kia nữa không. Nhanh chóng chạy sang bên kia.nhưng lúc đến nơi chỉ còn thấy cậu ôm Lucia vào trong lòng.

– Dực, các bà mẹ đâu? Mà Lucia làm sao thế này? -nó hỏi.

Dục nhẹ nhàng đặt nhỏ xuống rồi nói:

– An Nhiên, đây không phải là Lucia nữa rồi! Cô ấy là Hoàng Thiên An bởi vì.Lucia và mẹ chúng ta đã bị bắt đi rồi! Lần này đã không còn có thể làm được gì đâu bởi cơ thể học bị phong ấn luôn rồi, có muốn cũng không cứu được!

Nó khuyu gối rồi nhưng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống, nó hét:

– TẠI SAO? TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ BẤT CÔNG VỚI CHÚNG TÔI NHƯ VẬY? TẠI SAO NGƯỜI KHÔNG CÓ MẮT HẢ THƯỢNG ĐẾ? TẠI SAO NGƯỜI LẠI LÀM NHƯ VẬY? HỌ ĐÃ LÀM GÌ SAI MÀ NGƯỜI TRỪNG PHẠT HỌ NHƯ VẬY?

Đúng lúc này cô cùng Thiên – Phương đi đến hiểu được tình hình cũng không nói gì. ...mà chỉ âm thầm đánh rơi những giọt nước mắt.

~ 3 năm sau ~

Mọi việc đã qua nhưng trong tâm trí của họ vẫn chưa hề phai mờ. Hiện tại họ đang ở cạnh nhau, có lẽ đây là cái kết đẹp nhưng nó không hoàn hảo bởi vì trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo cả nhưng chỉ cần ở bên nhau đã là một cái kết hạnh phúc rồi.

Tuy như vậy nhưng hiện tại thì họ đang ở bên nhau, cùng nhau cười, cùng nhau buồn thậm chí còn đi thám hiểm hay tiếp tục sống một cuộc đời nửa thiên thần, nửa con người. Họ đâu có quan trọng bởi vì họ luôn yêu thương nhau, luôn có nhau ♥ □

Hello mọi người, đây đã là cái kết của “Thiên thần băng giá! Em là của tôi!” rồi. Có lẽ bạn sẽ thấy khá hụt hẫng với cái kết này nhưng đừng tiếc vì còn những 2 phiên ngoại ♥ □ Đừng có bỏ rơi tôi đấy ♥ □

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

♥ □ PHIÊN NGOẠI 1 ♥ □

Nỗi đau mất người thân là nỗi đau không thể quên đi được, mà phải trải qua nó đến hai lần thì không phải chuyện dễ dàng gì.

Lần đầu tiên, chính mắt thấy mẹ ruột bị ô tô đâm chết....

Lần thứ hai, khi tìm thấy mẹ thì đã để vụt mất một lần nữa....

Sau khi thoát ra khỏi nơi đó, nó đã bị shock đến nỗi ngất đi. Khi được đưa đến bệnh viện thì bác sĩ đã nói rằng:

– Vết thương của cô ấy chưa hoàn toàn bình phục đã quay trở lại Việt Nam. Bộ máy người nghĩ thiết bị, máy móc bên Việt Nam tốt hơn bên Mỹ sao? Diên khùng!

Đương nhiên không phải thế mà bởi vì họ cần phải về Việt Nam để làm nốt vài việc nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa rồi, hắn sẽ đưa nó sang Mỹ để dưỡng bệnh và đương nhiên một lũ bạn kia cũng đi theo --

Khi nghe tin con gái mình bị thương Hoàng Chủ tịch ngay lập tức bay sang Mỹ. Việc điều hành ở công ty đã có Thiên lo nên ông cũng bớt lo lắng, con gái ông đã phải trải qua những chuyện quá đau lòng rồi. Nên nghỉ ngơi thôi!

Mấy ngày sau, cuối cùng nó cũng chịu tỉnh nhưng chẳng chịu ăn uống cũng không nói chuyện với bất kì ai. Tối muộn hôm ấy, chỉ còn hắn ở lại chăm sóc nó.

– Nhiên, muốn ăn gì không?

– *lắc đầu*

– Muốn ra ngoài đi dạo không?

– *lắc đầu*

– Em muốn đọc sách không?

– *lắc đầu*

– Em muốn anh gọi cho Hân không?

– *lắc đầu*

Hân thực sự mất kiên nhẫn rồi, nó đã 3 ngày chẳng chịu ăn uống gì cũng chẳng nói gì tựa như người câm. Hân đi lại gần rồi nâng khuôn mặt của nó lên rồi nói:

– An Nhiên, em làm anh mất kiên nhẫn rồi đấy! 3 ngày không ăn không uống gì em định làm mọi người lo lắng đến phát điên sao? Đừng khiến mọi người lo lắng như vậy? Dù sao thì cũng ăn chút gì đi, anh sẽ đi mua cháo trong lúc đó thì em hãy đọc sách đi.

Ngay lập tức hân khoác áo rồi đi mua đồ còn nó liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Bây giờ đã bắt đầu sang mùa thu, cây cối cũng đã chuyển màu rồi...mà tại sao tâm trạng cô không thể xoay chuyển được?

Vẫn là đau đóm...vẫn là mất đi người mẹ thân yêu....dù có những người yêu quý bên cạnh àm vẫn cảm thấy đau đến như vậy? Phải làm sao?

Rút ống truyền ra, nó khoác tạm chiếc áo mỏng rồi đi lên sân thượng.

Sân thượng bệnh viện lồng lộng gió mà nó chẳng cảm thấy lạnh tí nào chỉ có cảm thấy lạnh trong tim (

Nó đứng nhìn xung quanh, New York thật xa hoa, thật hiện đại...không giống với cảm giác khi còn ở trong hang động. Nó thở hắt ra rồi lẩm bầm một mình:

– Tại sao lại không để con được bảo vệ mẹ chứ?

Rồi những giọt nước mắt từ từ rơi xuống....làm ơn hãy quên đi...làm ơn hãy để tôi quên....hãy xóa những kí ức đó đi có được không? Tôi không muốn nhớ nữa....

Lúc này hân đã đi mua cháo về nhưng không thấy nó, hân lo lắng chạy khắp bệnh viện tìm nó. Khi chạy lên sân thượng, thấy nó hân thở phào nhẹ nhõm, tiến lại gần nó....nghe thấy nó khóc....hân ôm nó vào lòng rồi nói:

– Đừng khóc nữa! Đừng nhớ lại kí ức đau buồn mà hãy quên nó đi....quên nó đi để có thể lưu giữ những kí ức tốt đẹp hơn!Nó vùi đầu ngực hân vừa khóc vừa nói:

– Tại sao lại như thế....Tại sao lại không cho em được ôm mẹ nhiều hơn....Tại sao lại không làm cho em quên đi....Tại sao lại khiến cho em đau đến như vậy.....TẠI SAO....Tại sao luôn là em không nhận được tình cảm từ mẹ.....TẠI SAO.....em muốn quên đi.....muốn chết đi.....

Hân vuốt tóc nó không nói gì mà chỉ nghe nó nói....có lẽ nó đã phải kìm nén rất nhiều rồi...

~ Một lúc sau ~

– Không sao rồi chứ? -Hân vừa hỏi nó vừa choàng thêm cho nó thêm chiếc áo.

Nó gật đầu nhưng mắt đã đỏ hoe, hân ngồi xuống nói:

– Chúng ta ngồi trên này một lúc nữa chứ? Hóng gió với ngắm cảnh một chút cũng không tệ!

– Tuấn Anh này, liệu chuyện anh với ba anh sẽ như thế nào?

Hân quay sang nhìn nó rồi hỏi:

– Như nào là như nào?

– Thì anh có định kể cho ba anh về chuyện đi không? Có thể ba anh sẽ thắc mắc mấy ngày qua anh đi đâu!

Hân nhìn lên trời, thờ dài nói:

– Kệ đi! Anh cũng có ý định kể cho ông ấy biết, mặc kệ ông ấy tự suy diễn bởi vì cái kí ức đau lòng này cũng một phần do ông ấy!

Nó không nói gì cả mà chỉ lặng lẽ nhìn hân. Hân bật cười rồi nói:

– Này Nhiên, anh hỏi em một việc nhé?

– Được chứ! -nó gật đầu.

– Liệu em có thể đồng ý về một nhà với anh? Điều này liệu có được không?

Nó nhìn hần, cười một cái ngây ngốc rồi nói:

– Tại sao không chứ? Nhưng hãy để thêm một thời gian nữa, khi nào bình phục hẳn chúng ta sẽ bàn bạc tiếp!

Huhu < muộn 3 hôm rồi, mong mọi người thông cảm <

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

♥ □ PHIÊN NGOẠI 2 (MỞ ĐẦU PHẦN 2) ♥ □

Tất cả mọi việc yên ổn, bình thường trở lại cũng đã là chuyện của 4, 5 năm nữa. Lúc này cả bọn đã 25, 26 tuổi. Công việc, tập đoàn đều ổn cả kể cả việc cầu hôn giữa hần và nó. Mấy đôi kia đương nhiên cũng tính đến việc kết hôn.

– NHIÊN TỈ, HẦN TỈ!!!!

Nó và cô đang ngồi dưới nhà nghe thấy tiếng nhỏ liền có dự cảm không lành, nhìn lên liền nhỏ đầu tóc....rũ rượi -“- úi giờ. Lúc này Phương cũng từ trên nhà lao xuống, đầu tóc cũng rũ rượi thiếu điều quần áo rách nát nói:

– HUUH....HUHU....

2 con chị nhìn 2 con em với cái ánh mắt không thể yêu thương nổi, bộ có ai chết hay sao mà bọn mày rũ ảm lên thế -“-

– Làm sao thế? Ai chết à? Rũ ảm lên lại loạn nhà bây giờ! – Hần nó nói đúng đó, mấy đứa định ám hại cái lỗ tai của bọn chị trước ngày cưới sao?

2 con em không nói nhiều mà chạy xuống kéo 2 con chị lên nhà khiến cho người làm kinh ngạc: “Ôi Nhị tiểu thư với cả Phương tiểu thư bị làm sao vậy? Không phải vừa mới từ trại tâm thần ra đó chứ?”

Đương nhiên là 2 bà đó không bị điên đâu mà chỉ làm cho 2 bà chị điên lên thôi.lí do cực kì đơn giản.váy cưới của mấy bà đã bị rách tùm lum lại còn bị vấy bẩn.

Nó hét ảm lên:

– Mấy đứa làm gì vậy? Nhỏ cúi đầu ăn năn nói:

– Bọn em lỡ nghịch ngu một tí thôi mà....mong 2 tí rộng lượng tha thứ!

Nó đương nhiên không chấp nhặt mấy chuyện này nhưng mà ngày mai đã là đám cưới rồi phải làm sao? Chẳng lẽ lại đi mặc áo phông, quần bò?

Đúng lúc này cô lên tiếng:

– Ôi, Nhiên bây giờ phải làm sao? Không thể đặt làm 4 chiếc váy cưới đâu! Hôn nữa mấy chiếc váy này còn rất cầu kì....2 đứa....

Ngay lập tức nhỏ với Phương cụp tai lại, sợ sợ....

– Ê Hần, mày thấy nếu chúng ta tự thiết kế váy cưới sẽ ra sao?

Mặt cô lập tức tối sầm lại....cô tí hét ảm lên:

– Mày bị điên hả con kia? Đừng có hâm như thế chứ -“- Mày nghĩ thiết kế với làm ra 4 cái váy cưới là dễ sao? Nếu mày bị hâm thì tao có thể bỏ qua -“-

Nó đập vào đầu cô một cái rồi nói:

– Nếu tao bị hâm thì mày là con gì? Tao nghĩ là bọn mình có thể biến tấu từ cái đồng đồ dạ hội kia, rất nhiều bộ có thể biến tấu được như chiếc váy dạ

hội đuôi cá màu xanh nhạt của tao hay chiếc váy công chúa màu xanh lá nhạt của An hay chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà của Phương thậm chí là cái vai trễ vai màu xanh ngọc của mày! Chỉ cần biến tấu một chút là được mà!

Cô lúc này cũng gật đầu hưởng ứng còn 2 bà kia thì đương nhiên cái gì cũng đồng ý, thế là bọn người nhanh chóng lấy ra 4 bộ váy kia rồi vào phòng thiết kế “biến tấu một chút”. Lúc hoàn thành cũng đã đến 10h mất rồi, chưa ăn tối đương nhiên là phải đói rồi nhưng người làm đã đi về hết cho nên họ đánh tự úp mì ăn vậy :)

– An, Phương mau mau úp mì đi!

– Tại sao 2 chị không tự làm? -nhỏ phụng phịu nói.

Hân lườm nhỏ một cái rồi nói:

– Thế làm ơn cho tôi hỏi là ai đã làm rách váy cưới ạ? Mau mau làm đi sau ngày mai chưa chắc đã có cơ hội nẫu mì cho tụi tôi đâu ạ!

5 phút sau thì 4 bát mì đã được bung ra thơm phức, cảnh tượng này thật hiếm có nha: 4 người cùng nhau ăn mì, nói chuyện vô cùng vui vẻ.ngày mai đi lấy chồng rồi không hiểu còn được như vậy không? Thật muốn lưu giữ mãi những kỉ niệm này.

– Nếu đi lấy chồng rồi thì chúng ta sẽ ít được quây quần như thế này nhỉ? -Phương lên tiếng.

– Phải rồi, sẽ ít lắm đâu thế ngày nào nghe Phương cùng với An hét ầm lên vì làm sai việc gì đó hay thậm chí là thức khuya để cùng nhau xem phim, tâm sự.... -cô cũng nói.

Nó thật sự chưa muốn rời xa mấy người này đâu nhưng dự định của nó và hân là sẽ sang Mĩ để phát triển tiếp sự nghiệp của gia đình cũng như xây dựng sự nghiệp riêng.

– Tao sẽ giữ mãi những kỉ niệm ở đây cùng mày cũng như với An và Phương bởi vì bọn mày luôn là người an ủi tao những lúc tao buồn hay nhớ lại kỉ niệm xưa cũng như là lúc vui vẻ nhưng biết gì không? Cái gì cũng phải có mở đầu mới chỉ là sớm hay muộn, cho nên yêu tâm đi tao sẽ quay trở lại đây mà! Khi nào ổn định trở lại tao nhất định sẽ quay trở lại đây!

– Tao sẽ coi đó là lời hứa nhé!

~ Ngày hôm sau ~

Đám cưới diễn ra vô cùng sôi nổi với số lượng khách mời chỉ vồn vồn 100 người. Bởi vì nó không muốn chuyện kết hôn được mọi người biết đến rộng rãi, hơn nữa việc này sẽ được thông báo khi con họ đều lớn lên.

Sau lễ cưới, ngay lập tức nó với hân bay sang Mĩ. Khi chia tay nó với hân thì cô, nhỏ cùng Phương không kiềm được nước mắt mà chạy lại ôm nó.

– Này Nhiên, mày hứa rồi đấy!

– Con nhỏ này, tao hứa rồi mà! Đừng lo!

Nhỏ chạy lại không cho nó đi rồi nói:

– Em không cho chị đi nữa, chị ở lại Việt Nam đi có được không? Em thật sự sẽ rất nhớ chị đấy!

– Con bé này, chị đã lên kế hoạch sẵn rồi, đừng như vậy nữa chị sẽ lo lắm đấy! Nhờ Dục với mọi người chăm sóc con bé này hộ! Cả Phương nữa đừng có khóc, sẽ khiến Thiên lo lắng lắm đấy!

Cuối cùng cái gì đến cũng phải đến, nó và hân lên máy bay bay sang Mĩ để viết nên một câu chuyện mới.

~ 6 năm sau ~

Hôm nay tất cả người làm trong biệt thự Hoàng Gia đang vô cùng tất bật chuẩn bị vì ngày hôm nay là ngày nó cùng hân trở về. Cái lũ nhoi nhoi kia thì đã ra sân bay để chào đón “Đại ca” và “Đại tì” rồi. Đương nhiên ngoài cái lũ kia thì còn có thêm 3 đứa con nít:

♥ □ Nguyễn Đăng Huy (5 tuổi): là con trai của Hoàng Hân.

♥ □ Phạm Thiên Thư (4,5 tuổi): là con gái của Dục An.

♥ □ Hoàng Thiên My (5 tuổi): là con gái của Thiên Phương.

Phải mất một lúc sau thì mới thấy nó cùng hân đi ra.đằng sau lại là một nhóc tí “tiểu soái ca” tên Vương Tuấn Tú (6 tuổi).

– Nhiên, mày về rồi! -cô ôm chầm lấy nó.

– Ừ tao về rồi đây! Sau 5 năm, hiện nay nó cùng hân đang sở hữu riêng 1 biệt thự bên Anh, 1 công ty mỹ phẩm và còn đang đầu tư và phát triển thời

trang trẻ em đương nhiên những người mẫu nhí này sẽ là 4 đứa nhóc tí.

– Tiểu Kelvin thật là soái ca lạnh lùng nha! -nhỏ lên tiếng.

Đương nhiên rồi, bố nạnh nùng với mẹ nạnh nùng đương nhiên con trai cũng nạnh nùng :) – Di An quá khen rồi! *cười* -ôì cũng mồm mép nữa.

Thế là ồn ào một góc sân bay và một câu chuyện nữa sẽ mở ra.

Vậy là truyện “Thiên thần băng giá! Em à của tôi!” đã chính thức hoàn rồi :)

Mọi người có muốn biết câu chuyện mới sẽ như thế nào không? Cùng đợi đến ngày 14/2/2017 nhé ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Băng Giá! Em Là Của Tôi!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.